DIANE CRAWFORD

Insula de safir

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Micul hidroavion se înclină, năpustindu-se sub bancul de nori pufoși, și Susan McRay își ținu respirația. Dedesubt, arătând ca un giuvaer pe albastrul Pacificului, insula strălucea în lumina soarelui de dimineață.

Nuanțele de catifea verzuie făceau loc liniei întrerupte a malului cu plaje albe, golfuri izolate și stânci înșelătoare, unde apa turcoaz exploda în valuri înspumate.

Susan se pregăti sufletește pentru aterizare, simțindu-se euforic la gândul de a petrece următoarele trei săptămâni în paradisul acela tropical, unde se va putea relaxa și desfășura, va sta la soare și va picta și, spera, va uita că Paul Shelley existase vreodată. Pe lângă faptul că era cea mai bună gazdă din lume, Essie Knight, care stătea lângă ea, era o prietenă dragă și Susan îi va fi pe veci recunoscătoare pentru invitația ei.

– Nu te-aș fi invitat dacă nu mi-aș fi permis să te iau ca oaspete, îi explicase Essie acum câteva săptămâni. Trăiesc mai mult decât confortabil și mă privește cum îmi cheltuiesc banii. Dacă te face să te

simți mai bine, poți s-o iei ca pe o slujbă de trei săptămâni, cu toate cheltuielile asigurate. Consider-o o misiune caritabilă. Trebuie s-o conving pe încăpățânata aceea de cumnată a mea să renunțe la insulă și să se mute în State. Soțul ei a murit cu ani în urmă și, în afară de fiul ei, Kaleb, care face naveta între insulă și State, stă singură, cu doar câțiva servitori. Dar refuză să renunțe la insulă. O să am nevoie de tot ajutorul posibil ca s-o conving să se mute în San Francisco. Essie ridicase o sprânceană și strânsese din buze. Pe lângă o schimbare de peisaj, ai nevoie de un loc în care să te pierzi, draga mea. Desigur, nu va fi permanent, dar cred că trei săptămâni sunt suficiente să vindece câteva răni, hm?

Susan nu credea că rănile i se vor vindeca vreodată, dar excursia ar putea să le facă suportabile. Poate că aici, va putea să uite noaptea în care-și găsise logodnicul distrându-se în apartamentul lui cu o blondă frumoasă, pe jumătate dezbrăcată.

Îl iubise fără rețineri pe Paul, dăduse tot ce avea de dăruit. Dar el o mințise, o înșelase și cu o lovitură devastatoare, îi distrusese întreg universul.

Gândurile Susanei fură întrerupte când hidroavionul aterizâ ușor pe apa cristalină și opri într-unul din golfurile retrase pe care le observase din aer. Un pod rahitic se întindea dinspre țărm și pe el, la fel de strălucitoare ca dimineața și la fel de colorată ca un buchet tropical, Helen, cumnata lui Essie, aștepta, făcându-le cu mâna. Un samoan înalt stătea lângă ea.

Susan și Essie coborâră din avion într-o avalanșă de salutări și Susan se trezi acaparată în brațele exuberante ale Helenei Knight. Femeia era înaltă, aproape un metru optzeci, și Susan fu nevoită să-și ridice capul ca să-i vadă ochii vii, verzi ca marea, și părul arămiu, ușor încărunțit. Zâmbetul Helenei era contagios.

– Ei bine, Essie Mae, nu glumeai când ai spus că prietena ta e frumoasă, zâmbi ea, atingând ușor obrazul Susanei. Oh, dar nu mi-ai spus că are ochii de culoarea orhideelor Cattleya! Ce minunat se potrivesc cu părul ei de culoarea alunei!

– Are ochii de culoarea panseluțelor violet, o contrazise Essie cu o privire încruntată. Panseluțele cresc în Statele Unite… acolo unde ar trebui să locuiești tu, dragă Helen.

– Essie, știi că nu vreau să intru în asta, anunță Helen iritată. În plus, suntem în Samoa Americană, un teritoriu încorporat în Statele Unite, și asta e destul de aproape, pentru mine.

– Dar nu destul de aproape pentru mine, insistă Essie, încruntându-se încă la cumnata ei. Hmm, te-ai îngrășat, dragă Helen.

– Talofa, spuse samoanul de lângă ele, luând mâna Susanei și înclinându-se. Iartă-le. Se ceartă când sunt împreună și plâng când sunt despărțite.

– "Talofa" înseamnă "bun venit", în samoană, explică Helen. El e Sam Kahanakee, mâna dreaptă și prietenul meu. Sam, domnișoara aceasta drăguță e Susan McRay, o prietenă de-a domnișoarei Essie.

– Susan închiriază unul din apartamentele de la etaj din blocul meu mare și frumos din San Francisco, fu rândul lui Essie să intervină. Și apartamentele sunt mari și frumoase. Al meu are două dormitoare. Destul loc ca să priponești doi cai bătrâni de război. Mă auzi, Helen dragă?

– Te aud, Essie Mae, dar nu te ascult. Insula de Safir are destul loc pentru "priponitul" a doi cai bătrâni de război, cum te-ai exprimat atât de caustic.

Sam își ridică exasperat ochii negri spre cer, deși un zâmbet malițios îi juca pe buzele pline. Era evident că era obișnuit cu încăierările celor două femei și le găsea amuzante.

Ignorând pentru moment zeflemeaua gazdei ei și abia încăpându-și în piele de bucurie că era acolo, Susan inspiră mirosul insulei, aerul sărat amestecat cu mireasma dulce a florilor. Dintr-o dată, îl auzi pe Sam:

– Domnișoară Helen, domnul Kaleb va aștepta.

– Într-adevăr. Helen încuviință din cap, suspinând, părând în defensivă. Văzând sprâncenele ridicate ale lui Essie, adăugă: a venit săptămâna trecută. M-a surprins, nu mă așteptam să-l văd decât abia la Crăciun. Dumnezeu știe de ce e aici. Spune că se documentează pentru noua carte, dar îl știi pe Kaleb.

– Da, îl știu pe Kaleb, spuse Essie, puțin nostalgic. E copia la indigo a tatălui și unchiului lui, dragă Helen. Azi vine, mâine pleacă. Cred că bărbații Knight au dorul de ducă în sânge. E foarte firesc să urmeze și Kaleb același exemplu, nu?

Comentariile lor tulburară gândurile Susanei și dintr-o dată avea o mulțime de întrebări pe care șovăia să le pună. Kaleb era fiul Helenei Knight, așa că de ce nu făcuse parte din comitetul de primire? Essie era mătușa lui, până la urmă. Și de ce păruseră atât de urgente cuvintele lui Sam? De ce păruse Helen să-și ceară scuze? Imaginea creată era a unui om care se credea rege și care-și aștepta nerăbdător curtenii. Susan hotărî că nu-l plăcea pe Kaleb Knight, fără să aibă plăcerea – sau neplăcerea – de a-l cunoaște.

Câteva minute mai târziu, casa apăru la orizont și Susan își ținu răsuflarea. Se afla la adăpostul copacilor, răcoroasă și ademenitoare. Veranda era încărcată cu viță-de-vie cu flori violet, galbene și albe.

– E superbă! exclamă Susan. Soțul tău a construit-o?

– Kade a construit casa originală, scuturâ din cap Helen, dar, oh, aceea era un nimic pe lângă cea de acum. Capodopera asta a fost ideea fiului meu. A fost nevoie de o vară și câteva săptămâni s-o construim și

când în sfârșit a fost terminată, a fost satisfăcut că va veni în întâmpinarea nevoilor noastre. Deși, între noi două fie vorba, n-a fost niciodată menită decât pentru nevoile lui. E prea mare pentru gustul meu. De un lucru s-a asigurat Kaleb, și acela e confortul. Casa e bine dotată. O dată pe săptămână, ni se aduc, cu avionul, provizii din Samoa, iar sătenii ne asigură laptele și carnea de pui. Fructele cad direct din pomi, și jos, lângă baltă, o mică grădină de zarzavaturi dă roade tot anul, grație lui Sam și expertizei lui.

– Grădina e atât de înfloritoare și datorită îngrijirii pasionate a Laeliei, domnișoară Helen, interveni cu modestie Sam.

– Laelia este micuța mea menajeră și însoțitoare, spuse Helen, încuviințând din cap. Sam și Laelia sunt din sat, deși stau aici în timpul săptămânii. Sunt sigură că o să-ți facă plăcere să vizitezi un sat samoan adevărat, Susan.

– Niciodată n-am prins rostul locuințelor și obiceiurilor lor ciudate, spuse Essie, scuturând din capul cărunt. Oamenii sunt adorabili, dar îmi place ca ferestrele mele să fie din sticlă, ușa mea să aibă încuietoare și podelele mele să fie făcute din lemn, în loc de corali zdrobiți. Sam știe ce părere am, nu-i așa?

Sam nu părea ofensat; dădu din cap și spuse:

– Mulți oameni au dificultăți în a accepta stilul nostru de viață, dar totuși, sunt unii care vin și vor să rămână.

Susan își dădea seama că nu va fi o sarcină ușoară s-o convingă pe Helen să se întoarcă în State. Insula aceasta magnifică era căminul ei, și o iubea cu adevărat. Destul de ciudat, Susan înțelegea. Avea deja sentimentul că putea deveni cu ușurință una din cei "care vin și vor să rămână", cum spusese Sam. Spera sincer să se identifice cu insula.

O tânără ieși pe verandă.

– Îmi pare bine să te văd, Laelia, o salută Essie, îmbrățișând-o. Oh, dar ești pe zi ce trece mai frumoasă! Aș vrea s-o cunoști pe Susan McRay, prietena, vecina și tovarășa mea de drum.

– Talofa, domnișoară Susan, zâmbi Laelia, plecându-și sfioasă capul. Frumoșii ei ochi migdalați erau prietenoși și curioși. Purta un sarong bleu – un "puletasi". I se potrivea perfect, arătându-i toate curbele siluetei subțiri.

– Sper să port și eu puletasi cât voi sta aici, spuse Susan, dar nu cred să-mi stea atât de bine ca ție.

– Ei bine, cred că voi două o să vă înțelegeți de minune, chicoti Helen, conducând alaiul în casă. Apoi o întrebă pe Laelia: unde e Kaleb?

– Chiar aici, mamă.

Susan se întoarse în clipa în care Kaleb Knight intră în camera de zi. Primul gând – după ce-i stătuse inima în piept și reușise să-și tragă sufletul – fu acela că trebuie să fie o greșeală. Uriașul acesta, ale cărui păr roșcat și barbă îi încadrau fața ca un tufiș, și ai cărui ochi verzi o străpungeau, pironind-o pe loc, nu putea fi Kaleb Knight! Purta o pereche uzată de blugi și un tricou gri, fără mâneci; dacă l-ar fi întâlnit la un colț de stradă, în San Francisco, l-ar fi luat drept un pescar coborât direct de la bord, sau un vagabond mai norocos. În orice caz, nu i-ar fi dat nici măcar bineț. Mai rău, era într-o asemenea discordanță cu insula acesta frumoasă, încât Susan se simțea ofensată, literalmente asaltată.

Avea un aer de autoritate și deși Susan simțea dintr-o dată un imbold incontrolabil de a fugi cât mai departe de el, îl alungă, considerându-l ceva ridicol. Până la urmă, era Kaleb Knight, și aceasta era insula lui.

– El e fiul meu, Kaleb, spuse Helen, făcând repede prezentările, părând să sesizeze disconfortul Susanei. Kaleb dragă, ea e prietena mătușii Essie, Susan McRay. Se opri, mușcându-și buza într-o frustrare evidentă.

Kaleb dădu scurt din cap spre Susan, în vreme ce ochii lui verzi și insolenți o studiară de la păr și până la unghiile de la picioare date cu ojă, care se zăreau din sandale.

La rândul ei, Susan îl studie și ea. Avea un nas drept și puternic, ochi de un verde deconcertant și, deși trebuia să admită că trupul bronzat și musculos era rezumatul virilității, era clar genul arogant și barbar. Îi displăcea chiar mai mult decât când și-l imaginase ca rege.

Își ridică privirea să-l găsească zgâindu-se la ea. Luă la cunoștință evaluarea ei, ridicând o sprânceană. Susan se înroși și-i răspunse înclinând politicos din cap. Abia acum observă că Essie strângea dezaprobator din buze.

– Ai fi putut măcar să te bărbierești și să-ți pui niște haine decente, bodogăni ea.

– Dacă m-aș bărbieri, mi-aș speria animalele, răspunse Kaleb, zâmbind strâmb în direcția mătușii lui.

Două gropițe îi crestaseră obrajii și Susan se simți atrasă de ele – și de dinții lui egali și incredibil de albi în comparație cu fața osoasă și bronzată. Își îndepărtă repede privirea, amintindu-și că defectele lui cântăreau mai mult decât cele ce se puteau numi calități.

– Mie mi se pare că animalele tale s-ar speria dacă te-ar vedea acum, tinere, bombăni Essie, scuturând consternată din cap. Am zis: pe zi ce trece, semeni tot mai mult cu tatăl și cu unchiul tău Carl! Bărbații din familia Knight au fost întotdeauna din cale-afară de încăpățânați. Presupun că nu ești mai breaz. Întotdeauna am invidiat-o pe mama ta pentru că are un fiu care să-i urmeze, dar pot s-o și compătimesc, pentru traumele pe care le suferă din cauza asta.

Auzind de animalele lui, Susan simți un fior pe șira spinării, imaginându-și-l pe Regele Kaleb și arena lui plină de crocodili. Gândul nu avea nici un rost și era prostesc, așa că-l alungă. Avea prea multe priveliști încântătoare asupra cărora să-și concentreze atenția, ca să-și permită vreo urmă de spaimă.

De exemplu, camera în care se găseau era cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată. Razele soarelui, ce pătrundeau înăuntru pe ferestrele deschise pentru briza de dimineață, străluceau și dansau pe podeaua lustruită. Un ventilator de tavan fremăta peste canapeaua lungă, albă, și peste scaunele asortate, iar lame din trestie de zahăr tronau pe mesele sculptate de mână. Perne de toate mărimile și formele erau aruncate la întâmplare. Vaze și coșulețe pline cu flori dădeau camerei aspectul unei sere. Miresmele de gardenii, hibiscus și ghimbir alb o transportară pe Susan într-o vale a viselor. Ce minunat ar fi să trăiască în luxul ăsta, în mijlocul paradisului!

– Ei bine, văd că apreciezi frumosul, râse Helen, observând expresia încântată a Susanei. O să-ți placă și restul casei, dar mai întâi poate ai vrea să te înviorezi, după drum. Laelia o să te conducă la casa de oaspeți. Essie stă întotdeauna cu mine când vine în vizită, așa că să nu intri în panică dacă te vom duce în altă lume și te vei simți singură. Vei avea un telefon cu legătură directă la reședința principală. O altă inovație de-a lui Kaleb.

– Te rog să nu crezi că te izgonim din centrul de interes, scumpo. E doar o chestiune de necesitate. Cu toate că e o casă mare, duce lipsă de dormitoare și pentru că ești tânără și ai spirit de aventură, ne-am gândit că n-o să te deranjeze coliba… poate chiar o să-ți placă acolo.

Kaleb era în celălalt capăt al camerei, vorbea cu Laelia, și Helen își coborî vocea:

– De fapt, Kaleb a proiectat coliba pentru uzul lui personal și de obicei stă acolo când vine acasă, dar de când… ei bine, nu contează. Laelia o să te conducă și ne întâlnim într-o oră în grădina din sud.

Susan o urmă pe Laelia, recunoscătoare pentru ocazia de a evada. Îi surâdea ideea unei băi liniștitoare și câtorva momente de singurătate, dar mai mult decât atât, avea nevoie de timp să-și pună ordine în vârtejul de gânduri.

"Nu intra în panică dacă te vei trezi într-o altă lume". Ce naiba vrusese să spună Helen cu remarca asta? Și ce începuse să-i spună despre fiul ei? De ce nu stătea el în colibă? Nu că Susan ar fi obiectat că va sta separat de reședința principală. Dimpotrivă, mai degrabă îi plăcea ideea, dar nu putea să nu suspecteze un mister.

Laelia o conduse pe o pajiște luxuriantă, străjuită de palmieri înalți, spre o cărare care intra în jungla densă de vegetație și răsunând de ciripitul păsărilor. Ferigi verzi ca jadul și anthurium roșii creșteau de-o parte și de alta a cărării și tufe uriașe de orhidee îți tăiau respirația într-o confuzie splendidă. Cu fiecare cotitură a drumului, emoțiile Susanei ajungeau la o nouă culme. Nici măcar în cele mai frumoase vise nu-și imaginase o frumusețe atât de desăvârșită.

Când ajunseră la luminiș și Susan gemu de încântare, Laelia râse.

– E un loc minunat, spuse ea. Una din numeroasele splendori ale insulei noastre.

Nu existau cuvinte să descrie așezământul spectaculos care i se deschise din senin în fața ochilor. Susan rămase uluită, abia putând să mai respire, de teamă că o mișcare ușoară în orice direcție ar putea să spulbere magia momentului.

– Nu se poate să fie asta coliba! șopti ea.

– Cred că e ceea ce se numește "casă în copac", încuviință Laelia din cap, râzând.

Casa din copac se găsea lângă o lagună pitorească, cuibărită între crengile protectoare ale unui bananier întortocheat.

– Oh, e minunat! exclamă Susan. Există vreo scară sau vreo cale de acces?

– Treptele sunt pe cealaltă parte a copacului, răspunse Laelia, grăbindu-se să țină pasul cu Susan, care găsi cu ușurință scările. Fuseseră cioplite în secțiunea cea mai înclinată a trunchiului. Cu ajutorul unor țăruși din lemn care serveau drept mânere, se cățără fără nici un efort.

Ochii Laeliei străluceau când i se alătură Susanei în hol.

– Îți place noua ta casă? întrebă nerăbdătoare.

– Dacă îmi place? Oh, Laelia, o ador! Nu-mi dau seama cum de a renunțat domnul Knight la ea pentru confortul de la reședință.

Laelia își plecă privirea, în timp ce un zâmbet îi juca pe buzele frumoase.

– Poate că și tu vei vrea să stai la reședință după ce vei fi petrecut o noapte singură. Cei care nu sunt obișnuiți cu zgomotele de pe insulă se sperie câteodată.

– Nu mi-ar putea fi niciodată frică într-un loc atât de frumos, răspunse visătoare Susan, desfătându-și privirea cu noile împrejurimi.

Sufrageria era răcoroasă și curată. Ca să accentueze aerul de prospețime, era decorată cu lemne lăcuite și cu desene tropicale în nuanțe de bleumarin. Rogojini țesute împodobeau podeaua, iar obloanele de la ferestrele fără geamuri erau trase ca să intre briza de dimineață. Artefacte tipic samoane completau peisajul liniștit și simplu.

Aparent mulțumită de reacția Susanei, Laelia o conduse spre dormitor și baie, stând deoparte când Susan se învârti entuziasmată. Totul, de la patul uriaș, elaborat sculptat, cu așternuturile bleumarin catifelate, și până la baia cu faianță și gresie, îi tăie respirația și-i smulse laude.

– Patul a fost sculptat manual de către unchiul meu, Mutu, îi explică Laelia. E un bun meșteșugar: o parte din obiectele făcute de el sunt trimise cu vaporul la Pago Pago.

– Unchiul tău face lucruri frumoase, spuse Susan, trecându-și mâna peste desenul sculptat. Artefactele – rogojinile, statuetele, bolurile și coșurile – sunt tot din satul tău?

– Da. Unchiul meu a cioplit și masa din bucătărie. Se întrerupse, râzând de figura perplexă a Susanei. În spatele ușii din dreapta ta se află o verandă. Duce la bucătărie.

Acolo, Susan găsi nu numai fabuloasele scaune și masa din lemn, ci și un dulap bine dotat și un mic frigider. Ieșind pe verandă, suspină mulțumită. Dedesubt, ca un cântec șoptit, laguna clipocea somnoroasă pe nisipul rozaliu.

Gândurile îi zburară la omul care făcuse toate astea posibile, omul care-i displăcuse din prima clipă când pășise pe ponton. Și-l imaginase pe Kaleb Knight rege peste cei pe care-i considera proști, nu genul de om care și-ar construi castelul într-un copac, cu atâta considerație. Oare se înșelase când îl judecase mai devreme?

– Magia insulei se vede în ochii tăi, domnișoară Susan, șopti Laelia. Sunt multe lucruri frumoase pe insula noastră, și le vei vedea pe toate la timpul lor, dar acum, trebuie să te pregătești. Domnișoara Helen și domnișoara Essie te așteaptă în grădina de sud.

– Și domnul Knight… o să fie și el acolo? întrebă Susan, precaută.

Ochii căprui ai Laeliei avură o licărire amuzată când îi răspunse:

– Domnul Kaleb va fi acolo. Să desfac bagajele?

Se părea că Laelia nu-i va da nici o informație despre Kaleb Knight fără s-o tragă de limbă, iar Susan nu vroia să pară prea interesată sau curioasă. Spera că timpul și răbdarea îi vor da răspunsurile la întrebările care o nedumereau.

– Da, desfă-le, te rog, Laelia, și poate ți-ar plăcea să-mi alegi ceva de îmbrăcat.

– Ar fi distractiv să aleg între hainele tale americane, dar nu e nevoie, domnișoară Susan. Cred că vei vrea să porți un puletasi. Când a aflat că vei veni, domnișoara Helen a pus să ți se facă vreo câteva. O să le găsești în dulap.

Susan era încântată, chiar dacă nu tocmai surprinsă. Nimic n-o mai putea mira pe insula aceea verde și magică.

În mai puțin de o oră, Susan și Laelia se îndreptară spre reședință. Când ajunseră la pajiștea de catifea, Laelia se depărtă de reședință, urmând o cărare printr-o pădurice de portocali.

– Portocale? întrebă Susan, minunându-se de fructele foarte colorate care atârnau ca niște ornamente într-un pom de Crăciun. Aroma lor pătrunzătoare umplea aerul. Portocalele te duc cu gândul la California sau Florida, dar cu siguranță, nu la o insulă din sudul Pacificului.

– Domnul Kade a plantat mulți pomi când el și domnișoara Helen au venit prima oară pe insulă, spuse Laelia. Portocali, lămâi, peri și meri. Spunea mereu că erau amintirile lui de acasă. Se opri, zâmbindu-i poznaș Susanei. Arăți foarte bine, domnișoară Susan. Ți se potrivește culoarea asta.

Complimentul era neașteptat și Susan roși de plăcere.

– Mulțumesc, spuse ea, mișcată de considerația fetei. Cu siguranță, mă simt diferit.

De fapt, se simțea frumoasă. Baia fusese relaxantă, dar adevărata încântare fusese când își pusese roba moale și puletasiul alb. Se transformase instantaneu într-o zeiță insulară. Ca să-și completeze imaginea, purta sandale, căci nu se încumetase să meargă desculță, și-și pusese în păr o gardenie crem.

Ajunseră în capătul pădurii și intrară pe o pajiște mai mică, izolată, amenajată ca o grădină japoneză, cu elește, pagodă, pod de lemn și chioșc cu deschidere la ocean. Helen și Essie stăteau în chioșc și când le văzură apărând dintre pomi, le făcură cu mâna.

– Ah, aici erați! strigă Helen. Oh, Essie Mae, uită-te la Susan. Nu-i așa că arată minunat?

– E frumoasă, încuviință Essie, dând din părul cărunt. Trebuie să spun că Susan arată fără îndoială mai bine decât tine în thingamabobii ăia lungi!

– Curând vom avea biscuiți și fructe proaspete la ceai, spuse Helen, ignorând-o pe Essie, dar cred că vom aștepta până vine și Kaleb. Poate așa reușesc să-l fac să mănânce. Ia loc, draga mea, și spune-mi cum ți-a plăcut coliba.

Înainte ca Susan să-i răspundă, apăru Kaleb, arătând mai amenințător decât își amintea.

– Nu e o colibă, mamă, e o casă în copac, spuse el tăios.

– Oh, vino, Kaleb, fornăi Helen. "Casa din copac" sună atât de… copilăros.

– Dar este o casă într-un copac, răspunse el scurt. Susan se simți din nou tulburată.

Essie scutură din cap.

– Ai avut timp berechet să-ți schimbi hainele și să te bărbierești, dragă nepoate. Cu fiecare an, devii din ce în ce mai încăpățânat. La treizeci și trei de ani, ai putea foarte bine să ai optsprezece. Susan are doar douăzeci și cinci și pun pariu că ar putea să te învețe câte ceva!

– Sunt sigur că ar putea, mormăi Kaleb și aruncă o privire nepăsătoare în direcția Susanei. Dar cert e că dacă mă bărbieresc, animalele mele vor crede că sunt un străin.

Își tachina mătușa, iar ea bătu din picior și strânse din buze.

– Ei bine, atunci, cheamă-ți animalele, să vadă și Susan de ce faci atâta caz, hm?

Când auzi de animalele lui, Susanei îi reveni în minte arena de crocodili, deși în momentul acesta, chiar și ei i se păreau mai degrabă blâzi pentru Kaleb. Neștiind la ce să se aștepte, își ținu răsuflarea, în vreme ce Kaleb fluieră vioi. Imediat, trei păsări superbe coborâră deasupra lor, aterizând pe brațul lui întins. Susan răsuflă ușurată.

– Fă cunoștință cu Tasi, Pala și Moana, anunță Kaleb, cu gropițe în obraji.

Păsările catifelate, de un verde pastelat, își etalau fericite penele și scuturau din cap. Își ridicară cu cea mai mare mândrie crestele și începură să ciripească. Uitând de cel care le ținea, Susan exclamă încântată:

– Cum poți să le deosebești? Arată ca niște triplete.

Cu ochi aprinși de mândrie, Helen răspunse în locul fiului ei:

– Kaleb are un talent cu păsările de pe insula noastră, Susan. Chiar și când era mic, reușea să le îmblânzească și-l urmau peste tot. Destul de surprinzător, întotdeauna a știut să le deosebească. Și acum poate. Când e în State, să se ocupe de afaceri, le e dor de el.

– Frumusețile acestea sunt papagali turcoaz cu coadă lungă, interveni Kaleb. Sunt numai una din cele peste cincizeci de specii de prieteni cu pene de pe insula noastră. Cuibul turcoazilor e pe stâncile din nordul insulei. O privea pe Susan cu ochi ascunși, indescifrabili.

Simțindu-se puțin agitată, Susan întrebă dacă poate să țină unul. Kaleb se ridică și o rugă să facă la fel. Cu blândețe, transferă una din păsări pe mâna ei.

– O ții pe Tasi. Dacă observi, are un cerculeț albastru exact lângă cioc.

– Oh, frumusețe mică, murmură Susan, mângâind-o pe creștet cu mâna liberă. Pasărea își înfoie penele și dădu din cap, privind-o cu ochi

rotunzi și curioși. Tasi, frumoasă Tasi, gânguri Susan. Ești la fel de frumoasă ca și insula asta.

– Uitați-vă numai cum s-a atașat pasărea asta de Susan, chicoti Essie. Fii cu băgare de seamă, dragă nepoate. Susan s-ar putea să-ți fure autoritatea.

Obrajii Susanei se aprinseră când își ridică privirea spre bărbatul de lângă ea. Cum putea să pară, după fizic, o pascoste pe insulă și totuși s-o reprezinte atât de bine? Dându-și seama că era o gâsculiță romantică și că viziunea paradisului tropical locuit de bățtinașe frumoase, cu străinul chipeș și bronzat, în costum alb, care era stăpân peste toate, era ruptă din filme, se înroși și mai tare.

– Mulțumesc că mi-ai arătat animalele tale, spuse ea, cu o căldură vinovată în glas. Cu adevărat, sunt la fel de frumoase ca și insula. E un har că le poți îmblânzi și ar trebui să fii foarte mândru.

– Sunt; și mă bucur că-ți plac, zâmbi el. Poate vrei să vezi unde își au cuibul. În timp ce vorbea, un foc verde și sălbatic îi juca în priviri. Mă tem că e un drum primejdios, din moment ce capătul nordic al insulei e departe de ceea ce vezi aici, dar dacă ești genul aventurier…

– Cred că trebuie să fie, îl întrerupse Helen. Altfel, ar țipa acum la mine pentru că am trimis-o în coliba aceea izolată. Adăugă spre Susan: nu ne-ai spus cum ți-a plăcut, draga mea. Dacă nu crezi că te vei descurca, nu te teme să ne spui. Poți oricând să schimbi locul cu Kaleb. Ăsta ar fi trebuit să fie aranjamentul, oricum. Mă tem că fiul meu mai are de învățat că viața înseamnă compromisuri…

Kaleb arăta atât de exasperat de mama lui, încât Susan își înăbuși un chicotit.

– Dimpotrivă, doamnă Knight, casa din copac e un vis. O ador și sunt nerăbdătoare să-mi petrec următoarele trei săptămâni acolo. Ochii ei blânzi și violeți se îndreptară din nou spre chipul colțuros al

lui Kaleb. Sinceră să fiu, nu înțeleg de ce preferi reședința, domnule Knight. Înțeleg că ești scriitor și aș zice că singurătatea casei din copac ți-ar oferi inspirație.

Helen își drese gâtul, Essie tuși, iar Laelia, care se tot agita în jurul mesei, scutură din cap înspăimântată. Susanei îi sări inima din piept. Realizând că pentru Kaleb Knight, casa din copac trebuie să reînvie amintiri oribile și nedorite, îi dădu pasărea și făcu un pas înapoi.

– Îmi pare foarte rău dacă te-am supărat. Am crezut doar…

– E adevărat, Kaleb e scriitor, interveni repede Helen, aruncându-i fiului ei o privire rugătoare. Scrie romane de aventuri, când nu se ocupă de mina de argint a familiei din Arizona. Cât despre faptul că ar găsi inspirație în casa din copac…

Ochii lui Kaleb scânteiau ca două smaralde fierbinți.

– Dacă trebuie să-i spunem povestea, prefer s-o fac eu însumi. Pocni din degete și păsările își luară zborul spre copaci. Apoi, fără să se miște, spuse: e adevărat că sunt scriitor, dar mă îndoiesc că m-ar inspira casa din copac. Am fost logodit și urma să mă căsătoresc. Am construit casa din copac… ei bine, urma să fie căminul nostru. Nu mai e nevoie să spun, logodnicei mele nu i-a plăcut ideea de a se muta pe o insulă retrasă din Pacificul de Sud și de a locui într-un copac. Mai târziu, am aflat că-i repugna și ideea de a ne căsători. Final de poveste. Dar nu e sfârșitul lumii, așa cum ar vrea mama și mătușa să crezi. Am învățat să trăiesc cu asta. Aș fi preferat să dărâm coliba, în loc s-o las acolo, să-mi amintească permanent că iubirea e cea mai îngrozitoare dilemă a vieții, dar mama a insistat s-o păstrăm pentru oaspeți. A avut dreptate, ca de obicei. Mă bucur că-ți place și te simți confortabil. Cel puțin, n-a fost o risipă totală.

Cu un suspin, Susan încercă să înghită nodul din gât; nu știa de ce o emoționase atât confesiunea lui, dar o făcuse. O durea sufletul

pentru el și știa prin ce trebuie să fi trecut, probabil pentru că și ea tocmai încheiase o relație și pentru că după numai câteva ore pe insulă, se simțea absolut captivată. Putea să-și imagineze lovitura de a ști că nu va putea niciodată să împartă frumusețile ei cu femeia pe care o iubea.

– Mă bucur că n-ai dărâmat-o, spuse ea în cele din urmă, regăsindu-și vocea. E o structură absolut magnifică și cred că va avea efecte terapeutice pentru mine. Am rupt logodna abia acum câteva săptămâni și am nevoie de un loc în care să-mi pot pune ordine în gânduri. Mătușa ta a fost minunată, a făcut posibilă această evadare.

– Mătușa Essie e o femeie extraordinară, încuviință Kaleb, adâncindu-i-se gropițele. Uităm de trecut și vedem ce ne rezervă viitorul apropiat?

– Viitorul apropiat ne rezervă ceai de iasomie cu biscuiți dulci și fructe proaspete, anunță Helen ușurată, văzând că Laelia tocmai apărea cu mâncarea. Zâmbi spre Susan. Vei vedea, casa din copac este bine aprovizionată, draga mea, și deși ești liberă să folosești tot ce vrei, ne-ar face plăcere să iei masa la reședință. Ești în vacanță și n-ar trebui să fii nevoită să gătești.

– Dacă astea sunt indiciu la ce ar trebui să mă aștept, aș fi fraieră să refuz oferta voastră, spuse Susan, rontăind un biscuit. Era dulce și i se topea în gură, ceaiul fierbinte, iar fructele, oh, delicioase! Căpșunele erau la fel de mari cât lămâile, felii zemoase de ananas și de portocală și bucăți de pepene roșu. Nu putu să suporte ceremonia de a le alege cu grație. Era moartă de foame și mâncă în consecință, la fel ca și Kaleb.

– Mi se umple inima de bucurie când văd tineri mâncând cu poftă, spuse Essie între două înghițituri de ceai. Am impresia că fiul tău a fost în greva foamei, ca și Susan. Nimic nu e mai rău pentru digestie decât o poveste de dragoste eșuată. Ei bine, mi se pare că poate îi vom aduce pe calea spre recuperare, ce spui, Helen dragă?

– Sau insula noastră o va face, încuviință Helen, cu ochii verzi aprinși. Susan avea dreptate când a spus că traiul în casa din copac va fi terapeutic. Totul de pe insula noastră pare să-i facă pe oameni să uite de probleme.

– Și ție ți se pare că ne atacă în grup? întrebă Kaleb cu un zâmbet larg.

– Dar e un sentiment plăcut să știi că-i pasă cuiva.

– Înțeleg că tatăl tău locuiește în Los Angeles, Susan, își drese glasul Helen.

– În momentul de față. Lucrează în construcții și se mută des. Când trăia mama, lucrurile erau puțin mai stabile.

– Și erai doar o copilă?

– Da. Essie mi-a ținut loc de familie sau rude. Mi-a fost toți membrii familiei într-unul. Chiar mai mult, mi-a fost prietenă.

Lui Essie i se umplură ochii de lacrimi și se grăbi să le șteargă.

– Și Susan a fost totul pentru mine, a fost fiica pe care n-am avut-o niciodată. Ei bine, de-ajuns cu asta! Cred că e timpul ca Susan să viziteze puțin insula. Ce părere ai, Helen? Poate am putea să-l chemăm pe Sam.

– Sam lucrează în grădină, interveni Kaleb, ridicându-se. Dacă Susan vrea să vadă insula, sunt bucuros să facem împreună o tură. Îi întinse mâna și o ajută să se ridice. Deși nu cred că ar trebui să facem azi totul. Insula e mai mare decât pare. Părerea mea e să acoperim azi zona din apropiere și mâine, după ce luăm micul dejun devreme și ne îmbrăcăm pentru călătorie, putem să continuăm turul călare.

– Călare? gemu Susan, uluită.

– E singurul mijloc satisfăcător de transport pentru distanțe lungi. Îi ținea încă mâna și sprâncenele i se curbară deasupra ochilor de jad. Știi să călărești, nu?

Iritată, Susan își luă mâna dintr-a lui. Părea să râdă de ea, deși nu putea să fie sigură; barba îi acoperea mare parte din expresie. Numai ochii îi erau deschiși și vulnerabili de a fi citiți și acum erau prea adăpostiți de privirea ei.

– Da, domnule Knight, știu să călăresc, reuși ea să spună în cele din urmă. Doar că sunt surprinsă că aveți cai pe insulă, deși cred că de acum, n-ar mai trebui să fiu atât de naivă. Suprizele par să se țină lanț aici, cad din copaci la fel de ușor ca nucile de cocos…

Capitolul 2

– Vorbești de parcă fiecare minut de când ai coborât din hidroavion ți-a adus câte o surpriză, spuse Kaleb, luând-o de braț ca s-o sprijine în timp ce se cățărau printr-o harababură de lăstăriș. Ai vrea să dezvolți?

Mergeau pe o cărare care ducea pe plajă și Susan se opri să atingă petalele delicate ale unui hibiscus roz.

– În primul rând, nu eram pregătită pentru frumusețea asta răpitoare. E un paradis care-mi depășește cele mai îndrăznețe vise. Florile și nuanțele diferite de verde… în timpul liber, pictez în ulei, știi? Sunt o artistă muritoare de foame care se întreține predând artă, așa că presupun că iau totul ca pe o provocare incitantă. Să amestec exact culorile potrivite și apoi să încerc să redau totul…

Cum nu primi nici un răspuns, continuă:

– Din zbor, insula seamănă cu o tapiserie de smarald pe o catifea turcoaz și acum că sunt realmente aici, și fac parte din ea, e încă și mai spectaculoasă decât mi-am imaginat. Essie mi-a spus că o să-mi captureze inima și așa este…

Se opri, uitându-se pe furiș la profilul lui încruntat. Oare o credea o naivă romantică pentru că înflorea atât descrierea? Indiferent ce credea, nu dădu nici un semn, rămânând cu privirea în pământ.

– Și Sam și Laelia, continuă ea repede, încercând să-și ascundă stânjeneala. Sunt atât de prietenoși. Am fost surprinsă că vorbesc atât de fluent engleza. Nu știu la ce mă așteptam… Se întrerupse din nou, mușcându-și buza. Oare ce avea Kaleb Knight de o enerva atât?

– Oamenii din Samoa sunt printre cei mai prietenoși de oriunde, spuse Kaleb, ridicând mândru tonul. Și majoritatea vorbesc engleza. Când părinții mei au venit pe insulă, acum treizeci și patru de ani, au găsit o cultură cu totul deosebită de celelalte. Deși hotărâți să-și prezerve farmecul și demnitatea, oamenii erau nerăbdători să învețe stilul de viață și limba lumii din vest. Majoritatea vrobeau o engleză stricată și de când a început să emită televizunea educațională în Pago Pago și s-a înființat colegiul comunal în Tutuila, engleza a devenit limba lor universală. N-au uitat limba maternă, nici n-au distrus frumoasa și trainica lor cultură. Se opri, gânditor.

– Continuă, te rog, spuse Susan. E fascinant.

Kaleb o privi în treacăt și continuă:

– Vocabularul bogat al lui Sam și al Laeliei e rezultatul direct al eforturilor părinților mei. Mai ales ale tatălui meu; a fost un profesor bun și un prieten bun. A adus satului mult mai multe decât limba. I-a învățat despre agricultură și cum să-și îmbunătățească stilul de viață fără să-l schimbe. În schimb, noi am învățat despre viața lor simplă, deși elegantă, și ne-am găsit pacea interioară și fericirea datorită ei.

Vrăjită de povestirea colorată a lui Kaleb și învăluită într-o aură de curiozitate, Susan își simți vocea răgușită când îl întrebă dacă se născuse pe insulă.

– Da. Acum, se uita la ea, ochii verzi sfredelind-o din spatele genelor dese și roșcate. E o poveste lungă. Ești sigură că te interesează?

– Oh, da, exclamă ea, nerăbdătoare să audă ce-i va mai spune.

Ajunseseră pe plajă și Kaleb arătă în stânga, departe de pontonul unde aterizare hidroavionul.

– După cotitură se află o porțiune de plajă care s-ar putea să te intereseze, dacă te simți în stare să mergi până acolo.

Susan încuviință și-și scose sandalele. Se luă după urmele lui Kaleb de pe nisipul alb, silueta lui imensă acaparând toată lumina soarelui. Nu-i vedea fața, dar simțea cum bate în retragere și-și dădea seama că era singur cu gândurile lui. Se răzgândise și nu mai vroia să-i împărtășească trecutul? Spusese oare ceva ce-l supărase? În timp ce se chinuia să se țină după el, o năpădiră alte gânduri. Cine era femeia care-i cucerise inima? Cum ar arăta fără barbă?

Ajunseră la o pădure mică de palmieri, al cărui centru arăta asemnea grădinii Edenului.

– Ne oprim aici să ne odihnim, anunță el nepăsător. Poți să bei de la izvor. Apa e curată.

Izborul clipocea sus, pe stâncile colorate, înainte să se verse într-un eleșteu cristalin. Susan căzu în genunchi pe malul acoperit cu mușchi.

– Se întâmplă din nou, oftă ea. Tocmai când credeam că am văzut tot, apare altceva.

– Și va fi așa până când va fi răscolită și ultima piatră, dacă-mi vei ierta platitudinea, spuse Kaleb, așezându-se lângă un palmier. Din nefericire, n-o să stai de-ajuns pe aici. În cei treizeci și trei de ani ai mei, încă n-am găsit ultima piatră. Fiecare dimineață aduce o încântare nouă. O mireasmă proaspătă, o frunză neobișnuită, un stol de păsări migratoare necunoscute, o scoică frumoasă pe plajă, un nou-născut în sat. Chiar și nisipul se schimbă cu timpul. O furtună

tropicală va schimba cursul unei ape și va descoperi alte minunății de investigat. O viață de om n-ar fi destul de lungă să descoperi tot ce e de văzut.

Stătea în umbră și deși nu-i putea vedea ochii, simțea scrutarea luminilor verzi. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat precum Kaleb Knight și era puțin probabil să mai cunoască vreunul. Stătea singur; un amestec subtil de putere, aroganță și sensibilitate. Va putea vreodată să-l înțeleagă cu adevărat? Inspiră adânc. Acum, mai mult ca niciodată, era curioasă în privința trecutului lui.

– Eu… dacă preferi să nu-mi spui despre copilăria ta…

Gropițele apărură, apoi străluciră dinții albi.

– Așadar, n-ai uitat. Nu că m-ar deranja să-ți spun, dar e o poveste foarte lungă. Nu ai decât trei săptămâni la dispoziție… Gropițele se adânciră. Ei bine, poate reușesc un rezumat. Părinții mei s-au căsătorit în 1946, exact după război. Ca dar de nuntă, bunicul le-a oferit o excursie în Samoa. S-au îndrăgostit de insulă și au rămas aici, împotriva dorinței bunicului. El spera că tata, fiul cel mare, va duce mai departe afacerea familiei în minerit, dar a cam vorbit cu pereții. Nu știu exact cum s-au hotărât la insula aceasta. Mama pretinde că tata a ales-o pentru accesibilitatea la Pago Pago, iar tata, îmi amintesc, spunea că a fost alegerea mamei, pentru că s-a îndrăgostit de apa de safir care o înconjoară. Nu contează. Important e că au trăit și s-au iubit în paradis… Ochii lui expresivi păreau s-o întrebe dacă vrea să continue.

– Continuă, te rog, îl încurajă Susan. Vreu să aflu toată saga familiei Knight.

– Doi ani mai târziu, unchiul Carl, care era un avocat de seamă în San Francisco, s-a căsătorit cu mătușa Essie. În aceeași vară, m-am născut eu. Am crescut jucându-mă printre copiii samoani, ba chiar gândind ca ei, în vreme ce bunicul era pe punctul de a ne dezmoșteni

pe toți. Unchiul Carl a refuzat să se implice în operațiunile miniere și tata își luase deja mâinile de pe ele. Profesia lui era clar în domeniul educației. Dar bunicul era convins că tata își făcuse căminul pentru soția și fiul său pe o insulă de păgâni. Desigur, nu era adevărat, poporul samoan este unul foarte religios, dar altceva era să-l convingi pe bunicul. Tata m-a dăscălit până la opt ani și apoi, ca să păstreze pacea cu bunicul, și poate pentru că a simțit că aveam nevoie să intru în contact cu lumea de afară, m-a trimis în Arizona. Bunicul m-a dat la școală și la facultate, unde m-am concentrat pe pedagogie și jurnalism. Am vrut să calc pe urmele tatei și să devin profesor, sau scriitor, sau amândouă. Din păcate, abia dacă am avut timp să scriu, darămite să predau. Bunicul s-a îmbolnăvit când făceam masterul și când și-a dat seara că i se apropie sfârșitul, m-a informat că-mi lasă pe mână afacerea cu mina. Eram singurul pe care putea să conteze ca să-i continue munca de o viață. M-am uitat la bătrânul care se stingea sub privirile mele și am știut că nu-i pot spune ce simt cu adevărat. Asta se întâmpla acum opt ani, și de atunci sunt prins în capcană. Aș prefera oricând o clasă plină de fețe zâmbitoare sau frumusețea Insulei de Safir, terenurilor izolate din Arizona. Din fericire, am o echipă bună și pot pleca fără grijă din când în când. Nu asta a vrut bunicul, dar nu pot să mă dedic în totalitate. Sentimentul de vinovăție mă apasă greu, mai ales acum, pentru că sunt singurul care poate duce mai departe tradiția familiei.

Tremurând în urma cuvintelor sincere și deschise ale lui Kaleb, Susan scutură din cap.

– Cred că e o prostie să te simți vinovat. Ai făcut ce se aștepta din partea ta.

– Poate, dar mi-e greu să uit nefericirea bunicului. Bunica a murit înaintea celei de-a douăzecea aniversări a lor și după aceea, toții fiii au

pornit pe drumul lor. Tot ce și-a dorit a fost să fie înconjurat de familie și să facă din afacerea cu mina un succes continuu, înglobat în tradiția noastră. Era un mândru și mineritul era viața lui.

Kaleb se ridică și se întinse într-o parte și-n alta, parcă să-și scuture și vina odată cu cârceii. Susan înțelegea de ce se simțea așa, dar se înșela amarnic.

– Dar n-a fost și viața tatălui sau unchiului tău, domnule Knight. Asta a fost alegerea lor. N-ar trebui să ai și tu dreptul să alegi? Tradițiile sunt făcute să fie încălcate sau începute din nou. Nimeni n-ar trebui să fie prizonier din pricina lor. Viața e prea scurtă ca s-o trăiești cu jumătate de măsură.

Se dusese lângă el și întinse mâna să-l atingă pe braț.

– Într-o zi, vei avea un fiu al tău și atunci ce vei face? Vei duce mai departe dorințele bunicului tău prin intermediul lui? Poate o să-i placă să conducă mina din Arizona. Poate se va îndrăgosti de insula ta paradisiacă. Poate va vrea să se împartă între ele, așa cum faci tu acum, sau va urma ceva cu totul diferit. Important e că ar trebui să aibă șansa să decidă singur, fără să fie făcut să se simtă vinovat sau trist.

Trase aer în piept, simțind că s-ar putea să fie ultima oară. Nu avea nici un drept să-i dicteze ce ar trebui sau nu să facă în viață. Ce o apucase? Se lăsase prinsă de misterul lui intim și acum era vulnerabilă la orice atac din partea lui.

Ochii lui Kaleb deveniră întunecați în timp ce o privi încruntat. Glasul îi deveni glacial, ca o zi de iarnă:

– Nu va fi nici un fiu. N-am de gând să mă însor vreodată… și cu siguranță, nu mă voi mai îndrăgosti a doua oară. Numai orbii și proștii se îndrăgostesc. Ochii i se îmblânziră când îi văzu expresia zdruncinată. Dar mulțumesc pentru grijă. Ești o tânără foarte perspicace, cu o inimă la fel de mare ca minunații tăi ochi violeți. Apropo, prietenii îmi spun Kaleb.

Susan îi studie chipul, dar nu detectă nici o malițiozitate sau ostilitate și tensiunea pe care o simțise se spulberă. Îi oferea prietenie și nu se putea gândi la nimic să-și dorească mai mult.

– Bine, Kaleb, spuse, zâmbindu-i timid. Mulțumesc că mi-ai împărtățit câte ceva din viața ta.

Se așeză pe o stâncă de lângă eleșteu, jucându-se cu picioarele în apa rece.

Oare văzuse tristețea din ochii ei înainte să se întoarcă? Susan înțelegea suferința unei inimi frânte. Și ea simțea aceeași durere usturătoare și probabil o va mai simți mult timp. Dar nu-și putea imagina dorința de a trăi o viață pustie și solitară, doar din cauza unei experiențe zguduitoare. Toată lumea merita o a doua șansă la iubire.

– Acum, e rândul tău, domnișoară, începu Kaleb, așezându-se lângă ea. Soarele îi strălucea în părul roșiatic, iar ochii îi licăreau jucăuș. Un joc cinstit implică schimbul de locuri. Vreau să aflu totul despre familia McRay.

Susan simți cum se îmbujorează. Oare era din cauza interesului lui Kaleb? Sau pentru că musculoasa lui coapsă se odihnea lângă a ei, trezindu-i o conștiință pe care o crezuse îngropată sub inima ei zdrobită?

– Mă tem că povestea vieții mele va fi plictisitoare, în comparație cu a ta.

– Lasă-mă pe mine să judec asta. Știu că locuiești în San Francisco și închiriezi un apartament de la mătușa mea. Ați devenit prietene bune. Mama ta a murit acum câțiva ani și tatăl tău stă în Los Angeles. Ești singură la părinți și până de curând, erai logodită și așteptai să te căsătorești. Îți place să pictezi în timpul liber. Ce faci când nu pictezi?

– Pictez, zâmbi Susan. Sunt profesoară de arte plastice la Art International, în San Francisco. E un magazin de arte plastice, dar în

spate are un studio pentru cursuri. Am un grup bun de discipoli și tot timpul se înscriu studenți noi. Tehnica mea e puțin diferită de cea a majorității artiștilor, din moment ce folosesc vopsele de ulei, după care finisez cu acuarele. Se îmbujoră ușor. Nu mă face să încep, pentru că voi termina plictisindu-te cu toate detaliile.

– Arta, în orice formă, nu poate fi plictisitoare, mârâi Kaleb, pe un ton plăcut și leneș. Așadar, pictezi dimineața, la prânz și noaptea. Ce faci când simți nevoia să scapi de mirosul de terebentină?

– Îmi place să înot, să dansez, să fac excursii și să schiez. Pe Paul l-am cunoscut la o petrecere, în Squaw Valley. Se opri, simțind că i se strânge gâtul.

– Ah… o tânără multilaterală, cu spirit de aventură, îl întâlnește pe bărbatul viselor ei la o petrecere și e dragoste la prima vedere. Munții înzăpeziți, cabana luxoasă și nopțile senine au aportul lor la momentul cu pricina. Doar că în clipa în care revin cu picioarele pe pământ, realitatea ia locul magiei. În oraș, la colțul unei străzi, într-un magazin, lucrurile arată altfel. Poate că lui îi displace dedicarea ei față de carieră. Indiferent, visul devine coșmar.

Ochii lui o sfredeleau fără să clipească, verdele junglei penetrând ceața dimineții. Nu numai că era cel mai enervant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, dar și cel mai exagerat. Se întoarse furioasă spre el.

– Cum poți să judeci atât de repede? Nu știi nimic despre Paul și până la urmă, nici despre mine! Problemele pe care le-am avut cu Paul n-au fost din cauza muncii mele sau a părerilor diferite.

Kaleb dădu din umeri, nerăbdător.

– Atunci, de ce? Ce a făcut acest Paul de te-a făcut să vrei să călătorești până la capătul pământului, ca să-ți lingi rănile?

O clipă, Susan se simți gâtuită, nu putu să respire. De ce îi punea întrebările astea? De ce ținea morțiș să-i strice ziua aceea frumoasă cu

indiscreția și curiozitatea lui? Călătorise "până la capătul pământului", cum se exprimase el, ca să încerce să-l uite pe Paul Shelley. Cum putea să reușească, dacă la fiecare pas i se aducea aminte de el?

– Dacă lucrezi la intriga pentru noua ta carte, uită, sări ea.

Kaleb văzu roșeața furioasă din obrajii ei și inspiră adânc.

– Îmi pare rău, Susan, se scuză el. N-am vrut să te supăr. Gropițele răsăriră din nou, odată cu dinții lui albi. Mă ierți?

Zâmbetul lui frumos îi topi inima.

– Dacă mă ierți că am fost atât de defensivă. Îl privi în ochi, observând prima oară razele aurii și de culoarea chihlimbarului. Eu… l-am iubit și credeam că și el mă iubește. Nu am vrut decât sinceritate. Se vedea cu altcineva aproape de când ne-am logodit. Știu că sunt astfel de bărbați… bărbați care au nevoie de libertatea pe care o poate aduce o relație. Chiar se aștepta să înțeleg. În noaptea în care l-am surprins cu ea, a încercat să-mi spună că nu are nici o legătură cu noi, cu cât de mult mă iubește. Mi-a spus că are nevoie de mine și că trebuie să fiu deschisă la minte. Mi-a spus să ies din epoca de piatră și să mă alătur realității. Își îndepărtă privirea, neputând să înfrunte înțelegerea și compasiunea din ochii lui Kaleb.

Se ridică în picioare și-i întinse mâna.

– Cred că e timpul să mergem. Plaja de care-ți spuneam nu e departe și mama ne așteaptă curând la masă.

Susan conștientiză instantaneu forța atingerii lui, când o luă de mână și porniră spre plajă. Soarele ajunsese acum în înaltul cerului. Ieșind din răcoarea micuței oaze în întinderea vastă a plajei, rămase fără suflare. Nisipul era fierbinte sub tălpile ei goale și țopăia de pe un picior pe altul.

– O să fie mai răcoare când ajungem la mal, teinetitia mea, chicoti Kaleb. Doar să nu calci pe vreo scoică sau pe vreun ciot de coral.

Nu-și putea imagina ce însemna "teinetiti", dar ezita să întrebe. Se îndreptară spre locul în care valurile înspumate se spărgeau pe nisipul alb. Nu-i dăduse drumul la mână și devenise conștientă de degetele lui lungi și noduroase, împletite cu ale ei.

– E chiar în față. Vezi unde devine nisipul roz?

Susan încuviință din cap, răpită de priveliștea spectaculoasă. Nisipul rozaliu, foarte asemănător cu cel din jurul casei din pom, era produsul a mii de scoici și corali roz sfărâmate într-o pulbere strălucitoare care aproape te orbea. În câteva locuri, roci mari ieșeau în ocean, și în frunzișurile tropicale dintre ele creșetau cascade de orhidee albe, roz și roșii.

– M-am gândit că o să-ți placă, spuse Kaleb, făcându-i cu ochiul. Poți s-o adaugi la lista ta cu surprize.

– Nu pot să cred că există atâtea feluri de scoici! exclamă ea, alergând de la una la alta. Știi cum se numesc toate? Ascultă în timp ce Kaleb îi enumeră câteva denumiri. După ce încheie lista, adăugă numele tuturor speciilor de pești colorați care se aventurau în bancul de nisip și Susan scutură din cap. Nici un artist n-ar putea să facă dreptate.

– Deși presupun că tu vei încerca? întrebă el, privind-o intenționat.

– Da, voi încerca. Folosești insula asta superbă ca fundal pentru cărțile tale?

– Ca scriitor, n-aș putea trece nepăsător pe lângă toată frumusețea asta naturală, la fel cum nici tu nu poți să nu încerci s-o capturezi pe pânză. Am publicat două cărți și ambele se petrec în Samoa. Următoarele zece, probabil la fel. Mă îndoiesc că voi ajunge vreodată în pană de descrieri pline de viață. E mult mai posibil să rămân în pană de timp. O carte pictează un tablou, la fel ca pensula unui artist. Poate că următoarea mea eroină va avea părul de culoarea mierii și ochi violeți.

Susan făcu ochii mari.

– Scrii romane de dragoste?

– Nu. Scriu povestiri despre aventuri în paradis, deși întotdeauna există un erou și o eroină… și iubire.

Stătea atât de aproape, încât Susan îi simțea căldura și vedea dorința care-i bântuia privirile. Cu o încetineală infinită, chipul lui coborî. Susan știa că o va săruta și nu putea să-l oprească. Când gura lui o acoperi pe a ei, fu total nepregătită pentru șocul devastator asupra tuturor simțurilor ei. Buzele ei se despărțiră, acceptând sărutul lui cercetător și scăpând un geamăt. Nu cu mult timp în urmă, trecuse printr-o relație care nu cunoscuse bariere, dar chiar și în momentele cele mai pasionale, nu se simțise niciodată așa! Întreg trupul i se aprinsese sub atingerea lui plăcută. Se lipi mai strâns de el.

Când îi dădu drumul, respirația lui îi cădea caldă pe obraz, răsuflarea unui bărbat care o ținea în brațe la fel de blând și de iubitor, cum ar fi ținut una din păsările lui fragile.

– Plăcerea sărutului unei femei frumoase, spuse el, sărutând-o ușor pe vârful nasului, e una din cele mai pure delicii ale vieții. Ești gata să ne întoarcem la reședință?

– În câteva clipe, spuse Susan, tremurând. E atât de frumos aici. Aș vrea să pot rămâne pentru totdeauna.

– Pe insulă, vrei să spui? întrebă el, cu o privire scânteietoare.

– …Nu. Vreau să spun aici, pe plaja asta.

Kaleb zâmbi și-i luă mâna.

– Dar nimic nu durează o eternitate, micuța mea romantică. Nimic. Dimpotrivă, știa că ceva va dura, cu siguranță, o eternitate: senzația intensă a buzelor lui calde, senzuale și pline de dorință.

Capitolul 3

Prânzul se servea pe terasă și Susan urmări cum Laelia așază pe masa de sticlă boluri de lemn cu salată de pui. Scaunele erau împletite din răchită albă și erau decorate cu perne verzi. Podeaua era din mozaic și în sufragerie, toate spațiile libere erau ocupate cu plante tropicale și cu flori.

– Toată casa e un amestec continuu de eleganță și frunziș? întrebă ea.

– Da, răspunse Helen. Desigur, Kaleb are majoritatea meritelor, dar pot să-mi asum și eu unul, pentru plante. Sunt iubirea și pasiunea mea. O scânteie i se aprinse în ochi. Pot spune după fața ta că și insula e pe gustul tău, draga mea. Uită-te ce roșie e în obraji, Essie Mae. Soarele tropical e de acord cu ea.

Essie încuviință din cap, dar se uita la Kaleb.

– Poate că altul e motivul pentru roșeața din obrajii ei frumoși. Poate și Kaleb a roșit, deși e greu de spus, din moment ce fața lui seamănă cu a omului pădurii. Chicoti pe înfundate. Nu ești în mina ta de argint din Arizona, nepoate dragă. Ești pe insula ta magică, unde

frumusețea e la tot pasul. De ce tot insiști s-o molestezi, în loc s-o completezi? În afară de asta, dacă te-ai rade, i-ar arăta Susanei fața ta atrăgătoare.

– Vorbești cu pereții, Essie Mae, interveni Helen. Îl cunoști doar. Nu te mai obosi.

– Da, îl cunosc, veni răspunsul caustic al lui Essie. E la fel de încăpățânat ca maică-sa.

– Am promis că nu vom discuta neînțelegerile noastre de față cu ceilalți, îi aminti Helen, cu o strâmbătură.

Cele două se priviră cu dușmănie și Kaleb schiță un zâmbet poznaș:

– Iartă-le, Susan. Se ceartă, se acuză și scapă din vedere adevărul. Mama e fericită pe insulă, iar mătușa Essie în Statele Unite. Cu timpul, vei învăța să le ignori. În ciuda divergențelor, sunt apropiate. A devenit un stil de viață pentru ele.

– Prostii! făcu Essie, luând un biscuit cu miere. Exact cum bufoneriile de muncitor la mașina de pieptănat ale lui Kaleb au devenit un stil de viață pentru el. Lui Van Gogh i-ar fi și rușine!

– Gauguin, nu Van Gogh, a trăit în Tahiti, o tachină Kaleb. Suntem în Samoa, și dacă observi, am amândouă urechile.

Pe parcursul mesei, tachinăriile și ironiile continuară, dar Susan nu se supără. Știa că în spatele lor se afla o afecțiune sinceră. Ce o întrista, era faptul că se știa o străină.

Când toată lumea se ridică de la masă ca să bea ceiul pe verandă, melancolia Susanei se intensifică, știind că el o cerceta din priviri. În timpul desertului, motivul tristeții ei îi deveni clar. Iubirea ei crescândă pentru insulă era însoțită de un interes crescut față de stăpânul ei. Nu va uita niciodată senzația brațelor puternice ale lui Kaleb, gustul buzelor lui și cuvintele lui – "sărutul unei femei frumoase". Doar atât însemnase pentru el, plăcerea de moment. Și el

încercase rănile adânci ale unei povești de dragoste eșuate, dar, spre deosebire de ea, se hotărâse să nu-i mai cucerească nimeni inima vreodată. Totuși, acum, văzând aprecierea distantă din ochii lui, știa că nu va fi nevoie de prea mult ca inima ei să fie cucerită. Trebuia să aibă grijă. Era deschisă, vulnerabilă și incapabilă să supraviețuiască unei alte dezamăgiri.

După ce băură ceai chinezesc cu aromă de portocală, Helen descrise o după-amiază tipică pe insulă:

– Din nefericire, pentru cei dintre noi trecuți de cincizeci de ani, e vremea unui pui de somn. Laelia face anumite sarcini, apoi se pregătește pentru cină, în vreme ce Sam se duce în sat să aducă ouă și să-și viziteze tatăl. Așa că mă tem că vei fi pe cont propriu timp de câteva ore. Desigur, poți să treci pe la Kaleb pentru companie, dar s-ar putea dovedi o problemă să-l scoți din biroul lui.

Susan își îndreptă privirea spre Kaleb, dar era cufundat în gânduri, cu ochii pierduți în jungla din spate. Dacă auzise cuvintele mamei lui, nu dădu nici un semn.

– Nu mă deranjează să stau câteva ore singură, o asigură Susan, forțând un zâmbet. O să am timp să fac ceva explorări singură și poate o să mâzgălesc puțin la tablourile mele.

– Ei bine, în cazul ăsta, cred că cel mai bine încheiem aici după-amiaza. Cina va fi servită pe verandă, la șase.

În momentul acesta, Kaleb se uită la ea, cu ochi aprinși:

– Explorează după pofta inimii, teinetitia mea, dar în locul tău, nu m-aș duce mai departe de locurile cu care ești deja familiară. O părea insula noastră inocentă, dar poate fi periculoasă pentru cei inconștienți sau cei care au un curaj prostesc. Te poți trezi suită în copac de vreun mistreț, sau atârnând cu capul în jos și cu piciorul prins în vreo capcană. Jungla e plină de ambele.

– Hei! îl întrerupse Helen, strâmbându-se la el. Nu are nici un rost s-o sperii.

– Nu încerc s-o sperii, dar chiar tu ai spus că are spirit de aventură și n-am timp să alerg după ea, dacă are de gând să fie nesocotită.

– Nu voi fi nesocotită, domnule Knight, se zbârli Susan, ridicându-se dreată și încordându-și fălcile. Nu trebuie să vă faceți nici unul griji. Sunt perfect capabilă să am grijă singură de mine! Regretă instantaneu cuvintele: era un mod nefericit de a încheia un prânz încântător, dar îi displăcea total faptul că el o privea ca pe o copiliță năzdrăvană, care trebuia legată de un copac, ca să nu facă vreo năzbâtie. Ce o dranja și mai mult era amuzamentul care plutea în ochii lui Kaleb.

***

Simțind încă fiori de iritare, Susan stătea într-un slip azuriu pe malul lagunei și privea palmierii înalți și cerul albastru. Era extrem de conștientă ce-i atrăgea pe bărbați la tropice și de ce unii din ei rămâneau acolo. Jungla făcea mai mult decât să-ți seducă inima. Devenea parte din tine.

Strângându-și părul în vârful capului, Susan sări în apă. Cu mișcări puternice și sigure, înotă până în mijlocul lagunei, unde se întoarse pe spate și cedă lenești mângâierii calde și blânde a apei limpezi. Iritarea de care nu putuse să scape de la prânz, se topi în cele din urmă. Era bucuroasă că alesese să înoate. Mai târziu, va fi timp suficient să bântuie prin împrejurimi sau să picteze. Azi, în prima ei zi în paradis, vroia să savureze fiecare senzație incredibilă.

Se întinsese pe prosop când vocea Laeliei îi întrerupse șirul somnoros de gânduri:

– O să te arzi, dacă nu ai grijă, domnișoară Susan. Soarele nostru nu are milă față de cei cu tenul alb.

– Mulțumesc pentru grijă, Laelia, zâmbi Susan, dar mi-am dat cu o loțiune protectoare. De regulă, mă bronzez destul de ușor. Ce ai în coș?

Laelia îngenunche pe nisip și așează coșul în fața Susanei.

– Domnul Kaleb mi-a dat instrucțiuni să culeg câteva flori pentru tine. Îi arătă hibiscus, orhidee, ghimbir albastru și gardeenii, miresmele lor ridicându-se dulci în aer.

Mișcată de considerația lui Kaleb, Susan simți un nou val de emoții.

– Frumos din partea lui că s-a gândit la mine, spuse ea răgușit, întrebându-se dacă ăsta era modul lui de a-i cere să-l ierte. Dacă da, reușise.

– Am să le pun în apă pentru tine și apoi trebuie să pregătesc cina. Își plecă ochii căprui. E aproape patru, domnișoară Susan.

Era felul Laeliei de a-i spune să se grăbească și Susan zâmbi.

– Voi fi gata înainte de șase, Laelia, nu-ți face griji.

Fata încuviință din cap și plecă spre casa din copac. Susan își strânse prosopul și o prinse din urmă în fața scărilor.

– Laelia, domnul Knight mi-a spus de mai multe ori "teinetiti". Ai putea să-mi spui ce înseamnă?

Laelia își ridică fața spre Susan, dar își plecă privirea. Cu tenul ei măsliniu, era greu să-ți dai seama, dar Susan era sigură că văzuse roșeață în obrajii fetei.

– …Înseamnă "fetiță", domnișoară Susan.

Mult după ce Laelia pusese florile în vază și se dusese la reședință, Susan spumegă de furie, de la foc mic la fiert. Fetița lui pe naiba! Știa foarte bine ce părere avea Kaleb Knight despre ea.

Oare nu exista nici un capăt pentru suișurile și coborâșurile pe care trebuia să le îndure din cauza lui? Realizând că exagera, dădu plictisită drumul la apă și se scufundă sub pătura de spumă. Își avertizase deja inima zdrobită să aibă grijă, totuși iată că-și lăsa emoțiile să alerge nestăpânite, fără vreun ritm sau motiv. Trebuie să pună capăt!

Înfășurată într-un prosop, Susan se așeză pe marginea patului și se gândi cu ce să se îmbrace. Primul gând fu să îmbrace ceva șic și sexy, să-l facă să se uite de două ori înainte s-o considere o copilă și să-i spună "fetița lui". Dar nu adusese nimic șic, darămite sexy, și oricum, ce mai conta? Într-un sac de făină sau într-o rochie creată de un designer, Kaleb tot ar crede-o micuța prietenă a lui Essie, copila aventurieră care nu-i dădea decât bătăi de cap.

Hotărându-se la un puletasi lila, gemu când materialul îi atinse pielea. O privire rapidă în oglinda din perete îi confirmă ce se temuse Laelia. Stătuse prea mult la soare. Pielea îi era roșie și ardea. Exact ce-i lipsea! Ar fi trebuit să-și dea seama că soarele samoan era mai puternic decât cel din San Francisco. La naiba! Fu o adevărată tortură să-și aplice un strat subțire de machiaj și când strâmbă din nas și încercă să ridice din sprâncene, tot chipul i se schimonosi într-o mască înțepată a mizeriei. Avea obrajii de culoarea tomatei și nasul se asorta perfect, se gândi deprimată. Încă un motiv de amuzament pentru Kaleb Knight.

Până când se hotărî ce sandale să poarte, se parfumă și porni spre reședință, spatele și pieptul îi luară foc și ele. Nu-i va fi ușor să zâmbească, dar va trebui s-o facă. Mai bine va muri decât să-i arate lui Kaleb mizeria ei sau să-și recunoască nesocotința. Își pusese o orhidee lila la ureche, sperând că va estompa strălucirea roșie a pielii, dar când se alătură festivității de pe verandă, știu că eforturile ei fuseseră zadarnice.

– Oh, Dumnezeule! strigă Essie îngrozită. Oh, Doamne, uită-te la tine!

– Oh, Dumnezeule! repetă și Helen, scuturând din cap. Ar fi trebuit să te avertizăm în privința soarelui.

Kaleb – un Kaleb Knight transformat – stătea sprijinit de balustradă și nu făcu nici un comentariu, deși gropițele își făcură apariția și ridică o sprânceană. Bărbatul acesta, care purta pantaloni crem dichisiți și cămașă maro, de mătase, era proaspăt bărbierit și devastator de chipeș. Își tunsese părul și dacă n-ar fi fost gropițele familiare și ochii de culoarea jadului, nu l-ar fi recunoscut. Încercând să-și păstreze cumpătul, află că noul Kaleb Knight era chiar mai enervant decât predecesorul lui sălbatic și barbar.

– Oțet și apă, spunea Essie. Cel mai bine e să-i facem cât mai repede o baie cu oțet.

– Nu, Essie Mae. Am un spray medical care o s-o ajute, anunță hotărât Helen.

Regăsindu-și glasul din stomacul tremurând, Susan scutură din cap.

– O să mă descurc, serios. Faceți prea mare caz. Mă ard ușor și mă bronzez repede. Până mâine, voi fi maro-aurie.

– Pentru binele tău, sper să ai dreptate, vorbi în sfârșit Kaleb. Mergem în turul insulei, mai ții minte?

Cum putea să uite?! Își ridică privirea spre el, cu ochi întunecați.

– Abia aștept.

– Așa cum abia aștepți sfârșitul lumii, bănuiesc, judecând după expresia de pe fața ta, spuse Kaleb, afișând un zâmbet leneș și amuzat. Își plecă genele, acoperind strălucirea de smarald a ochilor lui. Ei bine, n-ai de ce să-ți faci griji. N-o să te duc în inima junglei ca să te seduc, dacă de asta îți faci probleme.

– Ah, ei bine, cred că poate ar trebui s-o rugăm pe Laelia să aducă acele cocteiluri, se grăbi Helen să intervină, uitându-se disperată la Essie. Essie și cu mine bem vin alb, dar poate ți-ar plăcea una din invențiile lui Kaleb cu rom și suc de ananas.

Susan se întorsese cu spatele la Kaleb, dar îl auzi apropiindu-se destul încât să-i simtă pe umăr respirația caldă.

– Te sfătuiesc să încerci Passion Fizz, îi șopti el la ureche. O să amorțească durerea. Spatele arată cel mai afectat. E un spate foarte frumos, aș putea să adaug.

– O să beau un pahar de vin alb, spuse Susan, ridicând sfidătoare bărbia și încercând cu disperare să ignore comentariul lui Kaleb. Mirosul lui bărbătesc plutea în jurul ei, odată cu briza blândă.

Laelia apăru aproape instantaneu cu tava cu pahare și Susan suspină, recunoscătoare pentru șansa de a scăpa de gândurile care nu-i dădeau pace. Dar când privirile cafenii ale fetei călătoriră pe pielea prăjită de soare a Susanei, roși stânjenită. Ea era singura responsabilă pentru prima noapte stricată pe Insula de Safir.

Luându-și paharul, Susan se duse la balustradă, ca să evadeze și să se cufunde în zgomotele junglei care noaptea se trezea la viață. Își ridică fața în bătaia lină a brizei și privi uluită soarele care apunea, dând cerului o nuanță aurie. Fâșii de mătase roșiatică se formau spre orizont, împletindu-se și apoi despărțindu-se ca o mantie de catifea.

– E minunat, nu găsești? întrebă Kaleb, alăturându-i-se. Luă o înghițitură de vin și dădu din cap. Ceva ce ai vrea să redai pe pânză? Susan încuviință din nou, aproape în lacrimi, fără să știe de ce. Am senzația că între noi e o neînțelegere, spuse Kaleb, prinzându-i cu blândețe bărbia și întorcând-o până nu avu de ales și trebui să-i înfrunte privirea verzuie. Credeam că suntem prieteni, teneititia mea. Mai devreme ne-am împărtășit viețile și mai mult decât atât.

Am făcut ceva să te supăr? Am spus ceva ce te-a ofensat?

Ochii lui limpezi reflectau îngrijorare sinceră și lacrimile care amenințau s-o năpădească începură să-i curgă pe obraji.

– Dacă vrei să fii prietenul meu, nu-mi mai spune "teinetitia ta", îi răspunse cu înfrigurare. Nu sunt fetița ta! Nici nu sunt o copilă inocentă, poznașă și prostuță cum crezi tu. Cu fiecare gură de aer, pare să-ți facă o plăcere nebună să mă reduci la tăcere și-mi displaci întru totul pentru asta!

Gropițele i se iviră din nou în obraji.

– Ah, așadar asta era. Presupun că ai întrebat-o pe Laelia ce înseamnă cuvântul "teneititi"? Ți-a spus și că e o formă de alint? Ți-a spus că femeile din Samoa prețuiesc mult cuvântul și-l consideră un mare compliment?

Ochii lui rămăseseră la fel de limpezi și sinceri și Susan se simți gâtuită de jenă. Îi ardea fața și scutură din cap.

– Mă gândeam eu că nu ți-a spus. Ei bine, fii sigură că am vrut să fie un compliment. Pentru mine, pari foarte tânără și inocentă. Și evident, nu ești conștientă de puterea frumuseții tale. Cât despre redusul la tăcere, soarele ți-a creat confuzie în gânduri. N-am intenționat nici un rău. Sunt un ironic notoriu, dar nu-i tachinez decât pe cei la care țin. Dacă te deranjează… Îi scânteiară ochii. De ce crezi că mi-am dat jos barba și m-am tuns? Pentru tine, fată dragă. Îmi pare rău dacă eu sunt cauza nefericirii și feței tale lungi. Ești ca o adiere de primăvară și aș fi foarte dezamăgit dacă ai încheia prietenia noastră.

O tachina din nou? Susan nu-și dădea seama, dar un lucru era sigur. Să afle despre viața lui Kaleb Knight, fie doar și câteva minute, era o experiență de neuitat.

– Facem pace? întrebă el cu blândețe.

De data asta, Susan rămase fără cuvinte.

– Ah-hmm, strigă Helen de pe verandă. Laelia e pregătită să servească.

– Ei bine? insistă Kaleb. Ne bucurăm de deliciile pregătite de Laelia ca prieteni sau ca dușmani?

Se uită obosită la el, fluturând din gene.

– Prieteni, spuse ea în cele din urmă, deși nu putea să nu se întrebe, în inima ei, dacă era posibil vreun fel de prietenie cu un bărbat precum Kaleb Knight.

La masă erau puse tacâmuri bune, argintărie, flori frumos mirositoare și lumânări aprinse. Susan fu așezată vizavi de Kaleb, spre groaza ei, căci indiferent în ce direcție se uita, ochii lui verzi o urmăreau prietenoși. Laelia se dovedi vrednică de toate laudele primite, dar Susanei nu-i era foame. Abia dacă ronțăi ceva din farfurie și se scuză imediat după ce li se turnă cafea.

– Prea mult stat la soare, încuviință Essie, făcând-o pe cunoscătoarea.

– Prea mult stat la soare, repetă îngrijorată Helen. Mai bine du-te și culcă-te cât mai devreme, dragă, și dacă nu te simți în stare pentru turul de mâine, spune-ne.

– Am s-o conduc până la casa din copac, interveni Kaleb. Măcar atât pot face ca să mă revanșez pentru soarele nostru neîndurător. Susan are nevoie de o baie răcoritoare, urmată de comprese reci. Mai târziu, poate să-și dea cu o cremă calmantă ca să hidrateze pielea. Cu puțin noroc, în câteva zile va fi ca și nouă. Dar dacă nu are chef să traverseze mâine hârtoapele de pe insulă, ar trebui să spună. Acum o privea și-n ochi i se citea aceeași îngrijorare ca și în glas. Ai auzit ce am spus, Susan?

Auzise și se simțea frustrată. Nu vroia să fie dădăcită, mai ales de Kaleb Knight, dar se părea că nu prea avea de ales. După ce făcu câțiva

pași, i se făcu greață și ameți. Disperată și încuviințând slab din cap, cedă puterii și protecției brațelor lui.

Cu ajutorul felinarelor amplasate strategic și a strângând-o hotărât de braț, Kaleb o conduse la lagună. Când ajunseră la scările casei, o luă în brațe fără prea multă ceremonie și urcă repede.

Simțindu-se prea rău ca să mai protesteze, Susan îl lăsă să-i umple cada cu apă și chiar să-i țină prosopul cât se dezbrăcă. Dar odată ce intră în apa rece și Kaleb nu făcu nici o mișcare spre ușă, Susan se înfurie.

– Ieși! țipă ea, agitând apa într-un val de spumă care se revărsă peste marginea căzii. Să te ia naiba, Kaleb Knight!

Râsul lui grav umplu încăperea.

– Văd că nu ești prea bolnavă. Întinse brațele, încordându-și mușchii sub cămașă, în vreme ce ochii îi hoinăriră aprinși pe picioarele ei ghemuite și pe mâinile încrucișate pe piept. Ești o raritate în lumea ta modernă, și cu asta nu vreau să te reduc la tăcere. Ești ca păsările mele. Te înalți frumos și grațios spre culmi, apoi scoți țipete ascuțite când ești închisă. Dar nu te voi închide acum. Gropița apăru din nou. Apropo, îmbujorarea e foarte atrăgătoare pe pielea ta.

Susanei îi bătea inima cu putere în timp ce căută cuvinte să se răzbune, dar fu prea târziu. Până când își dezlegă limba, Kaleb plecase deja, fără măcar o privire înapoi.

Capitolul 4

Întunericul se ridica treptat când Susan se trezi în dimineața următoare. Se întinse, palpându-și ușor pielea și văzând că era doar puțin sensibilă, decise că până la urmă va supraviețui. Dormise bine, având în vedere evenimentele iritante de seara trecută.

După ce stătuse trează o vreme, frământându-se în legătură cu sentimentele ei, întrebându-se ce simțea de fapt pentru bărbatul care reușise cumva să-i pună stăpânire pe o parte din inimă, ajunsese în sfârșit să controleze situația. Fără îndoială, Kaleb Knight era un bărbat complex și probabil ar fi nevoie de o viață întreagă să-l înțeleagă cu adevărat, dar asta nu conta realmente. Avea numai trei săptămâni să se bucure de Insula de Safir și ar fi într-adevăr o prostie să-i permită bărbatului acestuia înnebunitor, care făcea pe regele suprem, să-i strice norocul.

Acum, stând pe marginea patului, ascultând corul de păsări din jungla apropiată, știu și că dacă inima îi va cădea în mrejele lui, hotărârea de a evita implicarea va dispărea într-o clipită.

Dar cea mai mare grijă în momentul acesta era cum să stea călare pe un cal complet îmbrăcată, când trupul înroșit o durea încă.

Punându-și un halat înflorat, Susan se duse la bucătărie cu gândul că poate va găsi cafea. Un ibric proaspăt făcut o aștepta pe aragaz – iar Kaleb stătea pe un scaun cu mâinile și picioarele întinse și cu o cană în mână. Dumnezeule mare, oare rămăsese peste noapte? Oare visele ei cu buze senzuale, ochi de culoarea jadului și îmbrățișări pasionale fuseseră aievea?

Privirea lui întârzie pe fața ei roșie și pe părul ciufulit.

– Ai dormit bine?

– Bună dimineața, răspunse ea cu răceală. Da, am dormit bine. Vrei să-mi spui ce cauți aici?

– Am vrut să vedem împreună primul tău răsărit samoan, mârâi el, etalându-și gropițele și dinții.

Ochii ei violeți îl cercetară din cap până-n picioare, observând blugii mulați, tricoul transparent, cureaua turcoaz și cizmele lustruite de călărie. Nu-și putu reține privirea apreciativă. Tulburată, dar mulțumită că până la urmă nu rămăsese acolo peste noapte și visele ei fuseseră doar vise, reuși să schițeze un zâmbet.

– Arăți de parcă ești pregătit să petreci o zi călărind. Își turnă și ea o ceașcă de cafea. Din păcate, eu nu voi fi la fel de bine îmbrăcată. Nu am decât blugi, tricou și tenișI.

– Te simți în stare de asta?

– Desigur. Se așeză vizavi de el.

– Ei bine, atunci, nu cred că pe cal o să-l intereseze cu ce ești îmbrăcată. Zâmbi cu maliționzitate. Răsare soarele. Hai să bem cafeaua afară.

Îl urmă pe verandă, unde rămase uimită de încântare. Lumea din jur era învăluită într-o mantie aurie, pe măsură ce razele soarelui străbăteau printre palmieri. Laguna strălucea ca un briliant în mijlocul junglei.

– De asta am ales locul ăsta pentru casă, șopti Kaleb. Am vrut să pot să stau ca acum și să simt căldura fiecărei zile noi.

Susan nu putea să-i vadă fața, dar îi simțea tristețea și inima îi tresări drept răspuns.

Kaleb fluieră încet și păsările veniră, zburând deasupra lagunei și aterizând într-un copac, aproape de verandă.

– Te urmează peste tot? întrebă Susan, încântată să le revadă.

– Nu sunt niciodată departe.

Pasărea numită Tasi își luă zborul și coborî pe umărul Susanei.

– Crezi că-și aduce aminte de mine?

– Așa s-ar părea. Probabil ai putea s-o îmblânzești și s-o faci a ta, cu puțină muncă și răbdare. Evident, te-a ales ca prietenă specială. Ochii lui verzi ca marea alunecară pe chipul ei, căutând parcă un semn de interes.

Susan simți un nod în gât. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât s-o îmblânzească și pasărea superbă să devină a ei, dar asta s-ar adăuga la lista deschisă cu motivele pentru care va fi foarte dificil să-și ia rămas-bun de la insulă.

– Am mai puțin de trei săptămâni, spuse ea în cele din urmă, incapabilă să-i înfrunte privirea. Mă tem că dacă m-aș apropia prea mult de Tasi, mi-ar fi și mai greu să plec.

– Dar poți să te întorci oricând. Va mai fi o altă excursie, în altă zi.

– Mă îndoiesc. Nu mi-aș putea permite singură o călătorie ca asta și cu siguranță, nu mă pot aștepta ca Essie să-mi mai plătească vreuna. Am fost de acord să vin doar pentru că a insistat, știind că am nevoie disperată să plec și pentru că a crezut că poate o voi ajuta s-o convingă pe mama ta să se mute în State.

Kaleb scutură din cap.

– Mătușa Essie încearcă de ani de zile s-o convingă pe mama să se mute la San Francisco, dar se bate cu morile de vânt. Poate a vrut doar puțină companie.

– Poate.

Luând pasărea de pe umărul Susanei, Kaleb o studie un moment lung, apoi întinse mâna să-i atingă obrazul, mișcându-și degetele și urmărindu-i conturul feței.

La atingerea lui, Susan se clătină, întâlnindu-i privirea. De ar lua-o în brațe…

Dar Kaleb își trase mâna ca ars și făcu un pas înapoi, cu o expresie aspră.

– Îmbracă-te, spuse el brusc. Laelia ne așteaptă cu micul dejun, iar Sam o să ne aducă doi cai. Va fi o zi lungă și obositoare, dacă nu plecăm devreme.

Susan se uită la el, la tiranul care când își asuma aroganța unui rege, când se purta cu blândețe și grijă. Era un om complex, un amestec de sentimente și contradicții pe care se îndoia că-l va deslușI vreodată. Cu un suspin adânc de regret, se îndreptă spre baie.

Într-o oră, călăreau pe plajă, pe doi cai magnifici, pursânge arab, care traversau cu ușurință nisipul alb.

Pe Susan o nedumereau toanele lui Kaleb. Vrusese să vadă împreună răsăritul de soare și o vreme, cât timp fuseseră capturați în colivia de aur a zorilor dimineții, se purtase ca un prieten. Dar acum, călătorea cu un străin, ale cărui buze erau strânse și ai cărui ochi rămâneau ascunși.

Nici ea nu începuse prea bine ziua: îi venise să plângă când încercase să-și tragă blugii pe ea. Pielea era mult prea sensibilă să tolereze vreo restricție de orice fel, așa că fusese nevoită să se resemneze cu pantalonii subțiri și lăbărțați și cu tricoul pe care le

folosea când picta. Kaleb îi adusese o pălărie de paie pleoștită ca să-și protejeze de soare obrajii arși și nasul. Nu-l contrazisese. Ce rost ar fi avut? După dispoziția lui de acum, ziua nu se anunța oricum prea bună.

Când ajunseră la râu, intrară în junglă. Susan abia își putea reține uimirea, dar Kaleb rămase tăcut. La un moment dat, ieșiră într-un luminiș, unde razele soarelui, străbătând printre copaci ca o pulbere de aur, ametiră simțurile Susanei. În timp ce soarele dansa deasupra bărbatului și calului din fața ei, nu putu să nu observe că părul lui Kaleb avea aceeași culoare cu armăsarul. Arătau de parcă erau sudați unul de celălalt. Cu câtă mândrie stătea Kaleb în șa!

– Aproape am ajuns, anunță el.

Susan suspină ușurată; era nerăbdătoare să vadă satul, să-i cunoască pe locuitorii insulei și să-și distragă atenția de la însoțitorul ei posac.

În câteva minute, terenul se schimbă: intrară într-o vale mică, plină de verdeață, înconjurată din trei părți de palmieri înalți și de teci bătrâni. La sud se întindea oceanul. Satul era în centru și când intrară în complexul de colibe, copilași dezbrăcați alergară în întâmpinarea lor. Un câine negru lătră la iapa pestriță a Susanei până când vocea lui Kaleb îi comandă:

– Dispari de aici!

Câinele plecă repede cu coada între picioare și Susan înțelegea ce simte. Și ea simțise forța supărării lui Kaleb.

Negrese purtând puletasi de toate culorile le făceau cu mâna, apoi își continuau treburile. Dintr-o colibă mai mare decât celelalte, situată mai izolat, ieși un uriaș.

– Șeful Fua, îi spuse Kaleb Susanei, descălecând și ajutând-o să facă același lucru. Are cel mai înalt rang din sat.

– De asta coliba lui e mai mare decât restul?

– Da, dar nu e o colibă. Se numește "fale". Își împarte faleul cu familia. Fratele lui, Nea, e tatăl lui Sam și e și "matai" – capul familiei. Aici, multe rude trăiesc laolaltă și-și împart sarcinile gospodărești.

În timp ce se apropiau de șef, femei și copii ieșiră din câteva faleuri și li se alăturară celorlalți de afară. Fumul care ieșea dintr-o adâncitură în piatră umplea aerul, împreună cu aroma de mâncare gătită. Femeile zâmbiră timid și bărbații dădură mâna cu Kaleb, deși privirile lor întârziară asupra Susanei.

– Talofa, zâmbi șeful Fua, întinzându-i mâna ceremonios. Corpul lui cu musculatură frumoasă strălucea în lumina dimineții. Probabil trecuse de șaptezeci de ani, dar arăta de două ori mai tânăr. Purta o fustă roșie și picioarele lui desculțe, deși pline de praf, arătau destul de aspre încât să păsească pe cărbuni încinși.

– Talofa, șefule Fua, răspunse Kaleb, strângându-i mâna. Am adus cu mine o prietenă. Ea e Susan McRay.

– Talofa, domnișoară Susan. Ești chiar mai frumoasă decât te-a descris Samala.

– Sam, interveni Kaleb, simțindu-i nedumerirea. Tata l-a scurtat la Sam.

În momentul acesta, apăru o fată urmată de un tânăr înalt și chipeș și Susan rămase vrăjită cât se făcură prezentările. Fata era sora Laeliei, iar bărbatul era soțul ei. Numele lor erau Luina și Tuai și făceau un cuplu minunat. Luina era evident însărcinată, dar chipul ei frumos îi trezise Susanei simțul artistic. Avea pomeți înalți, ochi expresivi și migdalați și nasul foarte drept. Netrăgând-o inima s-o întrebe dacă poate să-i facă o schiță și temându-se să nu pară prostuță, Susan lăsă ideea pe mai târziu, când va avea ocazia să discute cu Laelia.

În timp ce șeful îi prezentă lui Kaleb problemele din sat, Susan o urmă pe Luina prin împrejurimi.

– Domnul Kaleb e de-al nostru, zâmbi Luina, conducând-o spre adâncitura dintre pietre care servea drept cuptor. Cu toții îi ducem dorul când pleacă de pe insulă. Se uită la Susan printre genele lungi. Îți place domnul Kaleb?

Nu încăpea îndoială ce insinua fata. De altfel, nu avea nici un rost să încerce să-și ascundă sentimentele. Samoanii erau foarte perspicace.

– Da, îmi place domnul Kaleb, spuse Susan, roșind sub obrajii arși.

Luina râse și o luă de mână.

– Dacă te căsătorești cu el, vei fi și tu de-a noastră, domnișoară Susan. Am putea deveni prietene bune. Ca o familie.

Ajunseseră la cuptor și Susan se întoarse repede, nevrând să dea ochii cu fata. Dacă se căsătorea cu Kaleb? Ce naiba putea să-i răspundă la asta?!

Luina îi prezentă satul și-i povesti despre munca, jocurile și iubirile samoanilor, iar Susan o ascultă vrăjită. În cele din urmă se opriră în fața faleului aparținând familiei Luinei și Laeliei. Nuta, mama lor, o întâmpină pe Susan cu o îmbrățișare și cu un pahar cu apă proaspătă de la izvor. Era sora lui Mutu, unchiul care sculptase minunatul pat și masa de bucătărie din casa din copac. Nuta era o femeie măruntă, grăsuță și cu ochi străvezii; ea fu cea care o conduse la faleul unde lucra Mutu. Mutu era un moșneag simpatic, cu ochi mari și căprui. Susan ar fi fost mulțumită să-și petreacă restul zilei urmărindu-l cum sculptează, dar veni Kaleb și era timpul să plece.

Merseră la copacul unde-și priponiseră caii, făcând cu mâna și îmbrățișând pe toată lumea. Fusese greu să-și ia rămas-bun și trecu destul de mult până când Susan își regăsi vocea. Curând, i se făcu foame și sete. Chiar și în hainele largi și cu pălăria pleoștită, soarele tot era greu de suportat.

– Cât mai mergem? îl întrebă ea pe tăcutul și aparent preocupatul Kaleb.

– Aproape am ajuns.

Cuvintele abia fuseseră rostite, când începură să urce, mai întâi treptat, apoi din ce în ce mai abrupt, prin tufele de lăstăriș. Susan crezu că pierduseră drumul printre rocile învelite cu mușchi și ferigile bogate, dar apoi, la fel de repede cum începuse urcușul, ajunseră în vârf, deasupra insulei, deasupra lumii. Dedesubt, valurile se spărgeau de stâncile poroase și dincolo, Pacificul se întindea la infinit, turcoazul lui topindu-se în culoarea safirului, apoi în nuanțe de petrol, spre orizont.

Susan simți cum i se strânge stomacul la privelișea înspumată din fața ochilor. De obicei, nu-i era teamă de înălțime, dar stânca era îngustă – nu avea mai mult de o jumătate de metru lățime – și un val de amețeală aproape o copleși.

Kaleb se întoarse, privind-o întrebător, cu o sprânceană ridicată.

– Crezi că poți să ajungi pe plajă?

– …Nu facem picnicul pe stânci? întrebă ea ezitând.

– E puțin cam rece și ești destul de palidă, în ciuda roșeții. Mai bine am coborî, înainte să leșini. Putem să escaladăm stâncile în altă zi.

Briza îi agita pălăria, dar în nici un caz nu era puternică. O ducea pe plajă pentru că simțea că nu poate face față înălțimii amețitoare și vederii stâncilor amenințătoare. O trata din nou ca pe un copil și nu avea nici o putere să-l oprească.

– M-aș fi descurcat cu stâncile, șuieră Susan îndată ce ajunseră pe plajă și descălecară. Își înălță privirea să vadă de unde veniseră. Chiar fuseseră atât de sus?

– Desigur, și ai fi putut să amețești și să cazi de acolo. După cum spuneam, o lăsăm pe altă zi. Între timp, bucură-te de priveliștea de jos. Plaja asta se numește Ke Beach – Plaja Fără Întoarcere.

– Însemnând?

– Însemnând că dacă sunt valuri mari, nu poți ieși. Vino, hai să vedem ce ne-a pregătit Laelia pentru prânz, altfel o să se ducă ziua și o să irosim mâncarea.

Într-adevăr, mica plajă era închisă de stânci. Stâncile și valurile rămaseră acum în urmă, dar Susan încă mai auzea crescendoul asurzitor. Mai departe, în rocă și-n frunziș se făcea o deschizătură și vedeai bazinul unei cascade superbe. Kaleb conduse caii aici și-i priponi de un copac de lângă cascadă. Scoase din coburul de șa pachetul cu porții generoase de pui prăjit, brânză, biscuiți cu miere și fructe. Surpriza fu sticla de vin roșu: Laelia se gândise să le pună chiar și două pahare de plastic.

– Pari frântă de oboseală, spuse Kaleb, oferindu-i un pahar de vin. Și puțin preocupată, aș putea să adaug. Un ban pentru gândurile tale.

Susan sorbi din vin și reuși să zâmbească.

– Dacă trebuie să știi, mă gândeam cât de greu e să te înțeleagă omul. Acum te porți de parcă ai vrea să fim prieteni, iar în clipa următoare aș putea să jur că mă urăști. Nu putu să-i înfrunte privirea, simțindu-se incredibil de vulnerabilă și nesigură ce va spune.

– Nu-ți face griji, continuă Kaleb cu asprime. Dacă l-ai înțelege pe adevăratul Kaleb Knight, probabil ai vrea să-ți faci bagajele și să pleci chiar în seara asta. Noroc.

Ciocniră. Susan presupunea că ar trebui s-o supere atitudinea lui, dar era ceva în vocea lui… să fi fost o urmă de regret? Avea un scut de protecție și nu înțelegea.

– Oh, cred că m-aș descurca și cu adevăratul Kaleb Knight, dacă mi-ar da măcar o jumătate de șansă, spuse ea vesel, deși trebui să se chinuie să respire.

Ochii lui fulgerară spre ea.

– Chiar așa? Poate ar trebui să facem un test într-o zi, curând.

Știa ce vrusese să spună și o cuprinse teama. Se simțea deja atrasă de el și era sigură că va pica orice test, emoțional sau fizic, pe care îl va pregăti pentru ea.

Kaleb râse scurt și din toată ființa.

– Nu fi atât de îngrijorată, teinetitia mea. Nu-mi stă în fire să atac tinere fără să fiu provocat.

O tachina din nou? Nu putea să spună, din moment ce-și coborâse genele bogate. O sărutase acum nici douăzeci și patru de ore. Oare uitase? Sau o privea realmente ca pe o copilă, o fetiță iritantă care trebuia ținută la distanță? Își privi hainele pătate de vopsea, șosetele prăfuite și tenișii uzați. La ce se putea aștepta, îmbrăcată atât de absurd? În afară de asta, de fiecare dată când era în apropierea lui și se uita în ochii lui verzi și adânci, se simțea prostuță și imatură.

Kaleb îi dădu un copan de pui.

– Mănâncă după pofta inimii, iubito. Mai avem încă o jumătate de insulă de văzut.

– Până acum, mi-a plăcut fiecare clipă, îi spuse ea sincer. Mai ales satul și oamenii lui. Mi-ar plăcea să-i fac un portret Luinei și poate și lui Mutu lucrând. Crezi că i-ar deranja?

– Sunt convins că s-ar simți flatați. Îi aruncă o privire dezarmantă. Dar să nu încerci să ajungi de una singură în sat, mă auzi?

– Promit. Se șterse pe mâini cu un șervețel și se întinse pe spate la umbra palmierului.

– Dar vorbești serios? insistă Kaleb. Știu deja că-ți place aventura și că ești încăpățânată. Nu mă deranjează atât gândul că te-ai rătăci, ci imaginea ta prinsă în vreo plasă sau cocoțată într-un copac, încolțită de un mistreț care vede roșu în fața ochilor. Ți-am mai spus că sunt o mulțime. Se opri, așteptând reacția ei, dar Susan privea dincolo de el,

la întinderea infinită a oceanului. Poate dacă-ți spun ce am pățit când aveam zece ani, vei înțelege importanța a ceea ce încerc să-ți spun.

De data asta, ochii violeți ai Susanei îi căutară chipul, zgâindu-se la el de sub borul pălăriei. Părea sincer îngrijorat, și dintr-un motiv oarecare, se simți flatată.

– Înțeleg că e important, Kaleb, sincer înțeleg, dar tot aș vrea să aud povestea.

– Chiar și la zece ani, știam fiecare centimetru al insulei. Dar știam și ce prostie însemna să ies de pe cărarea bătătorită. Inima insulei e un loc doar pentru aborigeni. Insula noastră o fi mică în comparație cu altele, dar interiorul e la fel de sălbatic ca acum câteva secole. Oricum, năzdrăvan și încăpățânat la rându-mi, și pentru că mă certasem cu tata, am pornit spre sat, de-a curmezișul junglei, ca să spun așa. Am căzut într-o plasă pusă pentru mistrețul care m-a necăjit pe tot parcursul calvarului. A venit la lăsatul serii, fornăind și dând târcoale exact sub locul în care-mi atârna capul. Câțiva centimetri mai jos și m-ar fi prins. Eram inconștient când m-au găsit – o scăpare binecuvântată de la coșmarul meu înfricoșător. Cu toate că insula e foarte frumoasă, poate fi extrem de periculoasă.

Povestea lui o înfioră pe Susan.

– Ce îngrozitor! șopti ea, imaginându-și ororile prin care trebuie să fi trecut din cauza nesocotinței.

– Nu te supăra, zâmbi el cu maliției zitate. N-am vrut să-ți stric ziua, ci doar să te previn. O studie intenționat, flăcările lui verzi strălucind amuzate. Mi te imaginez cu o nesăbuință tinerească, iubito, și e de datoria mea să protejez pe toată lumea de pe insula mea.

Nu ce spusese, ci atitudinea lui o iriță pe Susan. Aroganța lui nerușinată o scotea din minți!

– Cedând din când în când nesăbuințelor tinerești, reușești să-ți păstrezi spiritul tânăr, izbucni ea, și cu siguranță, e mai bine decât să fii înțepat.

– Vrei să spui că sunt înțepat? întrebă el, cu o lumină curioasă în priviri.

– Dacă te simți cu musca pe căciulă… Am impresia că nu mă înțelegi și asta te face atât de nenorocit.

– Înțepat și nenorocit. Mai e ceva ce ai vrea să adaugi pe listă?

– Da, ești un nesuferit, se înecă ea. Acum încerci să mă protejezi de primejdiile de pe insula ta, apoi mă cataloghezi drept puștoaică idioată. M-am săturat să te ascult cum îmi ironizezi sentimentele de fiecare dacă când mă întorc. Ți-ai făcut un obicei din a colecționa scalpurile tuturor femeilor obișnuite pe care le întâlnești?

– Nu există nimic obișnuit la tine, o asigură el. Și îmi pare rău dacă te-am supărat. Ești gata să continuăm excursia? Sau vrei să te mai odihnești puțin?

Susan nu vroia decât să încalece și s-o ia la galop, lăsându-l în urmă pe diavolul acesta. Dar furia îi întunecă judecata și o opri până să și încerce.

– Cred că aș mai bea un pahar de vin și m-aș mai odihni puțin, spuse ea, ridicând sfidătoare bărbia.

Fără să-i răspundă, Kaleb îi umplu paharul și începu să strângă masa; după ce termină, își scoase tricoul și blugii și, rămânând în slipul bleumarin, intră în apă. Susan urmări cum înoată printre valuri cu ușurința unui delfin. Își dădu jos pălăria, și-o așeză sub cap, ca pernă, și închise ochii. Adierea blândă îi juca în păr, iar nisipul era cald și reconfortant. Ascultă țipătul unui pescăruș și răspunsul parterenei lui care coborî pe mal. Nu mai cunoscuse niciodată o împăcare atât de dulce. În ciuda neliniștilor și sentimentelor ei tulburătoare, simți cum i se relaxează mușchii în timp ce o fură somnul.

Nechezatul unui cal o făcu să se trezească speriată. Mai întâi dezorientată, apoi realizând că era încă pe plajă, deschise ochii și obrajii i se îmbujorară instantaneu. Kaleb stătea lângă ea, privind-o în tăcere, cu o expresie indescifrabilă. Se chinui să se ridice, luptându-se cu emoția. Picături de apă se zăreau încă pe el și razele soarelui dansau vesel în părul lui ud. Zgâindu-se la el, i se părea că se îneacă în fiecare râuleț, incapabilă să scape din ghearele dorinței.

Kaleb se uită la ea aproape o eternitate – până când abia mai putu să respire, până când briza oceanului și cerul deveniră un vânt violent. Când gura lui o acapară pe a ei, înghițindu-i strigătul de protest, Susan cedă, lipindu-se de trupul lui umed cu o ardoare de care nu se știuse capabilă. Sărutul lui era insuportabil de dulce și gentil, făcându-i stomacul să se contracte și spatele să se arcuiască. Mirosul lui îi invada simțurile și buzele ei se mișcară sub ale lui, acceptându-i respirația caldă care dintr-o dată se contopise cu a ei. Oare îl iubea pe bărbatul acesta, a cărui atingere ușoară avea puterea raiului și a iadului? Se putea oare să-l iubească? Sau dorința îi întunecase judecata?

Gura lui Kaleb alunecă spre gâtul ei catifelat și cu un geamăt, se ridică.

– Trebuie că mi-am pierdut mințile, spuse el tăios, deși îi tremurau mâinile.

Trupul cald al Susanei se simți respins ca știrile de ieri și lacrimile amenințau să-i invadeze ochii.

– Îmi pare rău că ți se pare atât de plicitisitor să mă săruți, murmură ea, înecându-se din cauza durerii din inimă. Să-l ia naiba pe Kaleb Knight! Și la naiba cu inima ei, pentru că vroia iubirea lui!

Afișând autocontrolul arogant pe care Susan ajunsese să-l urască, se ridică și se îmbrăcă. Un zâmbet îi juca pe buze, deși privirea lui era ca de gheață.

– Îți cunoști sentimentele, la fel și eu pe ale mele, teinetitia mea. Ți-am spus că nu atac femei frumoase. Nu ai cum să înțelegi ce simt.

– La fel cum nici tu n-ai cum să înțelegi ce simt eu… brută ce ești!

Gheața verde înfruntă ceața de ametist.

– Oh, dar înțeleg, iubito, și de asta plecăm naibii de aici. De-abia oi fi ieșit tu dintr-o relație furtunoasă, dar ești încă foarte dezirabilă. Însă refuz să fiu un nemernic și să profit de inima frântă și de vulnerabilitatea ta. Curând te vei duce acasă și într-o zi, când îl vei întâlni pe bărbatul visurilor tale, vei privi înapoi și-mi vei mulțumi că m-am controlat.

– Te urăsc.

– De acum, nu? Foarte bine; atunci, vei fi în siguranță.

Cu inima bătându-i nebunește, Susan se ridică și-l înfruntă fioroasă.

– De necrezut. Indiferent ce fac sau ce spun, reușești cumva să întorci lucrurile și să mă faci să par o proastă… Se opri, mușcându-și buza de frustrare. Și după expresia ta, văd că mă obosesc degeaba. Ei bine, n-ai decât, amuză-te cât vrei pe seama mea. Și în timpul ăsta, poți să te duci exact la dracu!

Kaleb ridică din sprâncene și afișă gropițele.

– Mai bine am porni la drum, iubito. Cred că poate ai stat prea mult la soare. Țâfna nu ți se potrivește deloc.

Nici lui nu i se potrivea aroganța, se gândi cu dispreț Susan, în timp ce porniră spre stânci.

Capitolul 5

Spre uimirea Susanei, drumul de întoarcere fu plăcut. Kaleb își schimba starea de spirit la fel de repede ca o ploaie de vară. Flecări prietenos, arătându-i diferiți arbori și flori care credea c-or s-o intereseze.

Reușind să lase deoparte ce se întâmplase pe plajă, deopotrivă cu sentimentele ei confuze, Susan începu să se relaxeze. Pielea îi ardea încă și o durea și picioarele îi amorțiseră de la prea mult mers călare, dar fiecare experiență nouă o încânta și încetul cu încetul, se pierdu din nou în magia insulei.

Când ajunseră la grajduri, Sam tocmai țesăla un superb armăsar cenușiu; văzându-i, le făcu un semn cu mâna.

– E o frumusețe, nu crezi? întrebă Kaleb.

– Oh, e frumos! exclamă Susan, descălecând repede și grăbindu-se spre cal. Sam, e superb!

– Ia uită-te, Sam, intonă Kaleb vesel. L-ai văzut vreodată pe Moonflight să răspundă cuiva așa?

– Nu, domnule Kaleb. Domnișoara Susan trebuie să știe cum să ia caii.

– Oricum, știe mult mai bine cum să ia caii decât membrii sexului opus, aș zice, o tachină Kaleb.

– De ce n-ai călărit pe frumusețea asta azi? întrebă ea, aruncându-i o privire ucigătoare.

– De obicei, Sam călărește pe el, deși nu știu de ce se mai obosește. Am renunțat de mult la bestia asta. Nu s-a lăsat niciodată îmblânzit cum trebuie și are o voință puternică. Seamănă mai degrabă cu un copil dezghețat, care știe să deosebească binele de rău, dar nu-i pasă.

Era o altă înțepătură și Susan deveni scorțoasă.

– Poate există o lipsă de comunicare între voi doi, spuse ea sec. Se poate să fie la fel de îndărătnic ca tine.

Din senin, Kaleb își dădu capul pe spate și pufni în râs, deși gura îi deveni fermă când spuse:

– Pe unii bărbați îi fascinează frumusețea și spiritul unui cal, la fel ca și ale unei femei, dar eu nu mă număr printre ei. Insula m-a învățat multe lucruri și precauția deschide lista. Numai datorită precauției, mulți bărbați au reușit să-și salveze inimile.

– Ca să-ți salvezi inima, ar trebui mai întâi s-o ai, răspunse Susan, aruncând flăcări de ametist. Mare scofală dacă-și dădea seama că-l considera un diavol în paradis!

– Și presupun că te consideri o cunoscătoare a inimilor bărbaților? Zâmbetul lui avu un aer malițios. Să știi că ai face bine să-ți revizuiești tema pentru acasă, teinetitia mea. Încă mai multe de învățat.

Susan își reținu cuvintele pe care ar fi vrut să i le arunce în față. Nici o replică de-a ei nu ar fi benefică pentru nici unul din ei, așa că-l mai mângâie puțin pe Moonflight și porni spre reședință.

Kaleb o prinse din urmă la elești, dar Susan nu încetini. Fiecare instinct îi spunea să se oprească și să-i spună verde-n față, să-și exprime frustrările odată pentru totdeauna, dar dacă ar face asta, ar

stârni fără doar și poate lacrimile care aproape îi înotau în ochi. Și în momentul ăsta, o ieșire prostească și copilărească era ultimul lucru de care avea nevoie.

– Mai bine ai schița un zâmbet, iubito, veniră cuvintele caustice ale lui Kaleb, sau mama o să creadă că ne-am certat.

De data asta, se opri și se întoarse spre el, ajungând la capătul forțelor.

– Ei bine, nu ne-am certat? îl sfredeli ea cu privirea. De când ne-am întâlnit prima oară, ne-am tot certat și m-am săturat de jocurile tale nebunești. Poate tu poți face față unei astfel de relații, dar eu nu pot. Nu e de mirare că iubita te-a aruncat peste marginea stâncii. Mă îndoiesc că ar putea vreo femeie să-ți accepte aroganța și toanele schimbătoare! Închise ochii, luptându-se cu teama. Spusese ceva îngrozitor și regretă imediat.

Kaleb o prinse repede de păr, trăgându-i capul pe spate până o forță să-i înfrunte privirea de gheață.

– Ce știi tu despre iubire? o ironiză el. Plângi pentru că iubirea vieții tale te-a părăsit pentru altcineva. Te-ai întrebat vreodată de ce? Poate că a găsit pasiunea unei femei mult mai agreabilă decât înfumurarea unei copile.

– Ești vrednic de dispreț! șuieră ea printre dinții încleștați. Iubirea înseamnă mai mult decât pasiune. Dragostea e pură, e plină de înțelegere și de adevăr! Dar desigur, n-ai avea de unde să știi asta.

– Iar tu trăiești într-o lume de vis, unde cățelușii vorbesc și căsătoriile se oficiază în rai, teinetitia mea. Iubirea e doar un cuvânt de șase litere ca oricare altul. Vorbești despre aroganța și toanele mele și te grăbești să mă condamni, dar ești la fel de vinovată. Acum, ești atât de inocentă că aș ucide dragoni ca să te protejez. În clipa următoare, ești o seducătoare ai cărei ochi violeți ar putea să topească sufletul oricărui bărbat și aș da sufletul acesta să pot face dragoste cu tine.

– Și când nu ucizi dragoni și nu vrei să faci dragoste cu mine, ești un nesuferit, pufni Susan, luptându-se să se elibereze din strânsoarea lui.

– În cazul ăsta, cred că va trebui să-mi petrec timpul ucigând dragoni sau făcând dragoste cu tine, o ironiză din nou, deși aș prefera varianta a doua.

Mireasma de gardenii plutea în aer, făcând-o să amețească… sau se simțea așa din cauza bărbatului care o ținea atât de aproape? Bărbatul în ochii căruia ardea dorința, transformându-i picioarele în cauciuc.

– Te deranjează să știi că-mi placi? șopti cu asprime Kaleb, sărutând-o ușor pe sprâncene și pe nas.

Rămasă fără replică, inima trădătoare făcând-o să nu mai simtă decât cum se topește în brațele lui, Susan își înfipse degetele în părul lui des. Gemu când buzele lui îi călătoriră pe gât, odihnindu-se în locul acela vulnerabil în care pulsul îi bătea frenetic. Brațele lui se strânseră mai tare în jurul ei și-i acoperi gura în extazul unui sărut pătimaș. Îi simțea mușchii coapselor, pieptul solid, bătăile inimii și presiunea lentă și cercetătoare care o învălui, consumând-o într-un foc plin de pasiune. Kaleb tremură când îi rosti numele printre săruturi. Oh, cum îl dorea. Cum avea nevoie de bărbatul ăsta care o scotea din minți!

Kaleb fu cel care se îndepărtă primul. Deși respira întretăiat, era stăpân pe el, iar ochii lui de jad adăposteau acum scântei diabolice.

– Ești o vrăjitoare, Susan McRay. Numai o vrăjitoare ar putea cauza o astfel de nebunie temporară. Crede-mă, nu se va repeta.

– Ești nebun! strigă Susan, făcând un pas înapoi.

– E nebunie amestecată cu miracole carnale, și asta demonstrează că abia dacă ai gustat iubirea.

– Dorință, vrei să spui! sări Susan, aprinsă.

Privirea lui o mângâia, dar când vorbi, vocea lui fu lipsită de orice emoție:

– Nu e diferență mare între iubire și dorință, teinetitia mea, dar nu vei învăța asta de la mine. Fugi acum, ca o fetiță cuminte, și spune-i mamei că ne-am întors. Vin și eu imediat.

Și cu asta, o trimitea la plimbare. Trosnea din degete și ea trebuia să-i dea ascultate numaidecât. Pentru el, nu era decât o altă pasăre îmblânzită, care venea ori de câte ori o chema. Își făcea pofta și apoi o arunca, după ce se plictisea de joc. Era nebun de-a binelea și nu va mai permite niciodată să rămână singură cu el.

Fusese o zi extenuantă atât fizic cât și psihic și Susan ajunsese aproape de punctul de a plânge. Furioasă pe sine pentru că nu-și putea reține lacrimile, își umplu cada și zăcu în apă o oră. Aspectul de rac fiert pe care-l căpătase începuse să se transforme într-un bronz bogat, auriu. Păcat că nu va fi ușor să uite senzația brațelor lui Kaleb – gustul buzelor lui sau licărul pasionat din ochii lui verzi.

Cu fiecare mișcare a corpului lui, părea să se cufunde și mai adânc în melancolie. Nici măcar cu ea însăși nu putea să fie sinceră? Fugise de o iubire destrămată numai ca să se lovească de o altă situație apăsătoare, una care se dovedea chiar mai devastatoare decât logodna cu Paul. Ironie, nu era câtuși de puțin sigură că-l plăcuse vreodată și asta părea adevărata lovitură. I se dăruise lui Paul pentru că-l iubise complet, dar să se arunce literalmente în brațele unui bărbat pe care abia îl cunoștea dovedea că era la fel de nebună ca și arogantul care-i poseda buzele și jongla cu simțurile ei.

Soarele de după-amiază se ascunsese în spatele palmierilor , deși era încă foarte cald. Bântuind în bucătărie în cămașa transparentă, descoperi ceaiul instant, cuburile de gheață, linguriță cu coadă lungă; își umplu o cană și o bău până la fund. Se simțea arsă. Se simțea atât de răvășită! Cum de-și permisese să se implice atât? Mai ales după ce fusese atât de hotărâtă să aibă grijă. Știuse de la prima lor întâlnire că

o atrăgea, și totuși își pierduse controlul și depășise bordul vasului. Chiar și acum, după ce stabilise totul și privea înainte cu hotărâre înnoită, simțea cum îi bate inima, răspunzând la atingerile lui Kaleb.

Luând cea de-a doua cană de ceai pe verandă, Susan se așeză și închise ochii. Era mai răcoare acum. Mireasma subtilă a insulei plutea în aer odată cu briza, amintindu-i unde era și de ce. Timpul ei era prețios. Prea curând va porni din nou spre casă și atunci va fi prea târziu. Venise să-și vindece rănile, nu să le deschidă. Trebuie să se bucure de magia insulei. Se va îmbrăca și va înfrunta din nou seara – și toate zilele care vor urma.

Susan ajunse la reședință cu puțin înainte de șapte și, alăturându-se festivităților de pe verandă, Kaleb o întâmpină cu gropițele și dantura lui frumoasă, o privi întunecat și apreciativ, apoi bătu total în retragere, ca și cum nu se putea deranja să-i ofere mai mult decât un salut politicos.

Susan se îmbrăcase cu grijă, alesese un puletasi crem care-i punea în evidență noul bronz. Punându-și un hibiscus alb în părul strâns, se simțise pregătită pentru orice, chiar și pentru înfruntarea cu ucigașul de dragoni. Dar acum se simțea indispusă și puțin fără suflu. Kaleb purta pantaloni albi și cămașă albă de mătase. Câțiva nasturi erau desfăcuți și-i dezvăluiau pieptul musculos și foarte bronzat; luându-și privirea de la locul acela ispititor și vulnerabil care fără îndoială mirosea a colonie de mosc și amintindu-și că rezerva lui îi va face viața considerabil mai ușoară, își întoarse atenția spre Essie și Helen.

După o rundă de îmbrățișări și complimente, Helen anunță că ea și Essie plecau dimineață într-un tur de cumpărături la Tutuila.

– La început, ne-am gândit să-ți spunem să vii cu noi, dragă Susan, dar apoi ne-am hotărât că te-ai plictisi două-trei zile cu două bătrâne.

– Și nu te lăsăm singură, intreveni Essie. O luăm și pe Laelia cu noi, desigur, dar Sam va fi aici… și Kaleb.

Cele două se uitară spre Kaleb, dar el stătea sprijinit de balustradă, cu spatele la ele, aparent pierdut în gânduri. Helen rămase perplexă:

– Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu! Am crezut că voi doi o să fiți prieteni buni după ce veți fi petrecut o zi întreagă împreună, dar după figura Susanei, aș zice că spatele lui Kaleb o încântă mai ceva decât apusul de soare. Kaleb, vrei, te rog, să ni te alături? Ai auzit ce am spus?

– Am auzit. Plecați câteva zile la Tutuila și vreți s-o fac pe gazda. Se întorsese cu fața la ele și ochii lui erau întunecați. Am rămas deja în urmă cu cartea, mamă, și mă tem că să am grijă de domnișoara McRay nu intră în agenda mea. Poate să-l cheme oricând pe Sam, dacă se întâmplă vreun dezastru, dar mă îndoiesc că va avea nevoie de toată atenția mea.

– Nici prin gând nu mi-ar trece să-i impun ceva domnului Knight, izbucni Susan furioasă, apoi reuși un zâmbet. Mi se pare minunat că aveți șansa să plecați împreună și să faceți ceva cumpărături. Unde veți sta?

– La niște prieteni, răspunse Helen, respirând ceva mai ușurată, deși continua să-i privească pe rând. Sam a luat legătura cu hidroavionul și cu Nelsonii. Sunt niște vechi și foarte buni prieteni de-ai noștri, Susan. Essie nu i-a mai văzut de secole. Ar trebui să fie o excursie plăcută.

– Dacă nu trebuie să vă faceți griji pentru mine, adăugă Susan, zâmbind mai larg pentru binele lor. Ei bine, eu una, nu-mi fac griji. Sunt perfect capabilă să-mi port singură de grijă. Speram să pictez câteva pânze și nu găsesc un moment mai potrivit decât mâine să încep. Voi două duceți-vă și distrați-vă, mă auziți?

Amândouă femeile arătau uşurate, iar Kaleb se întoarse din nou la balustradă. Laelia apăru pe verandă şi le servi băuturi cu gheaţă. Susan acceptă înadins un pahar cu temutul Passion Fizz al lui Kaleb, schimbându-şi privirea să vadă dacă se uita. Nu se uita.

– Singurul lucru pe care-l regret, Susan dragă, spuse Helen, e că va trebui să te descurci singură cu mâncarea. Poţi folosi bucătăria de aici sau pe cea din colibă. Oricum, vei găsi destulă mâncare. Laelia a gătit o zi întreagă pentru oameni şi sunt sigură că n-o să-i deranjeze să împartă cu tine.

– Prefer să mă concentrez la pictat şi să rămân în căsuţa din copac, o întrerupse Susan. Exact cum pare să fie şi domnul Knight cu scrisul, sunt destul de plictisitoare când vine vorba de pictură. Mă cufund cu totul şi prefer să-mi fac un sandviş decât să-mi prepar ceva. E ceva caracteristic artiştilor… rânji ea.

– Dar vei mânca sigur, hm? întrebă Essie, cercetându-i cu îngrijorare chipul.

– Cum a spus şi domnişoara McRay, poate să-şi poarte singură de grijă, mătuşă Essie, spuse Kaleb, întrocându-se de la balustradă şi aruncându-i Susanei o privire sfredelitoare.

– Ei bine, da, bineînţeles, interveni Helen, dar Susan e musafira noastră şi ce fel de gazdă aş fi dacă nu mi-aş face griji? Aşa cum ar trebui să-ţi faci şi tu, aş putea să adaug. Stilul din deşertul Arizona începe să devină un obicei pentru tine. Ai devenit prea dur… Se întrerupse, muşcându-şi buza.

– Viaţa e dură, mamă. E legea deşertului.

– Dar în seara asta nu eşti în deşert, dragă nepoate, mormăi Essie. Eşti pe Insula de Safir, unde viaţa e dulce şi frumoasă. Ai grijă cum vorbeşti!

– Nu te emoționa, mătușă Essie, spuse Kaleb, abia schițând un zâmbet. Sunt conștient de plăcerile insulei.

Laelia anunță că masa era gata și femeile părură din nou recunoscătoare pentru întrerupere. Gata sau nu, lui Susan nu putea să-i pese mai puțin. Passion Fizz-ul începuse deja să-și facă efectul și nu se mai simțise de mult atât de relaxată.

Cina se apropia de sfârșit și li se aduse cafeaua și coniacul. Încă puțin ametită din cauza Passion Fizz-ului, Susan își luă băutura lângă balustradă, desfătându-se cu zgomotele nopții și cu cerul plin de stele. Era frumos, înviorător de răcoare după canicula din timpul zilei. Începu să fredoneze un cântec vechi care fusese de curând remixat.

– N-ar fi trebuit să bei Passion Fizz, spuse Kaleb, alăturându-i-se la balustradă.

Erau singuri; Helen și Essie dispăruseră în casă.

– De ce? Pentru că am chef să cânt? Viața nu înseamnă numai realitatea dură a deșertului tău, domnule Knight. Cum a spus mătușa ta, viața pe Insula de Safir e dulce și frumoasă.

– E un fel de a spune, dar chiar și dulceața și frumusețea trebuie să înfrunte realitatea.

– Zău? Ei bine, nu m-am înscris niciodată în Ordinul Regal al Cinicilor, i-o întoarse Susan, dându-și capul pe spate. Se simțea rea, nesuferită și demnă de dispreț în prezența bărbatului acestuia care reușea să răstălmăcească tot ce atingea, gândea sau simțea ea.

– Lumea e plină de cinici, spuse el caustic. Ei sunt supraviețuitorii. Numai tinerele ca tine, care au fost ținute la adăpost ca bobocii de rață, mai cred că lumea e o gogoașă de mătase.

– Ai o limbă foarte ascuțită, Kaleb Knight, dar n-o să mă convingi niciodată că drumul spre rai e pavat cu cinism.

– N-am nici cea mai mică intenție să te conving de nimic, domnișoară McRay. Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

Cuvintele lui fură ca o palmă usturătoare și Susan simți cum clocotește de furie.

– La fel și eu, domnule Knight. Nu are nici un sens să mă cert cu tine. Noaptea e prea frumoasă ca s-o irosesc așa. Se întoarse la contemplarea ei.

– În seara asta, ești o felină arțăgoasă, hm? Părea rece și controlat.

– Felină? Ca jaguarul care-și urmărește prada și apoi o atacă fără s-o prevină? Dacă da, sunt flatată. Jaguarul este un animal strălucitor și sofisticat, de o inteligență uimitoare. Întotdeauna precaut, întotdeauna alert… Cum probabil sunt și eu, ca să mă apăr de aroganța și toanele tale rele și de sarcasmul tău încrezut. N-am mai cunoscut niciodată un bărbat ca tine. Ești insuportabil.

– Nu mă miră că asta crezi, având în vedere experiența ta minimă, spuse Kaleb în barbă. O relație amoroasă nu te califică drept expertă. Să bem pentru asta? Își ridică paharul, un licăr amuzat străbătându-i privirea.

– De ce nu? răspunse ea, adaptându-se la tonul lui. N-oi fi eu expertă, dar cel puțin am sentimente și abilitatea de a-mi păsa, calități pe care evident le-ai pierdut pe cărarea ta pavată cu cinism. Și beau pentru asta!

Susan își dădu seama că tremura și, spre oroarea ei, nu știa dacă era din pricina furiei pe care abia și-o controla sau apropierii de bărbatul acesta enervant, care făcuse dintr-o dată un pas spre ea și nu-mi mai despărțeau decât câțiva centimetri.

– Cuminte, mârâi el, simțindu-i dilema și, Susan nu se îndoia, propunându-și să profite din plin de ea.

Tot ce ținea de el avea margini ascuțite, care o tăiau pe măsură ce el se juca pe degete cu emoțiile ei. Luna urcase mai sus, aruncând pe chipul lui o lumină prevestitoare, dar Susan simțea scânteile verzi din ochii lui consumând-o până când timpul păru să stea în loc.

– Dincolo de cochilia mea de cinism și aroganță glacială, bate o inimă ca oricare, teinetitia mea. Și tot acolo se află și nevoi pasionale.

– Am mai discutat subiectul ăsta, spuse Susan aproape șoptit. Îi simțea căldura și inima îi bătea atât de tare, încât aproape o durea.

– Așa e, dar nu cât să mă simt satisfăcut. Inocenții lumii, printre care te afli și tu, sunt cei care călătoresc cu trenul iluziilor într-un univers de basm, fără să-și dea seama că și ei au pasiuni.

Susan făcu un pas înapoi, strângând cu putere piciorul fragil al paharului ei.

– De ce insiști să fii atât de neplăcut? se înecă ea, ajungând în culmea tulburării. Ieri ne-am povestit trecutul ca doi prieteni – am împărțit și o parte din magia insulei. Acum, suntem dușmani. Refuz să petrec trei săptămâni într-un paradis transformat în iad din pricina personalităților incompatibile și a ostilității blestemate pe care se pare că nu ți-o poți ține în frâu. N-ar trebui nici să fiu mereu cu doi pași înaintea ta, ca să-ți parez avansurile! Respira întretăiat și i se accelerase pulsul. Oh, de ce nu pleca odată? De ce nu se ducea la mina lui de argint din Arizona și n-o lăsa în pacea și liniștea de pe insulă?

– "Prietenie" e un cuvânt destul de complicat, spuse el, apropiindu-se din nou, atât de mult încât respirația lui caldă îi făcea vânt. Prietenia nu poate fi întreținută decât atunci când doi oameni se plac. O ciupi de obraz, însă atingerea lui fu surprinzător de blândă. Deși trebuie să recunoști că între noi se petrece ceva.

Când se aplecă, Susan îngheță. O va săruta din nou!

Dar Kaleb era la fel de imprevizibil ca o furtună de vară. Sărutul lui fu scurt, pe frunte.

– Acum, poți să deschizi ochii, domnișoară McRay, veni glasul lui mieros și neted. Asta dacă nu cumva preferi să nu-ți văd ochii împăienjeniți de pasiune și dorință.

Aroganța amuzată din tonul lui fu o lovitură aproape fizică. Sărutul lui indiferent fusese mai devastator pentru ea decât unul pe gură. Râdea de ea, o ironiza pentru că știa prea bine ce efect aveau buzele și atingerile lui. Își jurase că nu-l va mai lăsa niciodată să profite de ea, totuși propriul trup o trădase din nou.

Obrajii îi erau încă roșii când își ridică privirea spre el. Oh, cât de corectă fusese prima ei impresie despre el!

– Ai brațe puternice, iar cuțitul tău are lamă lungă, domnule Knight. Și ai inima de piatră.

Kaleb o măsură din priviri și gropițele apărură din nou.

– De ce ești atât de dramatică, iubito? Ai vorbit de prietenie. N-a fost ăsta un sărut prietenesc?

– Ar fi putut foarte bine să fie o palmă peste față, izbucni Susan, căci n-a fost dat din prietenie. Acum, dacă mă scuzi, și eu am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

Evadă în noapte, fierbând de furie tot drumul până la casa din copac.

Capitolul 6

Susan nu se gândise niciodată că va veni o vreme în viața ei când se va simți atât de neliniștită, când noaptea va părea un milion de ani. Chiar și după îngrozitoarea despărțire de Paul, făcuse față celor câteva nopți în care nu se putuse odihni și nu avusese nici un vis. Dar acum, era cu totul diferit. Toate visele erau erotice, senzuale, înspăimântătoare – și pline de Kaleb Knight. O lăsau fără vlagă. Cum putea să găsească o cale să stingă flacăra dorinței pentru el, când până și visele o trădau?

Lumina zorilor îi apăsa pleoapele, așa că Susan clipi și se dădu jos din pat. Astăzi, Essie și Helen plecau la Tutuila. Le va simți lipsa, deși nu le văzuse prea mult. Poate ar fi trebuit să plece cu ele. Oare toanele enervante ale lui Kaleb vor fi și mai greu se suportat fără ele? Se temuse de ziua în care va părăsi insula, dar acum realmente de-abia aștepta. Micul apartament din San Francisco părea o oază ademenitoare de siguranță.

După un mic dejun cu pâine prăjită, cafea și pepene galben, Susan îmbrăcă niște pantaloni scurți albi și o bluză galbenă și-și strânse părul

la spate. Bronzul dobândit de curând arăta auriu în lumina dimineții. Cel puțin se va întoarce în State cu o culoare de invidiat.

Bând a doua ceașcă de cafea pe verandă, se pierdu în gânduri. Insula era visul oricărui artist. Laguna, palmierii drepți, oceanul… Chiar și casa din copac ar fi un subiect potrivit. Totuși, nu-i surâdea nici una.

Se gândi să picteze satul, pe sora și pe unchiul Laeliei, dar Kaleb îi interzisese să se ducă singură. Un zâmbet îi încolți pe buzele roz. Dacă se hotăra să se ducă în sat, o va face! Va vorbi cu Sam. Cu siguranță, el va fi de acord, ba chiar o va ajuta să aleagă un cal pentru aventura asta. Cu gândul ăsta, veni și ideea pentru primul ei model – armăsarul sur, Moonflight. Asta da, era ceva incitant!

Soarele tocmai se înălța deasupra palmierilor, când Susan ajunse la grajduri. Mirată, dar bucuroasă să-l vadă pe Sam acolo, hrănind și adăpând caii, îi făcu un semn cu mâna. Arăta magnific în blugii uzați, cu pieptul gol, șoldurile înguste și bicepșii frumos sculptați.

– Aș vrea să-mi pozezi într-o zi, curând, spuse Susan, alăturându-i-se în drum spre țarcul de exerciții. Deși te-aș prefera într-o fustă samoană.

– Se numește lava-lava, zâmbi Sam. O port în majoritatea timpului, dar când lucrez cu caii sau în grădină, mi se par mai comozi pantalonii vestici ai domnului Kaleb. Te-ai trezit foarte devreme în dimineața asta, domnișoară Susan.

– Helen și Essie au plecat cu bine? Mi-am luat aseară rămas-bun de la ele.

– Hidroavionul a plecat la șase treizeci, domnișoară Susan. Erau foarte emoționate. Domnișoara Essie nu și-a găsit ochelarii, iar domnișoara Helen și-a rătăcit eșarfa.

Susan râse, imaginându-și-le. Era deja destul de cald și nu vroia să-l rețină pe Sam de la sarcinile lui.

– Aș vrea să fac câteva schițe cu Moonflight, Sam. Ai putea să-l aduci?

– Îl vrei în timp ce exersează, sau priponit de un copac?

– În țarc, cred. E un animal superb; aș vrea să încerc să-l prind așa cum ar trebui să fie: sălbatic și liber.

Sam se duse după armăsar și Susan se cățără pe gard, pregătindu-și blocul de desen și creionul. Dacă lucra la un peisaj sau la natură moartă, începea direct cu pensulele, dar când făcea portrete – de oameni sau de animale – prefera să facă mai întâi câteva schițe.

Sam conduse armăsarul în țarc și închise poarta.

– O să se răsfețe dacă durează prea mult, o tachină Sam. O să se creadă special.

– E special, Sam. N-am văzut în viața mea ceva mai frumos. Uite cum i se mișcă mușchii și ce culoare are! Strălucește ca argintul veritabil. Domnul Knight l-a crescut laolaltă cu ceilalți?

– Herghelia de pursânge arab o are în Arizona, spuse Sam, așezându-se lângă ea pe gard. Mai demult, singura cale de a ajunge în satul nostru era pe jos, sau cu canoele, pe râu. Când s-a îmbolnăvit domnul Kade, domnul Kaleb a adus cai din Statele Unite și a construit grajdurile.

– Laelia călărește?

– Călărește pe iapa pe care ți-am dat-o ieri, domnișoară Susan.

– Și iapa aceea ar fi o alegere bună, dacă m-aș hotărî să mă duc singură în sat? Aș vrea să fac niște schițe cu Luina și cu Mutu la lucru. Își ținu respirația, așteptând răspunsul lui.

– Iapa ar fi o alegere bună, zâmbi el până la urechi. Părea încântată că era interesată de semenii lui.

– Atunci, crezi că aș putea face singură drumul?

– Dar tu crezi că te descruci singură?

– Nu mi s-a părut greu, când l-am urmat pe domnul Knight.

– Nu este. Cărarea e dificil de urmat doar în două locuri, dar dacă ai observat-o ieri, ar trebui să te descurci.

Ușurată – cel puțin Sam n-o credea o idioată încăpățânată – Susan începu să deseneze. Sam se uită o vreme, apoi se duse la treburile lui. Se lăsă absorbită de muncă, vrăjită de fiecare mișcare a calului. Îți ținea capul sus, mândru, azvârlindu-și încoace și-ncolo coama falnică și arcuindu-și grumazul lung… oh, era spelndid!

După ce termină cea de-a doua schiță, Susan se mută la umbră, fără să se grăbească să se întoarcă la lucru. După câteva momente, modelul ei veni lângă ea și-i adulmecă picioarele.

– Ești atât de frumos, gânguri Susan, mângâindu-i grumazul catifelat. Știi că te plac, nu-i așa? calul își ridică ochii spre ea, urmărindu-i fiecare mișcare, ba chiar avertizând-o că se apropie cineva înainte să-și dea ea seama.

Era Sam; aducea un termos, o pătură veche, de armată, și o pungă de hârtie.

– Pauza de cafea, zâmbi el. Nu așa îi spuneți în America?

Susan râse și încuviință din cap. Sam o ajută să coboare de pe gard și aranjară pătura la umbra unui copac. Scotoci în buzunar și scoase doi morcovi.

– Ca să-i dai lui Moonflight, spuse el, deși cred că l-ai cucerit deja.

– Știe că-l admir, atâta tot. Îi arătă lui Sam schițele. Erau bune, dar îi plăcea în special una. Reușise să surprindă armăsarul exact din unghiul potrivit. Sam se minună de desene, selectându-l tot pe favoritul ei. Pe asta o s-o pictez, îi spuse ea.

Din punga de hârtie, Sam scoase ouă fierte, brânză, prăjiturele pentru cafea și două banane. Încântată de ideea unui picnic spontan, Susan dădu capul pe spate și râse.

– Sam, te gândești la toate!

– Laelia e cea care s-a gândit la toate, domnișoară Susan. A gătit cât să ajungă o săptămână pentru toată insula. Sprâncenele lui negre se adunară. Dar majoritatea vor fi risipă, dacă domnul Kaleb continuă să hiberneze.

Susan se opri cu mâna în aer, în drum spre gură.

– Domnul Knight nu mănâncă? întrebă ea într-o doară.

– Nu, dar nu e ceva neobișnuit. Când lucrează, câteodată trece o zi-două până să se gândească la mâncare.

– …Și acum… lucrează?

– Da, în birou. Scrie de dimineață, de când au plecat mama și mătușa lui.

Amintindu-și cu încordare că domnul Kaleb Knight nu o privea, că era propriul său gardian și mai degrabă unul destul de ofensiv, Susan se concentră asupra lui Sam, un subiect mult mai agreabil.

– Ai o prietenă, Sam?

Sam se lumină la față și ochii cafenii îi străluciră.

– În Pago Pago. Predă la liceu.

– Ce greu trebuie să-ți fie! Cum naiba reușiți să vă vedeți?

– Când am liber, câteodată zbor la Tutuila. Când ne vom căsători, va veni pe Insula de Safir să le predea copiilor din sat.

– Și când va fi asta?

– Îndată ce voi fi strâns destui bani ca să construiesc o casă. Pământul meu e aproape de râu. E foarte frumos acolo.

– Și Laelia? Are prieten?

– Soțul Laeliei a murit într-o furtună, anul trecut, domnișoară Susan. Nu erau căsătoriți decât de câteva săptămâni. Nu avem furtunile celorlalte insule, dar din când în când avem câte una care rupe cerul în două. Kei era pe plajă când s-a dezlănțuit. A căzut un copac… l-a zdrobit.

– Dumnezeule, ce îngrozitor! Susan începuse să tremure.

– Insula noastră e plină de încântări și e foarte frumoasă, dar uneori poate fi curdă. Mai vrei cafea?

Susan îi întinse cana, dar cuvintele lui Sam o afectaseră. Chiar și în paradis intervenea realitatea dură a vieții. Asta încercase să-i spună Kaleb?

– Ești departe, domnișoară Susan, și pari tristă. Nu lăsa ca vorbele mele să-ți strice starea de spirit. Ai multe motive să te bucuri, iar soarele e cald. Vino. O să ți-o arăt pe Sunbird, mireasa lui Moonflight. Trebuie să fete curând.

Grație perspicacității lui Sam, îl urmă în grajd, într-un staul separat, unde un cal pursânge arab auriu rumega liniștit ovăz.

– Trebuie să fete în cursul săptămânii acesteia. O să poți vedea mânzul până pleci de la noi. E primul mânz al lui Moonflight și domnul Kaleb e foarte emoționat.

– E firesc, șopti Susan. A reușit să aducă în paradis o bucățică din deșertul Arizona, nu? E o iapă frumoasă.

– A reușit să ducă și o parte din insula noastră în Arizona și în occident, prin cărțile lui. Seamănă mult cu tatăl lui. Se dăruiește într-atât, încât ajungi să te întrebi ce-i mai rămâne de oferit. Dar întotdeauna pare să mai aibă ceva.

Sentimentul ciudat că nu-l cunoștea cu adevărat pe Kaleb Knight o copleși. Suspină cu regret. Nu-l va cunoaște niciodată. Dar indiferent unde se va duce, va purta cu ea priveliștile, sunetele și frumusețea eternă a Insulei de Safir.

– Nu-l descrii pe Kaleb Knight pe care-l știu eu, spuse Susan. În clipa asta, domnul Knight e prietenos și pare să-i pese, iar în următoarea se poartă de parcă abia m-ar tolera. Nu are nici un sens. Simți cum îi urcă sângele în obraji. Nu era locul ei să discute cu Sam

despre Kaleb sau despre reținerile lui, dar simțea că trebuie să spună cuiva, iar pe Sam îl considera prieten.

– Ce are sens în viață? Poate cineva să spună de ce facem ceva anume? Domnul Kaleb nu e de piatră, cum poate crezi. E asemenea șoimului care zboară în căutarea partenerei sale. Până în ziua când o va găsi, îi va trata pe cei din jur cu furie. Sam se întrerupse, plecându-și privirile, ca și cum și-ar da seama că era deplasat să discute despre Kaleb Knight cu aproape o străină.

Susan întinse mâna să-i atingă brațul.

– Putem schimba subiectul, dacă nu te simți confortabil să vorbim despre domnul Knight, Sam, dar te înșeli. Domnul Knight nu-și caută o parteneră. Idila eșuată l-a înrăit. Nu crede în dragoste.

– Toți bărbații trebuie să-și caute o parteneră, răspunse sigur pe el Sam. Inima se vindecă odată cu trecerea timpului și viața arată altfel. Într-o zi, va ști asta și atunci va fi fericit din nou.

– Între timp, are un loc ca nicăieri altundeva unde să-și vindece rănile. Bărbații își petrec toată viața visând la un loc ca ăsta, Sam. Mă întreb dacă domnul Knight știe realmente cât de norocos e.

Sam îi oferi un zâmbet strâmb.

– Magia insulei e în ochii tăi, domnișoară Susan.

– Mă tem că da, încuviință, gânditoare. Pesemne că sunt unul din oamenii aceia despre care vorbeai în prima zi, îți aduci aminte? Din păcate, nu pot rămâne și tot din păcate, sunt o prostuță romantică. Își luă creionul și blocul de desen. Sam stătea în lumină bună și nu putea găsi un moment mai potrivit să-i facă un portret.

– Ai nevoie de cineva mai frumos, o tachină Sam când își dădu seama ce făcea.

– De tine am nevoie. Chiar acum, în momentul ăsta, prietene. Am nevoie de puterea și de bunătatea ta. Nu te mișca, te rog.

Curând, schița fu gata și când Susan i-o arătă lui Sam, își dădu capul pe spate, râzând.

– Ăsta nu sunt eu! Bărbatul ăsta de pe hârtie e atrăgător și are luminițe în ochi.

– Dar ești atrăgător, Sam, și chiar văd luminițe în ochii tăi.

– Atunci, trebuie să mă lași să te desenez și eu așa cum te văd, domnișoară Susan.

Susan rămase cu gura deschisă când văzu că se întinde după creion și hârtie.

– Ești artist și tu?

– Nu, domnișoară Susan, chicoti el, dar îmi place să desenez.

Sam lucră în tăcere, cu sârg, și când termină, Susan nu-și putu crede ochilor. Nu era doar un studiu, o desenase din cap până-n picioare. Avea brațele întinse și picioarele lungi, încrucișate; stătea cu capul pe spate. Era bun, deși o flata.

– Dar ești un artist! exclamă ea. Te-ai gândit vreodată să pictezi? Să lucrezi cu vopsele și cu pânze?

Când Sam scutură din cap, stânjenit, se grăbi să continue:

– Ți-ar plăcea să încerci? Ne-am putea întâlni într-o după-amiază și să facem o încercare. Te rog, Sam, spune da!

– Cum aș putea să te refuz? zâmbi Sam. O să fie distractiv.

***

Se făcuse după-amiază târziu când Susan ajunse în sfârșit la casa din copac. Simțindu-se relaxată, făcu un duș revigorant, își puse o rochie subțire și se pregăti pentru cină. În vreme ce o tavă cu biscuiți

semipreparați erau la copt în cupor, își turnă un pahar de vin alb cu câteva cuburi de gheață, își scoase sandalele și se întinse pe un șezlong. Se hotărâse: Sam îi dăduse sentimentul acesta euforic. Era un prieten special și-i plăcuse foarte mult să-și petreacă ziua împreună. Chiar și acum, cu toate că era singură cu gândurile ei, departe de influența lui magică, încă avea o stare de bine. Făcuse schițele pe care le dorise și-și găsise un ucenic promițător. Talentul lui fusese o surpriză minunată, dar toată ziua fusese o inspirație.

Inspiră adânc. Era o seară frumoasă. Jungla din apropiere părea însuflețită de păsările al căror cor de triluri umplea aerul dulce-mirositor.

Căzuse pe gânduri, plănuind ce culori să folosească la tabloul cu Moonflight, când una din păsările verzi ale lui Kaleb se strecură printre copaci și coborî pe umărul ei. Era Tasi și Susanei îi stătu inima în loc. Se îndoia că pasărea venise singură.

Ca răspuns la gândul ei, apăru Kaleb, în pantaloni cafenii și într-o cămașă de culoarea untului. Se sprijini de podul de lemn care ducea pe verandă și ridică din sprânceană.

– Am bătut la ușă, așa că nu te gândi că sunt un intrus obraznic. În plus, mi-am trimis emisarii înainte. Miroase bine.

– Biscuiți, se bâlbâi Susan, trezindu-se la viață. De ce avea întotdeauna limba legată în prezența lui? Abia i-am pus la cuptor.

– Te-am așteptat la reședință pentru cină, mârâi Kaleb, plimbându-și leneș privirea peste ea. Nu pierdu nici un detaliu – bronzul auriu, buclele de culoarea alunei, mișcarea rapidă a pieptului sub materialul subțire al rochiei, picioarele desculțe și unghiile făcute cu ojă.

– Am preferat solitudinea casei din copac, în seara asta, spuse ea răgușit, întrebându-se ce mai conta. Doar pentru că alesese să iasă din văgăuna lui…

– Ăsta e un apropo ca să plec?

Dacă-i va spune da, va pleca și totul se va termina. Îi displăcea vizita lui nepoftită, dar chiar vroia să plece?

– Până te gândești, o să-mi iau ceva de băut. Vrei să-ți mai aduc și ție?

– Doar vin alb, spuse ea, dându-i paharul.

– Și un cub de gheață. Un mod destul de interesant de a bea vin alb. Porni spre bucătărie, însă nu înainte ca Susan să fi surprins zâmbetul lui amuzat. Să-l ia naiba! Așadar, ghidul barmanului nu accepta vinul cu gheață… Dar așa îl bea ea și Kaleb nu avea de ce să adopte metoda!

Tasi se mutase pe o creangă dintr-un copac și acum își înfoia penele.

– Stăpânul tău mă scoate din minți, micuță prietenă, murmură Susan cu gravitate. Păcat că proasta lui dispoziție nu se potrivește cu fizicul lui plăcut.

Inspirând adânc de câteva ori și amintindu-și hotărârea de a stinge orice flacără de pasiune, își aranjă rochia și numără până la zece. Apoi până la douăzeci. Rochia era revelatoare, mai ales că oaspetele nepoftit era Kaleb Knight. Dar dacă s-ar schimba acum în ceva mai decent, n-ar face decât să-l amuze și mai mult.

Când se întoarse Kaleb, se așeză în fața ei și apoi se aplecă, oferindu-i paharul cu vin.

– Arăți foarte bine în seara asta, domnișoară McRay, mârâi el. E o rochie foarte frumoasă. Văd că te-ai mai bronzat între timp. Zăbovi cu privirea în decolteul de deasupra primului nasture.

O tachina sau vorbea serios? Nu știa sigur, dar simțea cum o furnică pielea.

– Apropo, biscuiții sunt făcuți. Mi-am luat libertatea să-i scot din cuptor și să-i acopăr cu un prosop. Data viitoare când ai poftă de biscuiți, anunță-mă și te învăț cum să-i faci de la început.

Susan gemu și privi în noapte, nederanjându-se să-i răspundă. Nu-i păsa ce credea. Bău din vin, savurându-i aroma pe gâtlejul uscat. Zgomotele nopții începură s-o învăluie. Kaleb se mută și mai aproape; îi simțea respirația caldă pe umăr.

– Mă ierți pentru aseară? M-am purtat ca un idiot. Ăsta e unul din motivele pentru care am venit: să te rog să mă ierți.

N-o tachina; Susan vedea sinceritate pe fața lui, o auzea în glasul lui.

– Și celălalt motiv? șopti ea.

– Am vrut să împart cu tine singurătatea nopții, Susan. E o noapte pentru iubiți.

– Dar nu suntem iubiți, Kaleb. Nici măcar prieteni nu suntem. Am vrut să fiu prietenă cu tine, dar ai reușit să distrugi relația asta înainte să înceapă.

Îi întâlni privirea și-i văzu zâmbetul scurt.

– Nu te condamn că ești supărată, dar sunt doar un bărbat și ești foarte frumoasă. Dacă promit să-mi țin pentru mine sentimentele impulsive și să vorbesc civilizat, putem încheia un armistițiu?

Susan îi studie chipul și, găsindu-l deschis și sincer, încuviință. Îl va înțelege vreodată?

Kaleb se aplecă și o sărută cast pe obraz.

– Bine! Și acum, ți-ar plăcea companie la cină? Se sprijini la loc pe spătarul scaunului și gropițele îi crestară atât de dezarmant obrajii, încât Susana se trezi că-i răspunde.

– N-ai mâncat?

– Mă tem că apetitul meu a pierit odată cu prietenia ta. Ai o influență puternică asupra mea, iubito. Am observat cumva salată de ton în frigider?

Cum putea să-l refuze?

– E suficientă pentru doi, dar probabil că biscuiții s-au răcit deja.

– Atunci, mai desfacem un pachet și mai bem ceva! O trase în picioare, o luă de mijloc și o împinse blând spre bucătărie, unde masa era deja aranjată pentru două persoane, completată cu tacâmurile și argintăria Helenei și cu o orhidee în centru.

Uluită, Susan suspină încântată.

– Ai făcut toate astea când te-ai dus după băuturi?

– Sunt plin de surprize, iubito, o tachină el, desfăcând șampania pusă la rece. Cu ceremonie, turnă lichidul spumos în două cupe de cristal. Cu neașteptată tandrețe, adăugă: dacă Mohamed nu vine la munte… apreciez faptul că pot să împart frumoasa mea insulă cu cineva care o iubește aproape la fel de mult ca și mine, Susan, și nu greșesc, nu? Ai ajuns s-o iubești? Văd în ochii tăi.

– …Da. Avea vocea gâtuită de emoție. Ești plin de surprize, Kaleb Knight. N-o să te înțeleg niciodată întru totul, nici dacă aș avea toată viața la dispoziție.

– Sunt ca acele pietre ale timpului, teinetitia mea. Ar fi nevoie de o viață întreagă să le răscolești pe toate. În cea mai mare parte a timpului, nici măcar eu nu mă înțeleg. Știu doar că e important să punem ordine în lucruri și cel mai bine pot face asta propunând un toast. Își ridică paharul în aer. Nimeni nu va trăi destul cât să se bucure de paradisul etern, dar dacă tot trebuie să încerce cineva, cel puțin să-i dăm adevăr și frumusețe, fie și pentru o clipă… La asta o să adaug că în clipa asta, am destul adevăr și frumusețe încât să-mi ajungă o viață întreagă.

Ciocniră și Susan se văzu nevoită să lupte cu nodul care i se pusese în gât.

– A fost minunat, Kaleb.

– Așadar, am revenit la "Kaleb", hm? Ei bine, presupun că asta înseamnă că mi-ai acceptat scuzele. Ne uităm la biscuiți?

Până când făcuseră o altă serie de biscuiți și Susan adăugase la salată câteva ingrediente suplimentare, ca să ajungă pentru doi, ajunseseră la cel de-al doilea pahar de șampanie și făcuseră pace cu lumea și cu ei înșiși.

– S-ar putea să fie puțin prea romantică pentru o cină între prieteni, spuse Kaleb, aprinzând două lumânări, dar dacă știm amândoi și înțelegem cum stau lucrurile…

Dar întrebarea era dacă ea știa și înțelegea. Nu era deloc sigură, dar nu ar fi schimbat magia momentului nici pentru un milion de mâine.

– Un ban pentru gândurile tale? întrebă Kaleb, privind-o atent.

Susan se așeză, punându-și un șervet în poală.

– După câte îmi amintesc, m-ai mai întrebat asta o dată, mai știi?

– Hmm… și ce mi-ai răspuns?

– Că mă gândesc cât de dificil de înțeles ești.

– Și tot la asta te gândeai și adineauri?

– Da. Și cât de greu îmi va fi să plec. În ciuda tuturor bătăilor de cap pe care mi le-ai dat, am reușit să mă bucur aproape de fiecare clipă.

– Aproape?

– Ei bine, n-am apreciat orele în care ne-am certat.

– Se pare că ies scântei când suntem împreună, nu? zâmbi el.

Susan simți cum se relaxează.

– Ăsta, prietene, e un adevăr spus numai pe jumătate.

– Atunci, să facem un pact, iubito. S-a terminat cu bătăile de cap și cu scânteile necontrolate. Batem palma?

Susan încuviință, strângându-i mâna.

Biscuiții erau aurii și fierbinți, iar salata rece și crocantă; după ce Kaleb mâncă și ultimul dumicat din farfurie, zâmbi mulțumit.

– Dacă salata e un exemplu reprezentativ pentru cum gătești, cred că ai putea să mă înveți câte ceva despre făcutul biscuiților de la început.

Cum mâncase mai mult decât în ultimele zile, Susan oftă, la fel de mulțumită.

– Ai putea spune că sunt o femeie cu multe talente. Azi am făcut primele schițe.

– Ah, deci acolo ai fost. Afară, desenând vârfuri de copaci și valuri care se sparg de stânci. Am trecut și mai devreme pe aici.

– De fapt, am fost la grajduri, i-am desenat pe Moonflight și pe Sam, îi spuse Susan, sorbind din cafea. Amândoi sunt modele excelente. Schițele sunt în sufragerie, dacă vrei să le vezi.

Kaleb o luă de mână și se duseră în sufragerie. Arătând desenul cu ea, întrebă:

– Ăsta e un autoportret?

– Oh, nu! Aceea e contribuția lui Sam. Se pricepe destul de bine. O să-i dau câteva lecții cu vopselele de ulei.

Kaleb se schimbă imediat și fără nici un avertisment. Se încruntă și-și încordă fălcile.

– Așa erai îmbrăcată?

Prea surprinsă de reacția lui ca să mai poată gândi limpede, încuviință din cap.

– Pantaloni scurți și bluză. E ceva în neregulă?

– Nu cred că e o idee prea înțeleaptă să umbli îmbrăcată așa, Susan. Mai ales în fața lui Sam.

Nu-și putea crede urechilor.

– În pantaloni scurți și bluză? Dumnezeule, Kaleb, nu suntem tocmai în epoca preistorică, iar Sam e departe de a fi Jack Spintecătorul.

– Chiar și așa, e genul de vestimentație care pe un bărbat îl poate face să-și piardă capul. Sam n-o fi decât un băștinaș samoan în ochii tăi, dar, până la urmă, e bărbat și ar putea să-și facă vreo idee dacă mai continui să faci paradă pe jumătate dezbrăcată.

Susan se încordă, ca și cum un șoc electric i-ar străbate corpul. La fel de brusc, o cuprinse o furie rece, ca un val uriaș și neînduplecat în atacul lui.

– Dacă tu consideri că a purta pantaloni scurți și bluză înseamnă "a face paradă pe jumătate dezbrăcată", atunci în momentul ăsta trebuie să fiu de-a dreptul nud. Pantalonii scurți și bluza nu sunt nici pe departe atât de revelatori ca rochia asta. Și până la urmă, și tu ești un bărbat muritor, Kaleb Knight, nu?

O studie în tăcere, trecându-și privirea peste chipul, gâtul lung și umerii ei goi.

Ochii violeți ai Susanei, acum mov închis în furia lor, erau fixați pe figura frumoasă din fața ei. Toată vorbăria lui dulce despre prietenie fusese un truc ca să-i intre din nou în grații. Și de ce? Ca să deschidă toate rănile pe care tot el le provocase?

Ochii lui Kaleb se înduioșară puțin și părea puțin tulburat, de parcă abia s-ar întoarce dintr-o călătorie pe mare. Dar Susanei nu-i păsa. Încă o dată, reușise să-i strice o seară frumoasă. Când se va învăța minte?

– Susan… Se întrerupse, frecându-și ochii.

– Nu mă lua cu Susan. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești aceeași persoană demnă de dispreț care ai fost întotdeauna. Diavolul are chef de magia lui neagră, distrugând tot ce e frumos, și asta ai făcut! Ai luat

inocența și ai transformat-o în desfrâu. Ai luat prietenia și ți-ai bătut joc de cuvânt.

Expresia lui ușor tulburată dispăru. Acum, părea formidabil. Alert, periculos, înăsprit și capabil de numai Dumnezeu știa ce.

– Dacă ai de gând să fii puerilă în legătură cu asta, însemnă că mi-am demonstrat punctul de vedere. Ești atât de al naibii de naivă, încât n-ai vedea ce scrie pe toți pereții nici dacă ar fi cu litere de-o șchioapă. Ei bine, ai face mai bine să te trezești, domnișoară, pentru că altfel, va fi prea târziu!

– Prea târziu, pentru ce? îl provocă Susan, încercând cu disperare să-și controleze imboldul de a-l strânge de gât. Ca să-mi salvez virginitatea? Ei bine, aia a zburat pe fereastră când credeam că am găsit partenerul de viață. I-am dat lui Paul virginitatea, iar ție prietenia, și în ambele cazuri, am primit o palmă peste față. Pentru informația ta, Sam Kahanakee e de zece ori mai bărbat decât ați putea vreodată spera să fiți tu sau Paul. E bun, plin de considerație și înțelegător.

– Și are o prietenă în Tutuila. Ți-a spus?

– Bineînțeles că mi-a spus și n-o să te las să le strici relația – sau prietenia mea cu Sam – cu acuzațiile tale stupide. Acum, ieși afară cât mai pot să gândesc și să mă port ca o doamnă. Îmi pare rău, dar n-a fost distractiv!

– Pentru că ești o copilă, sări el. Asta e lovitura ta de grație – spectacolul ăsta nocturn și temperamental? Ești atât de proastă!

O prinse de încheietură ca într-o menghină și Susan țipă de durere. Acum, nu mai avea nici o urmă de tandrețe. Buzele lui le acoperiră pe ale ei într-un asalt care-i stârni un fior de panică. Îl lovi, se luptă, dar era neputincioasă laîmbrățișarea lui.

Kaleb fu cel care se îndepărtă în cele din urmă, dar nu înainte ca Susan să-i cadă moale în brațe, învinsă de dorința lui. Vroia brațele lui

în jurul ei, tânjea după atingerea buzelor lui. Tânjea după iubirea lui cu o foame nebună, pe care nu îndrăznea s-o recunoască. Se lipise de el, gemând, aproape implorându-l, ca o femeie posedată.

Devorând-o cu ochi aprinși de pasiune, întinse mâna și-i deschie rochia.

– Nu! se auzi strigând. Dar era un strigăt jalnic, fără nici o însemnătate. Una era să-și jure o mie și una de lucruri când erau despărțiți, și cu totul altceva când o ținea în brațe. Cu ce magie neagră pusese stăpânire pe ea? Și ce putea face să rupă vraja? Te urăsc, murmură ea febril.

Fu din nou zdrobită la pieptul lui, dar de data aceasta, când îi acoperi gura, fu tandru, o mângâie, luându-i suflarea și esența sufletului. Mâinile ei începură să tragă de nasturii lui, jucându-se în oaza de păr roșcat și ondulat de pe piept; apoi, alunecară pe spate și pe umeri, simțindu-i mușchii la fiecare mișcare.

O trase jos pe covor. Nu încercă să scape. Fiecare nerv al ei tânjea după împlinire. O sărută, o atinse… Nu avea puterea să-l respingă, dar nu din cauza magiei negre. Îl iubea, și adevărul acesta o invadă, devorând-o pe de-a-ntregul. Cu Paul, nu se simțise niciodată așa, și totuși crezuse că-l iubea. Cât de proastă fusese!

În clipa aceasta, Kaleb se retrase brusc, smulgându-și corpul de lângă al ei și respirând în agonie. Se luptă să se ridice în picioare și o trase și pe ea.

– Și acum, dacă asta n-a fost dorință, atunci, ce? Te grăbești să condamni, dar la cel mai mic semn de contact fizic cu "muritorul", cum te-ai exprimat caustic, devii slabă, maleabilă și mai mult decât dispusă. Ei bine, draga mea domnișoară, n-o să-l seduci pe Sam Kahanakee. O să am eu grijă de asta!

În momentul acesta, Susan i-ar fi putut declara dragostea, dar știa că n-ar crede-o. Era convins că vroia să-l seducă pe Sam, indiferent cât de absurdă era ideea asta. Și chiar dacă ar crede-o, nu i-ar putea oferi nimic în schimb. Inima de gheață a lui Kaleb nu va mai fi dată nimănui. Îi spusese clar de la început.

Încă furioasă că o învinsese din nou, își încheie nasurii de la rochie și porni spre ușă.

– Ieși afară, strigă ea, și să nu te mai întorci.

În privirea lui de oțel nu era nici o urmă de emoție.

– Nu-ți face griji. O să stau departe de tine, dar numai dacă stai departe de Sam. Dacă nu, mă voi întoarce. Poți să contezi pe asta!

Trase zdravăn de ușă în urma lui și ochii Susanei se umplură de lacrimi. Cum putea să-l iubească și să-l urască în același timp? Își pierduse mințile?

Ce se va alege de ea? Se îndrăgostise de satana în carne și oase.

Capitolul 7

Lumina licărea la est, când Susan ajunse la grajduri, în dimineața următoare. Se răsucise pe toate părțile jumătate de noapte și în cele din urmă, nemaiputând să tolereze nici o clipă de chin, alesese sfidătoare blugii și cea mai subțire bluză pe care o avea și zburase în jungla neclintită.

Cerul abia începea să se lumineze, dar aerul era deja cald. Păsările zburau prin frunzișul bogat și un bâtlan mare coborâse în căutarea micului dejun. Era înconjurată de frumuseți, dar era indiferentă la ele. De s-ar putea pierde în arta ei! Dar va fi de-ajuns?

Intrând în grajd, Susan trecu pe la Sunbird, mângâie iapa blândă pe care o călărise până în sat și zâmbi, în ciuda dispoziției ei, când Moonflight făcu tărăboi la auzul vocii ei.

– Ești gelos, hm? gânguri ea, mângâindu-i grumazul elegant. Poate o tură de țarc o să te calmeze.

Abia când deschise poarta boxei lui îi veni ideea. Calul o întâmpină cu ghionturi blânde și pline de afecțiune, aproape ademenind-o să-l călărească și inima i se opri o clipă. Îndrăznea oare? Ei bine, de ce nu

– dacă îi va permite. Putea să-l încerce în țarc și apoi… Îi crescu inima de încântare. Gândul de a-l călări pe Moonflight pe plajă și posibil mai departe – poate până în sat – o umplu de incitare. Avea nevoie să evadeze, să zboare ca vântul. Avea nevoie de calul acesta uriaș – de puterea, grația și afecțiunea lui.

– Ei bine, șopti ea, vei fi agreabil sau un diavol, ca stăpânul tău? Calul o înghionti din nou și necheză ușor. Înțeleg că ești agreabil, râse ea, așa că hai să încercăm!

Legându-l de un stâlp și apoi aducând harnașamentul din hambar, lucră cu grijă și calm. Îl îmbrățișă încă o dată și urcă în șa. Animalul ciuli urechile, necheză și apoi se mișcă la comanda ei. Ametită de încântare, Susan se aplecă și-l mângâie. Nu era nevoie să piardă timpul în țarc: Moonflight era prietenul ei și o va plimba fără nici o dificultate.

Ajunsă pe plajă, se relaxă, mulându-se pe șa, așa cum învățase demult. Îi lăsase un bilet lui Sam, atașat de boxa lui Moonflight, și se ruga să-l găsească el, nu Kaleb. Sam va înțelege, dar Kaleb va fi iritat. Nu că ar conta. Trecuse deja printr-o noapte nedormită, dar acum era mai hotărâtă ca oricând. Kaleb Knight n-o va mai atinge niciodată, fizic sau emoțional.

Soarele urcase pe cer, străbătând printre palmieri, când Susan ajunse la râu. Intrând în junglă, vorbi cu Moonflight, savurând plăcerea de a-l călări, prinsă în frumusețea insulei care se trezea la viață în jurul ei.

Ocoli un iaz, amintindu-și că exact în spatele lui, cărarea se pierdea în lăstăriș. Studie cu grijă zona și alese drumul înainte. Avusese timp că observe toate detaliile data trecută, cum însoțitorul ei fusese atât de tăcut și de posomorât. Se întrebă în treacăt dacă idila eșuată îl făcuse pe Kaleb atât de acru în privința vieții și a sexului frumos, sau dacă întotdeauna fusese așa. Înclina să creadă că așa era caracterul lui și în cazul ăsta, nici o femeie nu va fi vreodată în siguranță cu el.

Mustrându-se că se gândea atât la ceva ce nu putea să schimbe, Susan își limpezi mintea scuturând zdravăn din buclele de culoarea alunei și se avântă înainte.

La jumătatea dimineții, ajunse în sat. Copii chicotind și căței lătrând îi ieșiră în întâmpinare. Bărbații și femeile îi făceau cu mâna, iar șeful Fua apăru când tocmai descăleca.

– Talofa, domnișoară Susan, zâmbi el, întinzându-i mâna. Ce surpriză!

– Talofa, șefule Fua. Sper că nu deranjez.

– Ăsta e căminul tău cât timp te afli pe insula noastră, răspunse bătrânul. Ești obosită după drum. Trebuie să te odihnești și să mănânci ceva.

Tuai, soțul Luinei, veni dinspre faleul învecinat și, zâmbindu-i Susanei, șopti ceva la urechea bătrânului.

– Tuai spune că soția lui nu se simte bine, dar ești binevenită să iei masa cu familia lor.

În înțelepciunea lui, n-o întrebă de ce venise singură, așa că Susan se simți cu adevărat binevenită.

În fale, membrii familiei erau adunați în grupuri. Susan se așeză între ei, acceptând banane coapte, biscuiți și igname. Luina părea palidă, dar zâmbi și se așeză lângă ea pe covorul de lână.

– Ai fost bolnavă? întrebă Susan, îngrijorată. Soțul tău spune că nu te simți bine.

– Sunt bine, domnișoară Susan. Soțul meu își face prea multe griji. Trebuie să pescuiască azi și-i pare rău că e nevoit să mă lase singură. E aproape sorocul. Încă o săptămână, poate două…

Nuta, mama Luinei, îi dădu Susanei o cană de ceai și zâmbi.

– Laelia mea e cu domnișoara Helen la Tutuila, dar se va întoarce la timp pentru naștere.

– Și apoi, Laelia va fi mătușă, zâmbi Susan. E foarte frumos când vine pe lume un bebeluș.

– E o sărbătoare, încuviință Nuta. Îi studie fața. Ești cu calul lui Samala. El e bine?

Susan își simți obrajii aprinși, întrebându-se ce vor crede oamenii aceia dragi dacă va recunoaște că a luat calul fără permisiunea lui Sam.

– E bine, Nuta. De fapt, ieri am petrecut după-amiaza împreună. E un artist talentat. Cu asta mă ocup, predau arte, și aș vrea să-i dau câteva lecții despre pictura în ulei înainte să plec. Păreau interesați, așa că Susan continuă: ăsta e unul din motivele pentru care mă aflu aici în dimineața asta. Aș vrea să fac câteva schițe cu Luina și cu Mutu la lucru. Credeți că s-ar putea?

– Vrei să mă desenezi? râse Luina.

– Oh, da! exclamă Susan. Ai un chip foarte frumos. Ai fi un tablou minunat.

– Și bătrânul Mutu? o tachină Nuta. Și tabloul lui tot încântător va fi?

– E adorabil și ar fi un altfel de model, răspunse Susan.

– Mi-ar face plăcere să fiu în tabloul tău, spuse Luina.

– Excelent! Poate am putea să ne ducem undeva, în apropiere, după micul dejun… dacă te simți în stare. Aș vrea un fundal frumos, unde să-mi poți poza confortabil. Ceva retras.

– Aproape de apă, propuse Luina. Nu e departe. Merg acolo aproape în fiecare dimineață, ca să caut scoici. Fac ulasisi – coliere – pe care le vând în Pago Pago. Multe din produsele noastre sunt trimise acolo spre vânzare. În schimb, primim provizii de mâncare. Domnul Kaleb ar prefera să ne dea provizii fără să ne facem griji pentru vânzările din Tutuila, dar plătim în felul nostru. Îți plac biscuiții?

– Sunt delicioși.

– Sunt din fructe. O să-ți arăt cum se fac și apoi o să-l poți surprinde pe domnul Kaleb.

– Mă tem că domnul Kaleb și cu mine nu prea ne înțelegem bine, spuse Susan. Mă îndoiesc c-o să-l văd prea des până plec.

– Domnul Kaleb e un om bun și blând, scutură din cap Nuta, dar trebuie să fie iubit și înțeles. Ochii îi dansau luminoși.

Oare oamenii aceștia perspicace înțeleseseră deja adevărul? Oare se vedea că-l iubea?

– Chiar și când e iubit, e imposibil de înțeles, oftă Susan. Nu avea de ce să le ascundă adevărul, dacă-l știau deja. O fi el bun, blând, plin de considerație și atrăgător, dar poate să te și aducă în culmea disperării și să-ți frângă inima. E o pisică sălbatică și un catâr încăpățânat. Își schimbă dispoziția odată cu valurile. Nu mă pot obișnui cu toate suișurile și coborâșurile și nici n-o să mai încerc.

Femeile schimbară câteva priviri pline de înțeles și abandonară subiectul.

După masă, Luina o conduse pe o plajă din capătul sudic al insulei, unde linia țărmului era lină și briza era doar o șoaptă. Nisipul era moale și alb ca zahărul; florile creșteau în pâlcuri, căzând în cascadă deasupra și sub copaci, și vărsându-se pe nisip.

– Se vede pe fața ta că-ți place, spuse Luina. În stânga, poți vedea reciful. Poate ai zburat pe deasupra lui înainte de aterizare.

– Da. Tot aici pescuiesc oamenii voștri la lumina făcliilor?

Luina încuviință din cap.

– Ăsta e un ritual la care trebuie să participi înainte să pleci de pe insula noastră, domnișoară Susan. Peste o săptămână, vom pescui bibani pentru sărbătoarea noastră lunară. Vei fi aici și pentru asta. Sătenii te vor primi cu brațele deschise.

Părea o experiență încântătoare, pe care nu avea de gând s-o rateze.

– Și acum, unde te poți așeza confortabil? întrebă Susan, sperând că nu va fi prea obositor în condiția ei.

– Pe nisip, cu spatele sprijinit de un palmier. E incitant. N-am mai fost niciodată model.

– Așadar, știi despre pozat? întrebă mirată Susan.

– Am fost un an la școala din Tutuila, domnișoară Susan. Am învățat multe.

– Și au mai fost și alții din sat la școală?

Luina încuviință.

– La început, domnul Kade ne-a învățat despre lumea de afară, dar mai târziu a făcut aranjamente pentru Tutuila. Când mireasa lui Samala va veni să locuiască pe insula noastră, le va preda ea copiilor de aici.

– Știu, mi-a spus Sam. Pare foarte îndrăgostit de ea.

– Este, domnișoară Susan. E foarte frumoasă. Ar fi drăguț dacă ai putea s-o cunoști.

– Multe lucruri ar fi drăguțe, suspină Susan, gânditoare.

Așezată relativ confortabil, începu să deseneze, încântată de frumusețea naturală a fetei și se ușurința cu care reuși s-o redea pe hârtie. Va face două tablouri și unul i-l va dărui Luinei.

Susan era la cea de-a doua schiță, când Luina se aplecă și gemu. Pielea ei neagră căpătase o tentă cenușie și lucea de sudoare. Într-o clipă, Susan fu lângă ea.

– Ce este, scumpo? Ți-e rău?

Ochii Luinei deveniră mari și rotunzi.

– Copilul, cred. Mă doare stomacul. Se aplecă din nou, respirând greu.

Susan închise ochii, forțându-se să gândească limpede. Nu era nimeni în preajmă și erau la cinci, poate zece minute de sat. Strigătele nu le-ar auzi decât păsările. Tuai și ceilalți bărbați pescuiau într-un golf

de mai jos, dar să ajungă la ei ar dura mai mult decât să alerge până în sat.

– Sunt contracții puternice? Sunt prea puternice ca să te miști?

Luina încuviință din cap.

– Le am de dimineață, dar erau doar niște junghiuri mai dureroase. Am crezut că sunt ceea ce mama numește dureri false.

Dumnezeule, în ce intrase? Să îndrăznească să lase fata și să se ducă după ajutor? Să încerce să ajungă în sat? După cum arăta Luina, hotărî că ambele variante ar fi prea riscante. Fata avea dureri mari, abia se lupta cu țipetele care amenințau să-i sfâșie gâtul.

Susan nu era asistentă medicală și nu urmase nici un curs de acordarea primului ajutor, dar ajutase la nașterea unor cățeluși și a unui vițel. Oare era mult mai diferit? Probabil că da. Inspiră adânc, încercând să se calmeze, apoi mângâie părul umed al Luinei.

– Crezi că poți să ajungi în sat?

– Cred că vine bebelușul, domnișoară Susan. Simt. Nu avem timp.

Gândind cât de repede îi permitea mintea tulbure, Susan făcu un pat din frunze de bananier și o ajută să se întindă. Apoi îi scoase puletasiul și-l folosi ca pătură, ca s-o învelească. În afară de asta, nu putea decât să aștepte.

Luina respira scurt și accelerat, între gemete guturale, dar chipul îi radia atâta nedumerire în legătură cu ce urma să se întâmple, încât Susan își simți obraji udați de lacrimi.

– Rezistă, scumpo, o liniști ea. O să fie bine. Curând, foarte curând, vei avea un bebeluș frumos de ținut în brațe.

Oh, cât de sigură și de calmă îi părea vocea, când pe dinăuntru tremura ca o frunză în bătaia vântului. Liniștea dinaintea furtunii, se gândi ea când Luina se întinse pe spate și închise ochii. Oh, de ce alesese tocmai ziua de azi ca să vină în sat? dacă n-ar fi fost ea, Luina ar

naște acum acasă, în siguranță. Mâini capabile ar ajuta-o în locul celor neexperimentate ale ei.

– Pari îngrijorată, domnișoară Susan, șopti Luina. Nu te teme. Mă bucur că ești aici cu mine. E bine să am o prietenă cu care să vorbesc. Zâmbi timid. Păcat că te-ai certat cu domnul Knight. Are nevoie de o femeie iubitoare care să-l țină în brațe și să-i arate că viața e frumoasă. Are nevoie de o soție care să-i ofere un copil. Îi pieri glasul și durerea îi contorsionă din nou chipul. O strânse pe Susan de mână și țipă din toată ființa.

Și apoi, timpul păru să stea în loc. Luina își ținu respirația o dată și încă o dată. Toți mușchii lucrară ca unul singur și, cu o ultimă grimasă, copilul ieși în brațele nerăbdătoare ale Susanei. Când creatura mică și neastâmpărată începu să plângă în semn de protest, obrajii Susanei fură inundați de noi lacrimi. Luina stătea întinsă, extenuată, dar ochii îi străluceau.

– E băiețel, o anunță Susan. E un băiețel frumos și sănătos. Uite, Luina! Oh, scumpo, uită-te la el!

Luina își ridică puțin capul, plângând de fericire. Întinse mâna și-i atinse degetele. O nouă viață se născuse pe Insula de Safir. O altă piatră fusese întoarsă.

Mânjită de sânge, Susan intră împeticindu-se în sat câteva minute mai târziu. O găsi pe Nuta aproape de faleul familiei. Cu o privire scurtă la Susan, femeia încuviință cunoscătoare.

– E prea târziu s-o mai aducem în sat? întrebă ea.

– Copilul a venit deja pe lume, Nuta! exclamă Susan. E un băiețel frumos!

Chipul Nutei fu năpădit de bucurie și celelalte femei i se alăturară, adunând cele trebuincioase în timp ce Susan le conducea pe plajă. Toată lumea părea să vorbească deodată, cu emoție în glas, dar când

ajunseră pe plajă și o găsiră pe Luina întinsă pe frunzele de bananier, și ea și copilul înveliți în puletasiul colorat, vocile lor se stinseră într-o tăcere plină de respect.

Cum situația era acum sub control, Susan se prăbuși sub cel mai apropiat copac. Îi tremurau mâinile, dându-și în sfârșit seama ce se întâmplase. Încântarea era mai dulce decât tot ce simțise până acum.

Curând, Tuai sosi cu doi bărbați care cărau o targă. Cu infinită grijă, o transportară pe Luina înapoi în satul care forfotea de emoție. Toată lumea vroia să sărbătorească nou-născutul, dar Susan nu-și dorea decât să se odihnească și să-și adune gândurile. Se îndreptă spre faleul lui Mutu, unde lucra încă – făcea ultimele retușuri la pătuțul din lemn de tec.

– Oh, e pentru bebelușul Luinei! exclamă Susan. E minunat!

Chipul bătrânului se încreți de măgulire.

– Da, dar trebuie să mă grăbesc. Nou-născutul trebuie să aibă unde să doarmă.

Urmărindu-l cum șmirgheluiește lemnul bogat, Susan nu-și dădu seama că cineva intrase în fale decât când simți o mână pe umăr. Era Tuai și zâmbetul lui era strălucitor ca o dimineață însorită.

– Vino, spuse el cu blândețe. Luina ar vrea să-ți vorbească.

Susan îl urmă unde stătea culcată Luina cu bebelușul, care sugea mulțumit.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai adus fiul pe lume, domnișoară Susan, veni glasul ei blând. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc.

– Ai un fiu sănătos, și asta e singura răsplată de care am nevoie. În plus, tu ai făcut toată treaba.

Luina râse cu blândețe și sărută creștetul copilului.

– Acum, va fi o sărbătoare mare. Așa se întâmplă de fiecare dată când naște cineva. O să rămâi pentru celebrare?

– Mi-ar face mare plăcere, dacă tu crezi că nu deranjez…

– Vor sărbători nașterea, dar o vor onora și pe noua noastră prietenă, domnișoara Susan. Ești una dintre noi, de acum.

Susan era mișcată de cuvintele fetei și în timp ce Luina vorbea în continuare, începu să deseneze, vrând să captureze strălucirea proaspetei mămici. Lucră o oră, făcând schiță după schiță, conștientă de lumea care venea să-l vadă pe cel mai nou membru al obștei. Când puse în cele din urmă deoparte blocul de desen, și mama și copilul dormeau. Cineva îi atinse din nou umărul. Nuta o conduse în centrul satului, unde toată lumea părea să se strecoare, și o anunță că sărbătoarea va dura trei zile.

Ajunseră la faleul șefului Fua care le întâmpină cu un zâmbet larg, deși Tuai fu cel care-i puse de gât cununa de orhidee și îi spuse că fiul lui nou-născut va fi numit după ea:

– Ray, de la McRay, îi spuse el printre chiotele oamenilor lui. Și într-o zi, dacă vom fi binecuvântați cu o fiică, o să-i punem numele Susan.

***

Era aproape seară când Susan ajunse la grajduri. Deși era extenuată, fusese o zi pe care n-o va uita niciodată.

Îl găsi pe Sam în hambar și când o văzu, se lumină la față.

– Ai văzut biletul meu? întrebă ea, așezându-se pe un scaun.

Privirea lui deveni rezervată.

– Da, domnișoară Susan. Știam că o să te descurci cu Moonflight. Dar domnul Kaleb…

– Se aștepta ca animalul ăla nebun să te arunce în râu, termină Kaleb. Stătea în pragul ușii, cu mâinile în șolduri și cu foc în priviri. Am lucrat toată ziua, așa că n-am știut de isprava ta iresponsabilă până acum jumătate de oră. Deja m-am ocupat cum se cuvine de Sam pentru că nu m-a anunțat în clipa în care a găsit biletul de la tine. Dacă n-aș fi trecut să văd ce face Sunbird, n-aș fi știut nici acum. Se pare că Sam vrea să te protejeze de mine, Susan. Nu-i așa că e interesant?

Insinuările lui îi stârniră furia, dar își mușcă buza, amintindu-și că se hotărâse să-și păstreze controlul. Totuși, nu vroia ca povara acțiunilor ei să cadă pe umerii lui Sam. Se ridică și se uită strâmb la Kaleb.

– Sam n-a avut nici o legătură cu decizia mea de a-l lua pe Moonflight și a mă duce în sat, domnule Knight. Am acționat pe cont propriu. Nu știam că trebuie să-ți cer permisiunea la fiecare oră din zi și din noapte.

Ochii lui Kaleb căzură pe bluza ei scurtă, pe tenul bronzat și apoi pe blugii mulați.

– Te-am avertizat să nu faci drumuri cu care nu ești familiară. Te-am avertizat și în privința lui Moonflight și a firii lui imprevizibile. Ai noroc că te-ai întors întreagă!

– Moonflight a fost un gentleman perfect, răspunse Susan cu demnitate glacială. Mult mai gentleman decât stăpânul lui. În afară de asta, am mai fost în sat, îți aduci aminte? Inspiră adânc. Ce rost mai avea să continue? Kaleb Knight va ieși întotdeauna învingător. Ziua fusese mult prea frumoasă ca să-l lase să i-o strice.

Susan se întoarse cu spatele la el și-i spuse lui Sam:

– Luina a născut azi. E un băiețel frumos și sănătos, și l-au numit după mine.

Chipul lui Sam se umplu de bucurie. Evident, era încântat de ambele veşti.

– Un băiat cu numele Sue? o ironiză Kaleb.

– Nu, un băiat cu numele Ray, sări ea, după numele meu de familie, dacă vrei să ştii. Acum, am să închei seara asta. Dacă mă scuzaţi…

Susan se aşteptase s-o oprească, dar Kaleb n-o făcu, şi simţi o urmă inexplicabilă de dezamăgire.

Trecuse deja de nouă, când Susan se trezi a doua zi dimineaţă, şi chiar şi atunci, fu o luptă să se dea jos din pat. Lucrase la tabloul cu Luina şi bebeluşul până după miezul nopţii şi acum toată casa mirosea a vopsele şi a ulei de in. Nu bătea deloc briza, observă ea, ieşind pe verandă. Norii albi şi pufoşi de deasupra erau primii pe care-i vedea de când venise pe insulă. Totul era ciudat de neclintit. Până şi păsările păreau să ciripească în şoaptă.

Îi veniră în minte cuvintele lui Sam. Insula de Safir nu avea multe furtuni, dar din când în când, una mai brăzda cerurile. Soţul Laeliei murise în timpul unei astfel de calamităţi.

Alungând fiorul neaşteptat de pe spate, Susan intră înăuntru şi făcu un ibric de cafea, hotărând să picteze mai târziu. Era ceva terapeutic în a vedea cum modelul prinde viaţă pe pânză. Dar noaptea trecută, deşi lucrase cu sârg să redea frumuseţea Luinei, gândurile ei rămăseseră la Kaleb Knight.

Reveria îi fu întreruptă de telefonul conectat la reşedinţă.

– Mama şi mătuşa Essie sosesc pe la prânz, auzi vocea răguşită a lui Kaleb. Propun să ne întâlnim la ponton, ca să le putem face o primire corespunzătoare.

– Cum ai venit şi tu la ponton ca să ne întâmpini? Susan nu rezistă să nu i-o întoarcă.

– În dimineaţa asta, eşti o vrăjitoare mică şi scorţoasă, hm? mârâi el.

– Doar pentru că tu scoți vrăjitoarea din mine, domnule Knight. Dar nu-ți face griji, voi veni pe ponton. Până la urmă, nu pot să le învinuiesc pe mama sau pe mătușa ta pentru toanele tale. Trânti receptorul în furcă și strânse din pumni. Cum de reușea mereu s-o provoace atât de ușor?

Pe verandă, bând din cafea, avu timp berechet să se relaxeze – și prea mult timp ca să se gândească. Kaleb Knight apărea la fiecare întorsătură a gândurilor ei. Trebuia să recunoască: se simțea mizerabil. Senzațiile ei mergeau mai departe de brusca umiditate înăbușitoare care părea s-o apese, sau de lipsa de mișcare din junglă. Simțea o neliniște stranie.

Laguna era netedă ca un ochi de sticlă. Oare și oceanul era la fel de liniștit? Închise ochii și încercă să-și învingă sentimentul de teamă. Vremea părea nefirească, o reflexie a gândurilor ei morbide. La originea dilemei ei stătea Kaleb Knight. Îl iubea și, indiferent ce se va întâmpla, viața ei nu va mai fi niciodată la fel.

Având nevoie disperată de figura prietenoasă a lui Sam ca să-i ridice moralul, Susan se îndreptă spre grajduri și-l găsi în boxa lui Sunbird.

– Sunbird s-a prăbușit de pe picioare, îi spuse el, mohorât. Ar putea să însemne că i se apropie sorocul, sau ar putea fi furtuna care vine. Calul necheză și dădu din cap agitat.

Înspăimântată, Susan întrebă:

– Atunci, chiar se pregătește de furtună! Mi s-a părut mie că cerul arată ciudat. Totul pare atât de neclintit… atât de tăcut. Va fi una puternică?

Sam dădu din umerii masivi.

– Nu avem de unde să știm, domnișoară Susan, dar dacă vântul începe să bată în curând… Se întrerupse, evitându-i ochii îngrijorați. L-am chemat pe domnul Kaleb. Va veni îndată ce aterizează hidroavionul.

– Cât mai durează până să înceapă furtuna? întrebă ea, îngrozită la gândul că Helen și Essie zburau pe o astfel de vreme.

– O oră, poate două. Atinse coastele tremurânde ale lui Sunbird, vorbindu-i pe un ton blând și liniștitor. Nu avem cum să știm. Dacă avem noroc, nu va lovi frontal insula.

– Și dacă lovește? Își ținu respirația.

Sam dădu din nou din umeri, încruntându-se. Susan ar fi vrut să-l poată consola, dar numai el știa cât de sălbatică putea fi o furtună din sudul Pacificului.

– Trebuie să mă întâlnesc cu Kaleb la ponton, îi spuse ea. Vrea să fac parte din comitetul de primire.

– Atunci, du-te, domnișoară Susan, și spune-i domnului Kaleb că situația e neschimbată aici.

Se grăbi spre malul oceanului. Kaleb stătea pe ponton, studia cerul.

– Era și timpul, murmură el fără să se uite la ea.

– Nu văd avionul, răspunse Susan, la fel de ostilă. Nu de asta mă aflu aici, ca să întâmpin avionul și să le fac o primire corespunzătoare mamei și mătușii tale?

Tensiunea țesea o pânjă de păianjen între ei, totuși când ochii verzi se întoarseră în cele din urmă spre ea, îi zâmbi.

– Da, de asta ești aici, deși mi-ar plăcea să cred că e din cauză că nu mă mai urăști.

– Cred că ai încurcat borcanele, domnule Knight. Cred că tu ești cel care deține monopolul în departamentul de ură.

– Însemnând?

– Însemnând că trebuie să mă urăști din tot sufletul, din moment ce te străduiești atâta să-mi faci mizerabilă șederea pe insulă.

Vocea lui era rece, iar privirea neclintită.

– Dacă te referi la alaltă seară…

– Mă refer la toate serile, îl întrerupse ea. Fiecare oră din fiecare zi și fiecare noapte. M-ai familiarizat cu toate fețele lui Kaleb Knight și după fiecare experiență am sfârșit simțindu-mi sufletul, mintea și trupul devastate.

Kaleb ridică din sprânceană și-și etală dinții albi.

– Crede-mă, iubito, nu te-am devastat, deși ideea asta mi-a trecut de mai multe ori prin cap. În clipa asta, de exemplu, mă trezesc că vreau să te duc într-un golf pustiu și să fac dragoste cu tine. Ai idee cât de fermecătoare arăți în rochia asta șocant de roz? Părul îți stă alandala, ai obrajii roșii ca focul și arunci flăcări purpurii. Văd cum îți bate pulsul la baza gâtului, mica mea pasăre roz, și este nespus de tentant. Aș fi în extaz să-ți sărut punctul acela. Să-ți devastez trupul ar fi raiul și iadul în același timp. Îmi pare rău pentru ce ți-am spus acum două seri și regret și mai mult că am lăsat ca dorința să-mi învingă bunul-simț. Dar până la urmă, sunt om, și fiecare om are slăbiciunile lui.

– Și eu trebuie să ți le iert? întrebă ea, ocolindu-și sentimentele adevărate. Dumnezeu s-o ajute, dacă va descoperi cât de mult îl iubea!

– Asta, mica mea pasăre roz, depinde de tine.

– Nu sunt mica ta pasăre roz, îl anunță ea scorțos, deși acum nu e cel mai potrivit să discutăm despre asta. Am un mesaj de la Sam.

Kaleb îi aruncă o privire care o topi, dar apoi, gropițele apărură brusc:

– Un mesaj despre Sunbird? Ți-ai adus aminte pentru că ți-am spus pasăre roz, nu-i așa? Ți-a spus Sam că e prima ei naștere? La început, am crezut că o să avem necazuri. Sunbird era puțin nervoasă, o copleșise armăsarul cenușiu. Dar curând s-a potolit, îndată ce și-a dat seama despre ce e vorba și că sub fațada dură a lui Moonflight bate inima unui amant de primă clasă. A dat-o gata, ca să zic așa, și ei i-a plăcut la nebunie.

Cuvintele lor aveau dublu înțeles și Susan se luptă să se controleze.

– Da, e vorba despre Sunbird, răspunse ea cu răceală, ignorând restul comentariului, deși părea să piardă teren în fața lui. Kaleb purta blugi mulați și un tricou de un verde pastelat, care dădea bronzului lui nuanța scoarței de tec. Sam a spus să-ți transmit că situația e neschimbată la grajd. Inspiră adânc. A spus și că s-ar putea ca apropierea furtunii să-i creeze starea de nervozitate.

– Apropierea furtunii creează tuturor o stare de nervozitate, spuse Kaleb, ridicându-și din nou privirea spre cer. Norii albi se adunaseră și acum păreau pătați cu plumb. Rotocoale cenușii, întunecându-se sub privirile ei, coborau și se adunau în viteză. Simți prima rafală de vânt.

Kaleb înjură în barbă, evident îngrijorat în privința hidroavionului care întârzia să apară.

– …Sam a spus că s-ar putea să nu lovească frontal, ezită ea.

– Sam încerca să te liniștească, bănuiesc, murmură Kaleb. El cunoaște destul de bine toate semnele unui atac de scară. La naiba! Unde e avionul ăla?

Tonul vocii lui o înspăimântă.

– Dar ar decola de la Pago Pago dacă ar urma o furtună?

– Aici, o furtună nu e niciodată previzibilă, Susan. Pare să izbucnească din senin. Zborul de la Pago Pago abia dacă durează douăzeci de minute. Probabil au crezut că pot ajunge la timp. Se uită la ea cu ochi întunecați de îngrijorare. Vreau să rămâi la reședință până se termină. Ne-am înțeles?

În circumstanțe normale, ar fi detestat atitudinea lui condescendentă, dar acum se consolă cu gândul că încerca s-o protejeze.

– Înțeleg.

– Perfect! Atunci, vom fi pe aceeași lungime de undă în privința asta.

Auziră motorul înainte să vadă avionul și ușurarea de pe chipul lui era o priveliște frumoasă – aproape la fel de frumoasă ca însuși avionul. Îndată ce pasagerele ajunseră în siguranță pe ponton, pilotul decolă din nou.

– A fost cât pe ce să nu plecăm din Pago Pago, suspină Helen, îmbrățișându-i pe Kaleb și pe Susan. Dacă insula noastră ar fi fost câțiva kilometri mai departe…

– Am fi încă pe aeroport, certându-ne, interveni Essie în timp ce împărți sărutări. Jur, maică-ta știe să negocieze dur, nepoate dragă. Ar fi sfârșit pilotând ea însăși hidroavionul , dacă n-ar fi ajuns la un consens cu pilotul.

Helen o măsură din priviri pe Susan și apoi ridică din sprânceană spre fiul său.

– Ei bine, voi doi ați întrecut orice măsură. Uită-te la ei, Essie Mae. Crezi că au mâncat mai mult de o înghițitură de când am plecat?

– Dacă și pe aia, spuse Essie, scuturând dezaprobator din cap. Și ce crezi că au făcut?

– Ei bine, vom afla când ajungem acasă, răspunse Helen, cu ochii la cer. Eu, una, nu vreau să fiu sub cerul liber când se va rupe!

– Amin, mormăi Kaleb, luând două valize.

Susan și Laelia luară restul bagajelor și porniră spre casă. Până când ajunseră pe verandă, copacii începuseră deja să se legene în bătaia vântului.

– Închideți ferestrele cât timp mă duc să verific casa din copac, ordonă Kaleb, debarasându-se de valize la intrare. Vorbim când mă întorc.

După forfota de activități, femeile se strânseră în salonul dinspre grădină.

– Unde e fiul acela al meu? întrebă Helen după câteva minute.

Susan încercă să zâmbească.

– Poate s-a dus la grajduri să vadă ce fac Sam și caii. Sunbird stă culcată.

– Probabil e în travaliu, oftă Helen. Dumnezeule, asta ar pune capac!

– Un mânz și un nou-născut, adăugă Susan. Sora ta a adus pe lume un băiat minunat, Laelia. Susan plănuise să-l lase pe Kaleb să facă anunțul, dar Laelia părea atât de agitată – și avea tot dreptul, luând în considerare experiența ei similară din timpul unei furtuni asemănătoare – încât hotărî că fata avea nevoie să fie înveselită. Zâmbetul care apăru pe fața ei îi lumină inima Susanei.

Kaleb se întoarse în momentul acesta și femeile tăbărâră pe el cu o ploaie de întrebări despre copil.

– Oh! exclamă el. Tot ce știu e că bebelușul s-a născut și i-au pus numele Ray, în cinstea frumoasei noastre musafire, domnișoara McRay. Probabil ea poate să vă spună mai multe, din moment ce a fost acolo, iar eu nu.

Toate privirile se întoarseră spre Susan, care le povesti nerăbdătoare experiența ei. În final, se întrerupse și-și mușcă buza.

– Totul va fi bine în sat? Adică, poate face față furtunii?

Deși ochii lui Kaleb erau acoperiți, încuviință din cap.

– Au suportat multe, deși l-am trimis pe Sam să-i ajute. Toate mâinile sunt binevenite într-un moment ca acesta.

Gândul că Sam va face tot drumul până în sat pe vremea asta îi îngheță Susanei sângele, dar nu comentă. De ce să-i sporească agitația Laeliei? Biata de ea, era și așa tulburată.

Simțind asta mai mult decât oricine, Kaleb își înveseli tonul.

– După ce trece furtuna, mergem împreună în sat, Laelia. Mi-ar plăcea să-l văd pe noul samoan și să închin în cinstea proaspătului tătic. Între timp, mă duc la Sunbird.

Capitolul 8

În seara aceea, vântul puternic care bătuse toată după-amiaza se transformă în vijelie, dar ploaia tot nu veni.

– Poate că furtuna o să ocolească până la urmă insula, spuse Susan, strângându-și agitată mâinile la piept.

– Oh, ce n-aș da pentru bătrâna ceață din San Francisco, mârâi Essie. Luă o revistă și o aruncă înapoi. Furtunile îmi dau fiori și nu-mi pasă dacă știe tot globul!

– De-ar ploua odată ca să treacă mai departe, veni vocea gâtuită a Helenei. N-am mai văzut furtună care să se lase atât așteptată.

Laelia se dusese la bucătărie și acum se întoarse cu ceai și sandvișuri. Era palidă.

Kaleb plecase de peste șase ore. Helen încercase să sune la grajduri, dar nu prinsese decât purici. Oare mai îngrijea încă de Sunbird, sau se dusese după Sam în sat?

Susan se duse la fereastră și se cutremură la priveliștea de afară. Palmierii erau aplecați la pământ, iar vegetația junglei se transformase într-un covor. De obicei, era imposibil să vezi de la reședință plaja, dar

acum zări oceanul, în dansul ciclonic al copacilor, și-și ținu respirația. Nu mai era nici o plajă! Valuri atotputernice și acaparatoare înghițiseră țărmul. Plaja frumoasă pe care i-o arătase Kaleb în prima zi dispăruse. Simți lacrimi usturătoare în ochi și se mustră singură că se purta ca o prostuță.

– Ai lacrimi în ochi, șopti Laelia. Îți faci griji pentru domnul Kaleb?

Susan strânse mâna fetei.

– E doar furtuna. Știu că poate să aibă singur grijă de el.

– Și eu am crezut la fel despre soțul meu, suspină adânc Laelia. Dar a fost zdrobit sub un copac, în timpul unei furtuni nu mai rele decât asta. Ploaia nu a început încă. De ce nu duci cafea și sandvișuri la grajduri? Cel puțin o să te mai liniștești.

Susan vroia să facă asta de ore întregi, dar se temuse să întrebe. Acum, cu votul de încredere al Laeliei, le înfruntă cu hotărâre pe Essie și pe Helen. Spre surprinderea ei, cele două nu se împotriviră. Susan putea să se întoarcă dacă se întâmpla ceva.

Laelia împachetă sandvișuri într-o pungă de plastic și pregăti un termos cu cafea neagră, în timp ce Susan promise să rămână cu Kaleb dacă se va înrăutăți furtuna. Îndreptându-se spre ușă, îi trecu prin minte că poate va fi în siguranță de intemperiile vremii, dar în mod sigur nu va fi în siguranță de Kaleb.

La jumătatea drumului spre grajduri, un fulger crestă cerul, urmat de un tunet care zgudui pământul. De două ori se împiedică de copaci și de tufișuri. La fiecare doi pași înainte, făcea unul înapoi.

Dintr-o dată, începu să plouă, răpăind și udându-i hainele atât de repede încât icni la atacul violent. Fulgere sfâșiară din nou cerul, de astă dată mult mai aproape, învăluind grajdurile într-o lumină sinistră. Sărind ultimii câțiva pași, începu să bată cu putere în ușa masivă a grajdului, care era încuiată. Trăsnetele huruiră în răspuns și începu să strige și să lovească în ușă cu o furie asemănătoare cu furtuna.

– Să te ia naiba, Kaleb Knight! strigă ea în vacarmul de afară. Dacă nu ești acolo, eu… cuvintele ei deveniră un țipăt când fu luată brusc în brațe.

– Taci și nu te mai purta ca o proastă, comandă Kaleb. O duse înăuntru pe o ușă laterală și o puse jos fără prea multă ceremonie. N-am crezut să văd ziua în care o fetișcană să facă mai mare tărăboi decât o furtună!

Încruntătura lui părea mai amenințătoare decât cerul plumburiu, și urmă un moment de tăcere electrică în timp ce ochii lui neîndurători și duri călătoriră peste părul ei încâlcit și peste hainele ei ude, care atârnau pe fiecare rotunjime. Picături mici se adunau la picioarele ei și, cu toate că nu-i era frig, tremura.

– Arăți dezastruos, iubito. Sper c-o să-mi spui ce cauți aici și cum ai convins-o pe mama să te lase să ieși din casă. Sau ai plecat pe furiș?

La vederea bărbatului care, în cele câteva clipe cât îi trebuise s-o tragă în grajd, reușise să se ude la fel de rău ca și ea, primul impuls al Susanei fu să se arunce în brațele lui. Dar cuvintele lui pline de năduf îi reaprinseră furia.

– Sunt aici pentru că familia ta e moartă de îngrijorare, Kaleb Knight! Când ai văzut că au căzut liniile telefonice, puteai măcar să te întorci la reședință ca să le spui!

– Sunt flatat de atâta grijă, mârâi sarcastic Kaleb, dar casa nu e chiar atât de departe de grajduri. Oricare din voi ar fi putut să dea o fugă și să vadă ce fac.

– Asta spun și eu. Nu e atât de departe. Ai fi putut la fel de ușor "să dai o fugă" până acasă.

– Doar nu era s-o las pe Sunbird. E în travaliu și trece printr-o perioadă foarte grea.

Cuvintele lui se pierdură, cum un alt trăsnet se dezlănțui chiar deasupra lor, dar Susan auzise destul și furia i se preschimbă în îngrijorare. Ciudat, îi întinse punga cu sandvișuri și termosul.

– Chiar și moașele trebuie să mănânce. Pot să te ajut cu ceva?

– În primul rând, scoate-ți hainele astea ude leoarcă. O să găsești în hambar altele uscate și prosop. Cred că e și o cană în plus, dacă vrei puțină cafea. Lasă sandvișurile pe masă. O să-mi fac mai târziu timp să mănânc. Plecă.

Oh, de ce era mereu atât de nesuferit? Știa că avea o latură sensibilă, o văzuse de mai multe ori, dar acum ostilitatea lui părea să fie constantă.

Cu un suspin, Susan se îndreptă spre hambar. Biata Sunbird. Ce oribil ar fi să piardă mânzul. Dar nu trebuie să se gândească la asta: totul va fi bine.

Hainele la care se referise Kaleb însemnau o salopetă albă, cu cel puțin șase numere prea mare, blugii lui Sam și un tricou alb. Se dezbrăcă, ștergându-se cu prosopul uzat și-și puse salopeta și tricoul. După ce suflecă pantalonii de trei ori, hotărî că va putea să meargă fără să se împiedice. Pantofii îi erau uzi, dar nu avea ce face.

Tocmai se străduia cu părul, când Kaleb intră. Arăta obosit, dar arogant.

– De ce femeile se gândesc prima dată la păr? întrebă el.

Susan îi aruncă o privire plină de furie.

– Presupun că ar trebui să consider asta un compliment, din moment ce te-ai referit la mine ca la o femeie, în loc de puștoaică, dar cumva, cred că râzi în spatele fiecărui cuvânt.

– Sunt prea obosit ca să râd, deși trebuie să recunosc că arăți ca o puștoaică în hainele tatălui ei. Totuși, n-o să faci pneumonie, nu crezi?

– De ce nu ai grijă de Sunbird? îngână Susan tonul lui ușuratic. Lăsă deoparte prosopul. Părul îi era acum o dezordine de cârlionți și nu mai avea nici o speranță.

– Am venit să iau cafeaua aia și să mă odihnesc câteva clipe. Sunbird s-a acoperit de spume și nu ajunge nicăieri. Am mai avut odată o iapă așa. Încerca să fete doi mânji deodată și nu se urnea nici unul.

– Să aibă și Sunbird doi?

– Nu cred că asta e problema ei. Cred că mânzul e de-a curmezișul. Probabil va trebui să-l scot eu.

Gândul o îngrozi pe Susan, dar reuși un zâmbet.

– Orice trebuie făcut, sunt sigură că te vei descurca fără dificultăți.

– Bineînțeles, iubito. Ochii lui verzi se îngustară și apărură gropițele. Întotdeauna obțin ceea ce vreau.

– Presupun că vorbești despre femeile pe care le vrei? întrebă indiferent Susan, deși când turnă cafea, îi tremurau mâinile.

– De ce crezi asta? zâmbi el poznaș. Să fie oare din pricină simți aceleași imbolduri de dorință?

Privirile li se întâlniră și inima Susanei bătea nebunește când chipul lui coborî, dar sărutul fu scurt și pe obraz.

– Cam asta a fost dorința mea, spuse el de mântuială. Acum, termină-ți cafeaua ca o fetiță cuminte și să vedem ce putem face pentru Sunbird.

Fără să înțeleagă prea bine ce se întâmplase, știind doar că fusese trimisă la plimbare, Susan îl urmă în boxa lui Sunbird. Îi era rău. În momentul acela scurt înainte ca buzele lui să-i atingă obrazul, cedase complet. Dacă ar fi luat-o în brațe, nu i-ar fi opus rezistență.

În boxă, o lampă lumina interiorul. Cum ploaia bătea pe acoperiș și tunetele huruiau, lumina pâlpâia mai tot timpul.

– Dacă se stinge, fii pregătită să ții lanterna, o instrui Kaleb. Va trebui s-o ții deasupra și s-o muți după cum e nevoie. Crezi că te descurci?

Susan încuviință din cap, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Sunbird era plină de spume din cauza efortului intens și gemea de durere. Vederea iepei îi frânse inima.

– Ușor, fetițo, șopti ea, căzând în genunchi și mângâind grumazul umed al iepei.

Kaleb plecă și se întoarse după câteva clipe cu bustul gol și cu o găleată plină cu apă caldă, în care adăugase antiseptic. Susan încercă să-și păstreze privirea asupra iepei în chinurile facerii, dar vederea pieptului și mușchilor lui Kaleb o făcu să amețească și să simtă un nod în gât.

– Vorbește cu ea în continuare, spuse Kaleb, aparent inconștient de efectul pe care-l avea asupra ei.

Sunbird respira acum scurt și superficial.

– Rezistă, fetițo, o liniști Susan, deși se uită agitată la Kaleb.

Sudoarea îi scălda fruntea și sprâncenele și se șterse cu brațul.

– La naiba! înjură el, repoziționându-se în alt unghi. Nu văd decât coada și crupa, mă tem. Se uită disperat la Susan. În momente ca ăsta, îmi doresc să fi fost veterinar. Cu mânjii nu e niciodată ușor, pentru că au picioare lungi, dar în situația asta…

Lumina pâlpâi din nou și Kaleb scutură din cap.

– Mai bine vino mai aproape cu lanterna, pentru orice eventualitate.

– Am ajutat la nașterea unui vițel într-o vară, mai de mult, spuse ea șoptit, deși ținea acum lanterna exact deasupra umărului lui. Au folosit o frângie. Crezi că ar folosi la ceva?

– S-ar putea. Cu un nod alunecător, poate reușesc să-i scot picioarele de dinapoi. E o frânghie în hambar, pe perete.

Susan alergă s-o aducă și când se întoarse, Sunbird era în toiul unei alte contracții.

– N-avem timp de pierdut, murmură Kaleb, prinzând repede un picior dindărăt. Ok, icni el în cele din urmă. Suntem gata să ieșim la următoarea contracție.

Susan își ținu respirația când iapa începu să tremure și apoi să se încordeze. Cu o putere uluitoare, Kaleb trase. Copite micuțe și o coadă udă alunecară afară, apoi, cu o ultimă mișcare, mânzul ieși în brațele tremurânde ale lui Kaleb.

În ciuda voinței ei, pentru că mânzul sărea deja și fornăia, plin de viață, Susanei i se umplură ochii de lacrimi.

– La naiba! Am reușit! se înveseli Kaleb. Uită-te la frumusețea asta mică! Începu să șteargă puiul cu un prosop. E o mânză și are culoarea razelor de lună.

– Micuța Moonbeam, gânduri Susan, căzând în genunchi. Ochi cafenii o întâmpinară și boticul umed îi înghionti mâna. Oh, ce nume frumos!

– Moonbeam rămâne, iubito, zâmbi Kaleb. E o priveliște de vis, nu?

Era, într-adevăr. Sunbird se răsuci și se luptă să se ridice pe picioare. Își roti capul în jur să-și vadă puiul și cu un nechezat blând, începu să-l atingă ușor. În câteva minute, mânza se ridică pe picioare tremurânde și se cuibări lângă mama ei.

Kaleb stătea obosit, îndreptându-și spatele.

– N-o să mai fie nevoie de noi aici. Ești gata să împărțim sandvișurile?

Dintr-o dată hămesită, Susan încuviință din cap.

– Fac o imagine minunată, șopti ea cu blândețe.

– Și după ce se oprește furtuna, vei vedea lucruri incredibile, spuse Kaleb răgușit, ajutând-o să se ridice. Nu pot să explic, e ceva ce va trebui să vezi singură.

Când mâinile lor se atinseră, conștientizară acut că erau singuri. Lupându-se să-și controleze emoțiile năvalnice, Susan nu putu decât să încuviințeze din cap.

În vreme ce Kaleb făcu un duș în baia atașată la hambar, Susan turnă cafea și scoase sandvișurile învelite în celofan.

– Ce ne-a mai pregătit de data asta Laelia? întrebă Kaleb, revenind.

– Felii de curcan. Îi dădu un sandviș. Își încheiase cămașa doar pe jumătate și ochii Susanei fură atrași de pielea lui bronzată de la baza gâtului. Părul lui, încă ud de la duș, se ondula și-i cădea peste urechi.

– Pentru noi, zâmbi el, ridicând cana în toast. Pentru o treabă bine făcută.

Își atinseră cănile și Susan roși. Ultima oară când Kaleb propusese un toast, se certaseră îngrozitor. Și atunci fusese vulnerabilă la atac, dar acum era și mai vulnerabilă. Să fie din cauza furtunii? A experienței înălțătoare prin care trecuseră împreună? Sentimentele pentru el se apropiau de proporții epidemice.

Mâncară în tăcere și, deși nu îndrăznea să-l privească în ochi, știa c-o studia. Oare ce era în capul lui? Cât de ușor ar fi s-o seducă? Oare chiar putea s-o citească atât de ușor? Oh, de ce nu putea să se uite la el cu dispreț glacial, să-i demonstreze că nu vroia să aibă de-a face cu el nici ca bărbat, nici ca prieten? Își jurase că n-o va mai atinge niciodată, și totuși tânjea să-i simtă mâinile, să-i guste buzele.

– E o furtună al naibii de năprasnică, îi întrerupse el gândurile. Ar fi trebuit să treacă până acum.

– Și mama ta a spus asta mai devreme.

– Hmm… se pare că tunetele s-au îndepărtat.

Susan nu observase, dar acum, concentrându-se cu efort, realiză că huruielile erau mai înfundate.

– Asta înseamnă că ne putem întoarce la reședință?

– Nu înainte ca ploaia și vântul să se oprească și ele. Mă tem că suntem blocați aici, iubito, și așa vom rămâne până spun eu că putem pleca în siguranță.

– Nu ești paznicul meu, i-o întoarse Susan. Simțea cum o cuprinde panica. Dacă furtuna va dura toată noaptea? Se îndoia că va mai putea rezista o oră. Dacă decid să plec, nu mă poți opri!

– Pe naiba! sări el și o prinse de mână. N-am de gând să scotocesc insula asta blestemată căutându-te!

– M-am descurcat să vin singură până aici și mă pot întoarce tot așa. Acum, dă-mi drumul. Se luptă să se elibereze. Ești un… un… Dumnezeule, nici nu știu ce ești!

Kaleb zâmbi larg.

– Sunt un bărbat care recunoaște dorința atunci când o vede, Susan McRay, și dorința pe care o văd în clipa asta e în ochii tăi. Ochiuri purpurii de dorință. Dacă aș putea, aș da timpul înapoi până în ziua în care ai venit. Aș vrea să fi coborât în clipa asta din hidroavion și să fiu acolo să te întâmpin cu brațele deschise și cu un milion de promisiuni. Să-ți promit că voi face să-ți amintești mereu de șederea pe insulă. Aș vrea s-o putem lua de la început, teinetitia mea. Mă tem că ar fi singura cale să-ți demonstrez că nu sunt canalia care crezi.

– Alte cuvinte, domnule Knight? Ei bine, sunt doar vorbe. Ți-am mai ascultat dulcegăriile, și de fiecare dată mi-ai tras prețul de sub picioare. N-o să mai permit să se repete.

– Și cum propui să oprești ce e între noi? Soarta ne-a adus împreună. Două suflete care se zbat în voia valurilor din pricina inimilor împietrite, dar cu o cale de a ușura durerea, dacă mi-ai da

măcar o șansă. O strânse de umeri până o durură. Poți să negi atracția dintre noi?

– Ia-ți mâinile de pe mine! strigă ea, bătând cu pumnii îi pieptul lui. Orice atracție am simțit pentru tine, a dispărut de mult. Acum, te disprețuiesc.

– Vrei să ne certăm, vrăjitoare mică, mârâi Kaleb. Ei bine, ai reușit!

Într-o clipită, o ridică în brațe, ignorând mâinile și picioarele care se zbăteau și protestele ei. Amestecate cu sângele care-i invada capul, auzi bolboroselile lui înfundate. Apoi fu aruncată într-un colț întunecat, plin cu fân dulce-mirositor. Se simți înăbușită când greutatea lui aterizâ peste ea. Țipă, însă sărutul lui brutal o reduse la tăcere. Avea o putere colosală și Susan era neajutorată.

– Simt cum clocotești de pasiune, spus el, eliberând-o cât s-o privească. Spune-mi acum că mă urăști. Uită-te în ochii mei și spune-mi cât de mult mă urăști. Neagă ce simți și te voi face mincinoasă!

Cuvintele lui arogante și siguranța de sine îi reîmprospătară hotărârea. La fel de brusc cum se dăduse înapoi s-o privească, Susan țâșni de sub el și fugi la ușă. Ignorând strigătele lui, se năpusti curajoasă în noapte. Rafalele puternice de vânt și stropii de ploaie aproape o zburară din picioare, dar se avântă înainte, împiedicându-se în furia ei orbitoare. De ce lăsase ca lucrurile să scape așa de sub control? Era o proastă!

Auzi în spate vocea lui, exact în clipa în care un copac mare se prăbuși la pământ la câțiva centimetri de ea. Înainte să-și revină din șoc, Kaleb o trase înapoi, adăpostind-o la piept.

Nu-și spuseră nimic în timp ce o duse înapoi în grajd, dar ajunși înăuntru, o lăsă jos și trânti ușa, bătând-o în cuie.

– Soțul Laeliei a murit ucis de un copac, mârâi el, înfruntându-i privirea, sau n-ai auzit despre asta? Era un luptător încercat, care văzuse multe astfel de furtuni pe Insula de Safir, dar moartea nu l-a cruțat. Copacul i-a zdrobit țeasta.

– Încetează! țipă Susan. În clipa asta, ar fi putut să zacă moartă, ca soțul Laeliei. Începu să tremure, simțind fiori de spaimă.

Amândoi erau uzi până la piele. Kaleb o împinse nu prea blând spre hambar.

– Prosoape avem, dar s-a dus cu hainele uscate, deși presupun că aș putea să iau blugii lui Sam. Ochii lui păreau amuzați, deși gura îi rămase fermă. Ce faci pentru haine, e problema ta.

– Dumnezeule, nu poți fi civilizat nici într-o situație cumplită, nu? Apreciez faptul că mi-ai salvat viața, dar asta nu-ți dă dreptul să mă tratezi ca pe un câine păduchios care ți-a ieșit în cale. Ai merita să-mi azvârl hainele și să umblu pe aici dezbrăcată!

– Probabil aș merita, răspunse el malițios, așa că măcar dreptul ăsta îl ai.

– Ești insuportabil! șuieră ea. Ești mândru de abilitatea cu care-mi răstălmăcești cuvintele cum îți convine?

– Poate. Dar îmi amintesc un trup tremurând sub mine și niște ochi strălucind de flăcări violete. Îmi amintesc cât de aproape de rai am fost și am putea fi din nou.

Venise mai aproape și mâinile îi alunecau pe umerii ei. Nu avea cum să scape de el, și nici nu vroia. Sentimente sălbatice, primitive, îi chinuiau trupul și tremura în mâinile lui.

– Te doresc, spuse el simplu, luptându-se cu salopeta ei. Ești frumoasă și, oh, atât de sensibilă. Nu e nevoie decât să te ating așa, și așa…

Răgușeala vocii lui îi aprinse simțurile; abia mai putea să respire. Îi trase salopeta și-i scoase tricoul – rămase goală în fața lui. Nu-i mai păsa de nimic. Privirea lui verde o poseda, îi devora formele. Oh, atingerea lui era electrică! Valuri mărunte de fluturi îi dansau în stomac și-și simți genunchii moi. Când se aplecă s-o sărute, crezu că leșină de atâta dorință.

Urmări fascinată cum se dă înapoi și-și descheie lent nasturii de la cămașă, aruncând-o și luând-o din nou în brațe, trăgând-o atât de aproape încât aproape se contopiră.

– Luna și stelele n-au fost niciodată atât de frumoase ca tine în momentul ăsta, spuse el răgușit. Vreau să te devorez. Vreau să fac dragoste cu tine până nici unuia din noi nu-i mai pasă de ziua de mâine.

– Mâine nu va veni niciodată dacă nu faci în clipa asta dragoste cu mine. Susan se lupta, neputând să respire. Fiecare nerv era întins la maximum, zguduind-o încet. Căldura o copleși, ca soarele într-o după-amiază de vară. Sărută-mă. Se cutremură. Oh, Dumnezeule, sărută-mă!

Ultimele cuvinte veniră ca o rugă și când buzele lui Kaleb le căutară pe ale ei, găsiră o gură senzuală, la fel de pasională ca și a lui.

Cu eleganța unui animal, o ridică în brațe și o duse în fân, sărutând-o cu o pasiune aproape primitivă. Pentru Susan, nu va mai exista ziua de mâine dacă nu va face dragoste cu ea, și nimic în afară de prezent dacă făcea. Îl iubea, dar el nu. O știa și ajunsese în sfârșit să accepte. Totuși, să facă dragoste cu el va fi un colț de rai, un moment de fericire infinită.

***

Când pasiunea se mai domoli, Susan își dădu seama că o dată nu va fi niciodată de-ajuns. Buzele lui îi mângâiau obrazul.

– Ai fost minunată, șopti el și se întinse să-i sărute nasul. A fost magic.

– Hmm, murmură ea, ghemuindu-se la pieptul lui. Nu era pregătită încă să renunțe la el, mai ales că știa că va fi pentru totdeauna. Ciudat că ai folosit cuvântul ăsta. Și eu gândeam același lucru.

– Atunci, ne sincronizăm, iubito, și era și timpul. Ascultă. Cred că a stat ploaia.

– Hm. Probabil ar trebui să mergem. O letargie binecuvântată o învălui și cuvintele i se stinseră. Nu vroia să părăsească brațele lui calde. Nu vroia să înfrunte ziua de mâine…

Susan se trezi la un moment dat în timpul nopții și-și dădu seama că el strecurase o pătură subțire peste trupurile lor goale. Kaleb dormea cu fața spre ea, într-o inocență împăcată.

Gândul la ce se întâmplase între ei o îndureră până la lacrimi. Noaptea devenise o amintire vibrantă pe care o va prețui întotdeauna.

Kaleb se mișcă și se întinse cu un geamăt. Când li se întâlniră privirile, în ochii lui renăscu pasiunea. Avea părul răvășit, bărbia îi aspră din cauza bărbii și pielea bronzată îi strălucea în lumina palidă. Susanei îi crescu pulsul când îi văzu gropițele.

– Dormeai atât de liniștită, încât n-am avut inima să te deranjez, iubito. Mă bucur că n-am făcut-o. E minunat să te trezești lângă femeia cu care tocmai ai făcut dragoste și să afli că o dorești chiar mai mult decât prima oară.

Susan scutură din cap și se rostogoli.

– Magia momentului aceluia, Kaleb, atât a fost. Chiar tu ai spus asta.

– Și nu se va mai repeta niciodată? Uită-te la mine, Susan. Uită-te la mine și spune-mi că nu vrei să te ating și să te sărut ca între iubiți.

– Dar nu suntem iubiți, insistă Susan, încercând să se ridice.

– Am putea fi.

Știuse de la început că orice implicare cu Kaleb Knight va fi doar temporară.

– Propui să avem o relație de două săptămâni și apoi s-o lăsăm baltă, să ne lăsăm unul pe celălalt pur și simplu! Pocni din degete.

– Oh, nu știu, mârâi el, mestecând un pai. Există curse aeriene atât spre San Francisco, cât și spre Arizona. Poate am putea încerca o relație de durată. Înțelegi, fără nici o obligație, dar fără doar și poate satisfăcătoare.

– Satisfăcătoare pentru tine poate, dar pentru mine, nici pe departe. Oh, Kaleb, nu înțelegi? N-ar fi trebuit să las ca lucrurile să ajungă atât de departe!

– Și de ce ai făcut-o? Pentru că mă doreai la fel de mult cum te doream și eu. Fii serioasă, iubito, de ce te încăpățânezi să negi?

– Pentru că ești șovin și plin de aroganță. Probabil aș putea să te iert pentru asta, dar nu te voi ierta niciodată că m-ai considerat o seducătoare premeditată care lucrează ore suplimentare ca să ajungă în patul lui Sam.

– Am fost gelos, spuse el pe un ton confortabil și leneș, ridicându-se și jucându-se cu paiul pe care-l mestecase pe coapsele ei. Ochii lui verzi dansau. Oare o tachina din nou?

– Gelos? Bărbații ca tine nu sunt geloși, Kaleb. Crezi că viața e ca să iei. Când și unde e doar decizia ta. Îmi pare rău doar că am fost atât de neroadă încât să cedez la farmecele tale. Știi cum se zice: o să-ți pară rău dimineață. Ei bine, îmi pare, și probabil voi regreta lipsa de precauție multe dimineți de acum înainte.

– Chiar te pricepi să flatezi omul, nu glumă, mormăi Kaleb, deși nu păru tulburat.

– Aș vrea să mă întorc la reședință acum, spuse ea repede. Hainele mele trebuie să se fi uscat deja.

– Probabil, dacă asta vrei cu adevărat. Se întinse și-i trase pătura de pe sâni. Susan gemu. Ăla a fost un protest? Hm, nu prea cred.

– Te rog, începu Susan, încercând să se îndepărteze de mâna lui întinsă. Ce se întâmpla cu ea? Oare chiar nu găsea nici o cale să scape de el?

Lumina dimineții devenise mai puternică și acum își arunca strălucirea pe chipul lui frumos. Se întinse lângă ea și apoi, ca o molie atrasă de o flacără, gura ei se deschise să-i primească sărutul flămând.

– Ești o vrăjitoare! gemu Kaleb, trecând deasupra ei. Sărutul lui fierbinte îi pârjoli gâtlejul. Mi-ai făcut o vrajă și voi muri dacă nu te pot avea.

– Kaleb, te rog, nu, scânci ea în șoaptă, pierzându-și deja puterea.

– Spune-mi că nu-ți place la nebunie ce-ți fac, îi șopti el în păr. Spune-mi că nu tânjești după împlinire. Spune-mi că spatele tău nu se arcuiește sub mine și că nu-mi primești sărutările. Spune-mi să mă opresc, teinetitia mea, și o voi face. Spune-mi că nu simți nimic și voi uita că noaptea asta s-a întâmplat vreodată.

Nu putea. Rămăsese fără cuvinte. Îl iubea pe bărbatul acesta care o chinuia cu săruturi fluturânde și cu vorbe scandaloase, care putea s-o înalțe pe culmi nebănuite de extaz.

– Hmm, așa credeam și eu. Își strecură brațul sub ea. Nici unul din noi nu poate să ignore, așa că să ne desfătăm, partenera mea sexy de joacă, și să lăsăm grijile pentru mâine.

Doar asta era pentru el, doar o parteneră sexy de joacă? se întrebă Susan în timp ce-și punea rochia roz, mai târziu în dimineața aceea.

Mâinile îi tremurară când își trase fermoarul. O parteneră sexy de joacă pe care s-o folosească și de care apoi să se descotorosească…

Kaleb își trăsese pe el blugii lui Sam și după ce-i aruncă o privire sfredelitoare, se duse să vadă cum se mai simțea Sunbird.

Susan se gândise să fugă cât timp era ocupat, dar dacă era adevărat ce spusese, probabil după furtună, casa din copac nu mai era un loc sigur. Oare nu scăpase nimic din calea furtunii?

– Arăți puțin incertă, spuse Kaleb, alăturându-i-se în hambar. Părea atât de îngrijorat, încât i se puse un nod în gât. Mânza noastră suge mulțumită și Sunbird e odihnită. Mergem?

Părea atât de plin de viață – atât de masculin. Stăpân pe el, așa cum va fi întotdeauna. Încuviințând din cap, îl lăsă s-o ia de braț și ieșiră într-o lume curățită de ploaie. O briză blândă bătea dinspre ocean și Susan își ținu respirația. În afară de câțiva copaci care zăceau pe un covor de frunze smulse și petale de flori, cu rădăcinile în aer, totul arăta la fel. Florile păreau mai luminoase, iar frunzele străluceau ca niște giuvaere. Cerul care trona deasupra avea culoarea cobaltului și în fața ochilor ei, colonii de păsări săreau din creangă în creangă, ciripind vesel.

– E minunat, murmură ea. Mă mir că nu sunt mai multe stricăciuni.

– Sunt stricăciuni, o asigură el. Doar că nu te uiți unde trebuie. Vezi ce vor ochii tăi să vadă: o junglă umedă și caldă, plină de flori. Chiar și păsările par mai frumoase.

– Păsările tale! Sunt bine?

Kaleb zâmbi cu maliției și fluieră. Imediat, ieșiră din frunziș.

– Nu sunt niciodată departe, nu-i așa? Nu putu să nu zâmbească.

– Trebuie să fie farmecul meu irezistibil, răspunse el. Răspund de fiecare dată când le chem. Și tu vei fi la fel de ascultătoare?

O tachina, dar tot simți cum îi fierbe sângele.

– Nu sunt una din păsările tale dresate, Kaleb Knight. Nu poți să fluieri și să te aștepți să răspund!

Kaleb se opri și o trase mai aproape.

– Poate că nu, dar vei putea să reziști când te voi atinge așa, sau așa? Sau când te voi săruta așa?

Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut senzual până când slabele ei încercări de a-l îndepărta fură abandonate.

– Mă gândeam eu că nu, iubito, și crezi sau nu, gândul ăsta mi se pare foarte incitant. Miroși a fân, a cai și a o noapte de iubire.

– Iar tu, Kaleb Knight, șopti ea cu aprindere, ai face bine să înfrunți faptul că noaptea noastră de iubire s-a sfârșit.

Ochii verzi și limpezi îi priviră fața îmbujorată.

– Vom vedea, teinetitia mea, vom vedea. Poate că noaptea noastră de iubire abia începe.

Capitolul 9

Când ajunseră la casa din copac, lacrimi de ușurare umplură ochii Susanei. Micul ei sanctuar, cum ajunsese s-o considere, rezistase furtunii. Câteva ramuri zăceau aproape de lagună, iar veranda era acoperită de frunze și de petale, dar casa supraviețuise, era intactă.

Kaleb trase obloanele și zâmbi cu maliţiozitate.

– Când construiesc ceva, construiesc ca să dureze. Se întrerupse, fixând-o cu privirea. Văd cumva o lacrimă-două în ochii tăi violeți?

Susan încuviință din cap și se întoarse repede. Se simțea ca o proastă. Iubea insula, casa din copac și pe bărbatul care le stăpânea. Dar curând, va trebui să le părăsească pe toate.

– Așadar, te-ai atașat de casa din copac, hm?

Încuviință din nou, dar nu putu să vorbească. Nici măcar când o luă în brațe și o trase mai aproape.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat, iubito. Dacă te face să te simți mai bine, mi se pare înduioșătoare afecțiunea ta pentru mica mea casă. Și oricât de mult mi-ar plăcea să mai stau pe aici, trebuie să mă duc să văd ce face mama. Te sfătuiesc să iei două aspirine, să faci o baie

fierbinte și apoi vino la reședință pentru micul dejun. Nu o dată m-au salvat cafeaua și brioșele cu ananas ale Laeliei.

Susan îl urmări cum pleacă, dar chiar și după ce se închise ușa în urma lui, rămase locului, simțindu-i încă brațul în jurul ei.

În cele din urmă, ieși pe verandă și-și ridică fața spre soarele dimineții. Insula o capturase cu vraja ei magică, dar va trebui să plece. Și inima i se va frânge din nou, dacă nu-l va exorciza pe Kaleb Knight chiar acum. Nu-l va uita niciodată, nu va înceta niciodată să-l iubească, dar trebuie să stea departe de el.

O oră mai târziu, Susan li se alătură gazdei ei și lui Kaleb pe verandă. Deși își ținea privirea departe de el, observase că se schimbase în pantaloni albi și cămașă.

– Oh, acum dimineața noastră e completă, zâmbi Helen, îmbrățișând-o. Ți-e foame? Laelia ne-a pregătit un mic dejun festiv.

– Trebuie să spun că arăți de vis după calvarul de la grajduri, remarcă Essie, sărutând-o pe obraz.

Îi stătu inima în loc: fu forțată să înfrunte expresia amuzată a lui Kaleb.

– Calvar? întrebă ea.

– Oh, nașterea, desigur. Am înțeles că a fost ideea ta să folosiți o funie.

– Susan a avut mai multe idei, realmente, interveni Kaleb cu maliție. O fi ea o fetișcană frumoasă și deșteaptă, dar lăsați-mă să vă spun, e plină de surprize.

Susanei îi era greu și să-l privească, darămite să răspundă comentariului său. Se purta execrabil – cum ar fi trebuit să se aștepte.

– Vino și bea o cafea, mârâi el. Nimic nu e mai delicios decât prima ceașcă de cafea dimineața.

Susan luă ceașca și-i întoarse spatele.

– A vorbit cineva cu Sam? întrebă ea, sperând că schimbarea de subiect îi va calma tremurul mâinilor.

– A venit acum câteva minute, încuviință Helen fericită. Satul a suferit doar câteva pagube minore, nimic cu care să nu se descurce samoanii. A fost încântat să audă despre mânză. Tocmai ne spunea Kaleb că a fost ideea ta s-o numiți Moonbeam. Ne-a spus și despre schițele tale. Ne-ar plăcea la nebunie să le vedem. Am înțeles că te-a desenat Sam. Știi, e prima oară când aud că are talent.

– Schițele sunt de fapt doar niște ciorne pentru tablourile mele, spuse Susan, străduindu-se să-și controleze vocea. Iar Sam e chiar talentat. M-am oferit să-i dau câteva lecții.

– Ei bine, cu siguranță, nu poți judeca o carte după coperți, nu-i așa? scutură din cap Helen.

– Nu, cu siguranță nu poți, zâmbi strâmb Kaleb. Cărțile mai au și multe pagini.

Tot ce spunea avea dublu înțeles și Susan era furioasă. La naiba cu el și cu tupeul lui strigător la cer! De ce nu putea s-o lase în pace?

La jumătatea mesei, Essie o înghionti pe Helen.

– Chiar mănâncă de parcă le-ar fi foame, dragă Helen. Până la urmă tot n-am aflat de ce s-au înfometat cât am lipsit.

– Nici nu cred că vor să ne spună, Essie Mae, așa că eu cred că mai bine am abandona subiectul.

– Fiți serioase, interveni Kaleb. Aveți imaginație bogată. Susan a fost ocupată până peste cap cu arta ei, iar eu până peste cap cu cartea mea. Am fost doi artiști concentrați asupra muncii noastre și n-am avut timp să ne gândim la mâncare, nu-i așa, Susan?

Helen ridică o sprânceană bănuitoare.

– Nu mai spune! Ei bine, departe de mine gândul să mă pun cu impulsurile creatoare. Oricum, dimineața asta e prea frumoasă ca s-o

petrec bătându-mi creierul ăsta bătrân. Mirosiți aerul. Nu-i așa că e înviorător?

– Aerul miroase minunat și în San Francisco, dragă Helen, remarcă aprins Essie.

Susan se duse lângă balustradă ca să evadeze din obișnuita lor harță. Aerul era într-adevăr înviorător, dar momentan miresmele care pluteau cu briza erau anihilate, pentru că lângă ea venise și Kaleb. Apropierea lui o făcea înțepată, deși reuși să-i șoptească:

– De ce le-ai făcut pe plac?

– Mi s-a părut că aveai nevoie să te salveze cineva, răspunse el sec. Mama ar fi pus întrebări la nesfârșit și te-ai fi simțit jenată. În afară de asta, avem nevoie de o oarecare acoperire, dacă vom continua să ne tăvălim în fân. Bineînțeles, asta dacă nu cumva vrei să le spunem cum au stat lucrurile.

Era furioasă.

– Cum îndrăznești?! Singura jenă pe care e probabil s-o simt e din cauza asocierii cu tine! Aroganța ta e incredibilă. Ce s-a întâmplat între noi s-a terminat!

– Sst, vipera mea. Or să termine curând cu cearta și vor observa că și noi ne certăm, ceea ce le va da primul indiciu că în paradis nu merge totul ca pe roate. De ce să le dăm apă la moară? Putem măcar să ne zâmbim și să le facem fericite.

– Niciodată! șuieră Susan printre dinți. N-o să-ți faci jocul cu mine!

– Jocul? Prefer să-l consider un ritual al iubirii – unul blând. Știai că în insulele Noile Hebride există un trib de băștinași care pretind ca femeilor lor să li se scoată doi dinți din față cu o piatră, ca să fie proclamate proprietăți adevărate și pe veci afectuoase ale bărbaților?

– Dumnezeule! gemu Susan, simțind cum i se strânge stomacul. Propui să renunț la doi din față pentru că într-un moment de nebunie ți-am permis să faci dragoste cu mine?

– Relaxează-te, iubito. Nu-ți propun nimic.

– Atunci, m-am supărat degeaba, asta vrei să spui?

– Mai încearcă, spuse el arțăgos. Te apropii.

– La naiba, Kaleb, încetează să mă mai iei pe ocolite! Ești nebun!

Ochii lui se întunecară; se aplecă și o sărută pe vârful nasului.

– Poate, dar și viața e nebună. Apropo, nu te-am văzut niciodată atât de răpitoare. O gropiță îi încolți în obraz. Te-ai spălat pe față ca să te pot vedea cum ești în realitate și – Doamne ajută! – să nu-mi mai placi, hm?

Era incredibil de perspicace.

– Da, de fapt chiar așa am făcut, recunoscu ea.

– Ei bine, nu ți-a ieșit, iubito. Ceea ce văd e o femeie frumoasă și senzuală. Oi avea tu câțiva pistrui pe nas și pe obraji, dar ochii tăi sunt un foc violet. Te citesc ușor, teinetitia mea.

Era insuportabil de aproape, abia la câțiva centimetri, cu chipul lui de tec și piatră. Numai ochii lui păreau vii, și aveau culoarea junglei, la fel de amenințători ca furtuna recentă. Îl privi scurt, luptându-se cu fiorii care o străbăteau, apoi își îndreptă silueta și-și ridică bărbia.

– Dacă poți să mă citești atât de bine, atunci trebuie să știi cât regret momentul acela de nebunie. Recunosc că există ceva între noi… să-i spunem atracție fizică. Dar asta e tot. Acum, dacă mă scuzi, am să-mi petrec ziua pictând, ca să mă calmez. Realmente, scoți la iveală răul din mine, Kaleb Knight.

– Doar pentru că scoți la iveală dorința din mine, teinetitia mea. Dar nu-ți face griji. Voi fi cu Laelia în sat, așa că vei fi în siguranță câteva ore.

– În siguranță? Hm! Mă voi simți lăsată în pace!

Înăbușindu-și impulsul de a continua inutila dispută până când Kaleb ceda, se întoarse la cele două femei mai în vârstă. Expresiile lor îi spuneau că auziseră ultima parte a conversației.

– E vreo problemă, dragă? întrebă cu grijă Helen.

– Se pare că fiul acela al tău i-a făcut necazuri, mormăi Essie.

Kaleb se strecură în spatele Susanei și-i puse un braț posesiv în jurul taliei.

– Sunt nevinovat, spuse el, afișând un zâmbet devastator. Dimpotrivă, Susan și cu mine ne-am înțeles de minune, deși cred că e epuizată după emoțiile de aseară. Poate ar trebui să tragi un pui de somn, iubito. N-am dormit prea mult.

– Poate că ai dreptate, iubitule, îl întrerupse Susan cu dulceață ironică. Cu toate că aș prefera să pictez decât să pierd timpul dormind. Oh, apropo, dacă îl vezi pe Sam, spune-i să treacă pe la mine când are timp. Aș vrea să încep lucrul cu el.

– Deci așa stau lucrurile, îi șopti Kaleb la ureche. Apoi cu voce tare: o să-i spun, iubito. Dar nu-l aștepta prea curând. Sarcinile lui sunt multe și variate.

– Douăzeci și patru de ore pe zi? întrebă Susan, ridicând o sprânceană și simțindu-se mulțumită de replica ei.

– Desigur că nu, mormăi Helen. Unde-ți sunt manierele, Kaleb? Vorbești de parcă ți-ar displăcea ideea că Susan vrea să-l învețe pe Sam să picteze. Personal, mi se pare o idee genială.

Susan se eliberă din strânsoarea lui Kaleb.

– Mulțumesc, spuse ea cu dulceață. Acum, chiar trebuie să mă întorc la lucru. Mulțumiți-i Laeliei pentru micul dejun delicios. Mi-a plăcut mult. Porni spre casa din copac.

Câteva clipe mai târziu, Kaleb o ajunse din urmă pe cărare.

– Ce naiba pui la cale? Pentru o femeie care pretinde să urască bărbații, te descurci de minune să-i colecționezi.

Stăteau în mijlocul unor tufișuri de vanilie încurcate cu orhidee albe; Susan o culese pe cea mai frumoasă.

– Iar mă iei pe ocolite, spuse ea fluturându-i floarea pe sub nas. Își forță inima să nu mai bată nebunește și picioarele să rămână ferme. Trecuse prin atâtea suișuri și coborâșuri emoționale cu bărbatul acesta enervant, încât acum își dădea seama – aproape prea târziu – că trebuia să lupte împotriva lui cu aceleași arme. Mă acuzi că fac colecție de bărbați pentru că ți-am permis să faci dragoste cu mine și pentru că vreau să-i dau lui Sam câteva lecții despre pictura în ulei? Ce caraghios! Și apropo, n-am urât niciodată bărbații. Cred că ai reușit să-ți întorci sentimentele ca să-ți servești propriile scopuri. Știi cum se spune – să moară și capra vecinului…

Ochii lui de jad se îngustară.

– Adică, eu urăsc femeile?

– Ei bine, nu le urăști?

– Așa m-am purtat?

– Așa te porți acum, i-o întoarse ea, privindu-l cu dispreț. Nu ești paznicul meu, totuși continui să te porți de parcă ai fi. Iar eu trebuie să sar prin inelul tău primitiv și șovin, și când n-o fac, primesc douăzeci de bice din partea limbii tale ascuțite. Ai tupeul să-mi spui că nu te joci cu mine, și totuși din prima clipă în care ne-am văzut, ai făcut un joc intens de-a șoarecele și pisica. Toate au o limită. Mă duc la casa din copac să pictez. Am să-l învăț pe Sam lucrurile elementare despre artă, dacă va fi de acord, și voi călări pe Moonflight ori de câte ori și oriunde voi pofti. Dacă am chef, voi fugi în junglă și mă voi confrunta cu blestematul ăla de mistreț cu ochi roșii, dar alegerea va fi a mea. Mai am doar două săptămâni și n-o să te las să mi le strici. Vom deveni

fie inamici amiabili – în cel mai bun caz – fie ne vom ignora complet. Fă-ți treaba, iar eu o voi face pe a mea.

Când îi întâlni privirea, obrajii ei erau roșii ca focul, dar în locul furiei pe care se așteptase s-o găsească, văzu doar o licărire amuzată.

– Suntem iubiți pe o insulă din paradis, spuse el răgușit. Ni s-a dăruit plăcerea unei nopți de neuitat și acum trebuie să îndurăm o zi insuportabilă. De ce, Susan? Chiar trebuie să lupți cu sentimentele tale cu așa o forță încât să fii oarbă în fața adevărului? Pot să-l văd în ochii tăi chiar în clipa asta. Mă dorești la fel de mult cum te doresc și eu. Ce avem între noi e la fel de puternic ca furtuna care tocmai a trecut, dar n-am să te forțez. Nici nu-ți pot promite că voi sta departe de tine. Soarta, ca și destinul, va dezveli pietrele, iar noi doar vom aștepta să vedem ce găsim.

Ultimele lui cuvinte fură abia o șoaptă, apoi plecă, târându-și picioarele grele printre frunze.

Până la prânz, Susan aproape terminase portretul Luinei cu bebelușul. Era un tablou bun, poate cea mai bună operă pe care o făcuse vreodată. Era ciudat că fusese capabilă să găsească asemenea inspirație în mijlocul sentimentelor agitate și tristeții ei. Sau poate că tocmai datorită lor reușise.

Luându-și câteva minute să se relaxeze și să-și studieze munca, aproape nu sesiză bătăile ușoare în ușă. Se grăbi, rugându-se să fie Sam – oricine în afară de Kaleb – și-l primi cu brațele deschise pe uriașul Sam. Era prima oară când îl vedea după furtună.

– Am venit într-un moment nepotrivit? întrebă el, privindu-i chipul obosit.

– N-ai putea să vii niciodată într-un moment nepotrivit, îl asigură ea, trăgându-l în sufragerie. Purta blugi și un tricou de bumbac și, deși se trezi întrebându-se dacă erau aceiași blugi pe care-i avuse Kaleb

azi-noapte, alungă imediat tulburătorul gând. Ceai cu gheață? întrebă ea, pornind spre bucătărie.

Sam încuviință din cap, studiindu-i pantalonii largi și pătați cu vopsele și tricoul.

– N-am putut niciodată să lucrez fără să mă murdăresc din cap până-n picioare, râse ea și-i oferi paharul. Vino să vezi ce am făcut.

– Ești foarte bună, domnișoară Susan, spuse el plin de admirație. Ar fi greu să învăț toate culorile astea?

– E la fel de simplu ca și mersul cu Moonflight, îl tachină ea. Ce ai vrea să faci mai întâi? Orice ai alege, va fi perfect după ce vei învăța să amesteci culorile și să mânuiești pensula.

Sam alese laguna și Susan fu încântată. Lucrară fără întrerupere câteva ore. Sam avea un incredibil simț al culorii.

– Nisipul arată rupt din basme, atât de roz e, îi spuse Susan, dar ai prins perfect culorile.

– Alb, carne și puțină siennă arsă, zâmbi triumfător Sam.

Încuviințând, Susan îi luă pensula din mână.

– Chiar și Picasso trebuia să mănânce. Asta a fost singura oază luminoasă din excursia mea – ei bine, aproape singura. Ar fi greu să surclasez nașterea bebelușului Luinei și a mânzei.

– Ești steaua noastră luminoasă, domnișoară Susan, șopti Sam. Toată lumea te consideră de-a noastră.

Stăteau la masă și Susan îi puse în farfurie.

– Pentru că am ajutat-o pe Luina să nască? întrebă ea, încercând să-și stăpânească emoția. Am făcut ce trebuia să fac, Sam.

– Dar e mai mult decât atât, domnișoară Susan. Însă nu e locul meu să spun asta. În câteva zile, vom avea ceremonia noastră la ocean. Vom pescui în recif la lumina făcliilor. Luina a spus că ai vrea să participi, și ne-am simți mai mult decât onorați.

– Pentru mine ar fi o onoare! exclamă Susan. Sună atât de incitant. Domnul Knight va lua parte și el?

– Da, domnișoară Susan, zâmbi larg Sam. E una dintre festivitățile lui favorite de pe insulă, dar nu-ți face griji. Totul va merge bine.

– Așadar, ai aflat că între noi lucrurile nu prea merg bine?

– Toată lumea știe, domnișoară Susan. Insula noastră are căi de a ști lucruri pe care ceilalți nu le știu. Îl iubești, iar el se luptă cu iubirea pentru tine.

Susan îl urmări cum își aruncă furculița plină în gură și-i stătu inima în loc.

– Te înșeli, spuse ea șoptit. Domnul Knight nu mă iubește. E incapabil de iubire. N-o să neg ce simt, dar e o cauză pierdută.

– Și-a transformat dragostea în ostilitate pentru că se teme, domnișoară Susan. A suferit cumplit și acum se teme.

– Și eu am suferit, Sam, dar inima mea nu a înghețat într-o stană de piatră din cauza asta.

– Oamenii diferiți reacționează diferit. Iar el e un om cu totul deosebit de restul. Nu va putea să se împotrivească la nesfârșit.

– Dar eu nu voi rămâne la nesfârșit, Sam. Plec peste două săptămâni.

Sam dădu din umeri.

– Două săptămâni pot fi o veșnicie. Când am plecat de la grajduri, era acolo cu Sunbird și cu mânza. Îi cunosc ochii. Când au culoarea unei trestii în bătaia vântului, e nefericit. Cred că e nefericit pentru că te-a făcut nefericită. Ăsta nu e un semn de iubire?

Susan aprecia ce încerca Sam să facă, dar nu funcționa. Deși Sam îl cunoștea bine pe Kaleb, Susan se îndoia că-l știa cineva întru totul pe cel care se vroia rege.

Capitolul 10

Briza era fermecătoare, iar soarele își arunca razele aurii deasupra lagunei. Susan stătea întinsă pe nisipul rozaliu și privea peisajul.

Trecuseră patru zile de când îl văzuse ultima oară pe Kaleb, patru zile de la lecția cu Sam, și deși-și ocupase timpul pictând, vizitându-le pe Sunbird și pe mânza ei, ba chiar cățărându-se pe stânci împreună cu Sam ca să vadă cuibul papagalilor turcoaz, inima ei era în continuare chinuită.

Luase masa la reședință, sub privirile atente ale Helenei și ale lui Essie, și deși Helen încercase să inventeze tot felul de scuze pentru absența fiului ei, emoțiile Susanei se jucau în continuare cu fiecare parte a corpului ei. Știa ce însemna să te pierzi în muncă, dar ăsta era adevăratul motiv pentru care Kaleb nu se mai arătase?

Susan se întoarse pe burtă și oftă. Ar trebui să fie în culmea fericirii cu întorsătura evenimentelor, totuși nu simțea decât o pustietate tristă. Îi era dor de chipul lui frumos și ascuțit și de tachinăria ochilor lui. Îi era dor de aroganța lui curajoasă. Îi lipsea felul în care reușea s-o aducă instantaneu în culmea furiei și apoi a dorinței malefice. Era cel

mai enervant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, și va fi cel mai greu de uitat.

Briza ușoară nu putea să-i răcească obrajii. În seara asta, se va duce în sat împreună cu Laelia și Sam și va asista la festivitățile din recif. Mâine va fi sărbătoatea – fia fia. Se presupunea că va participa și Kaleb, dar va veni?

– Pare o veșnicie de când ți-am spus să ai grijă cu soarele samoan, spuse Laelia, îngenunchind lângă ea. Și acum, uită-te la tine. Ești una cu insula… maro ca o nucă de cocos. Am adus un mesaj din partea domnișoarei Helen. Cina se servește la patru, apoi plecăm.

– Sunt pe plajă de la răsărit, Laelia. Aveam nevoie să mă gândesc. Ești nerăbdătoare pentru diseară?

– Oh, da! exclamă fata. E un moment special. Avem multe de sărbătorit. Pune-ți costumul de baie pe sub haine și vei putea veni cu noi în recif.

– Oh! râse Susan. Eu nu vin decât ca să mă uit.

– Dar toată lumea va pescui, protestă Laelia. Cu cât prindem mai mult pește, cu atât mai mult vom avea de mâncat pentru mâine.

– Bine, voi încerca, dar te previn că nu mă pricep deloc.

– Dar te vom învăța noi, insită Laelia. Vei fi surprinsă cât de ușor e.

– Și domnul Knight, pescuiește și el cu sătenii?

– Da, spuse Laelia, plecându-și privirea. Dar de data asta… Ei bine, va trebui să așteptăm și să vedem.

– Așadar, crezi că o să rămână aici din cauza mea?

– Domnul Kaleb se luptă cu o parte din el, domnișoară Susan. Se îngroapă în muncă – a mai făcut asta și înainte – dar acum, își îngroapă și sentimentele. Domnișoarele Helen și Essie sunt îngrijorate. Mănâncă foarte puțin și bombăne tot timpul.

– Și dacă nu vine diseară, va fi vina mea, izbucni Susan, vârându-și degetele în nisip. La naiba, Laelia, de ce trebuie să fie atât de complicat totul? Nu vreau să-l țin la distanță de prietenii lui și de lucrurile pe care le iubește. El ar trebui să participe la festivități, nu eu.

– E un om încăpățânat, scutură Laelia din cap. Dacă s-a hotărât să nu meargă, nu va conta dacă rămâi și tu. Va refuza oricum. E îndrăgostit de tine și se urăște pentru slăbiciunea lui. Nu vroia să iubească din nou, domnișoară Susan, dar curând va ști adevărul.

– Ar trebui să-ți unești forțele cu Sam, spuse Susan deprimată. Amândoi credeți că domnul Knight e îndrăgostit de mine, și amândoi vă înșelați amarnic. Se simte atras de mine și e bărbat. Poate că bărbații samoani sunt diferiți și asta v-a indus în eroare.

– Bărbații sunt bărbați pe tot globul, șopti Laelia, iar iubirea e aceeași. Dragostea nu e niciodată ușoară.

***

Înhămară caii puțin după oră șase, tocmai când apăreau primele semne de înserat. Nimeni nu fu mai surprins decât Susan când Kaleb apăru în ultima clipă la grajduri.

Acum, cu Sam în frunte, urmat de Laelia, Susan stătea dreaptă în șa, pe Moonflight, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Kaleb călărea în coada alaiului.

Susan dădu din pinteni să-i ajungă din urmă pe Sam și pe Laelia, apoi îi depăși. Nu vroia să rămână la urmă, cu Kaleb, ai cărui ochi aveau o privire ciudată.

– Cum vom găsi drumul pe întunericul ăsta? îl întrebă ea pe Sam.

– Caii știu să găsească drumul spre casă chiar și legați la ochi, răspunse el.

Ajunseseră într-o zonă îngustă lângă râu și trebuia să meargă în șir indian. Susan se trezi din nou în spate, cu Kaleb.

– Încerci cumva să mă eviți? întrebă el sarcastic.

– Nu mai mult decât ai încercat și tu să mă eviți toată săptămâna, pufni ea.

– Asta crezi, nu? De ce nu crezi că am fost atât de absorbit de carte, încât n-am putut s-o las deoparte? Când îmi vin cuvintele, trebuie să las orice altceva deoparte. Credeam că tu, mai mult decât oricine, vei înțelege.

Susan îi aruncă în treacăt o privire. Vorbea serios? Ea și ceilalți făcuseră prea mare caz de hibernarea lui de patru zile?

– Am crezut că ai făcut o alegere.

– Ce alegere, iubito? ridică el amuzat din sprânceană.

– Ți-am prezentat singurele alternative. Fie devenim dușmani amiabili, fie ne ignorăm complet.

– Și ai presupus că am ales ultima variantă? Interesant. Evident, alegerea mea a fost importantă pentru tine.

– Nu te flata singur! spuse ea tăios. Dacă vrei să știi, ultimele patru zile au fost încântător de liniștite. Am reușit să-mi termin tablourile și tot am găsit timp să lenevesc la soare. Cu greu se poate spune că am plâns la pierderea diavolului în persoană!

– Mă bucur. O notă de ironie răsună în glasul lui. Nu m-ai interesa dacă ai fi o bocitoare.

Susan se îndreptă în șa și-și ridică bărbia.

– Și de ce ești interesat de mine? întrebă ea. Ar fi putut să încheie conversația și s-o ia pur și simplu înainte. De ce rămăsese lângă el, ispitindu-l să-i dea răspunsuri pe care nu vroia să le cunoască?

– Să spunem că simt o atracție barbară pentru mânzele sălbatice și o dorință incontrolabilă de a le îmblânzi. Ochii lui străluciră în umbrele nopții, studiind-o din cap până în picioare. Să spunem că dacă aș vrea să stau departe de tine, n-aș putea. Încă mai cred că am putea fi niște iubiți scandaloși.

O prinsese din nou cu garda lăsată. Se simțea prinsă în capcană, vulnerabilă.

– Liniștește-te, spuse el brusc. N-am de gând să te violez în șa, așa că bucură-te de plimbare. Uită-te la flori.

Iubirea pentru el îi scăpa de sub control. Știa oare? Va profita de ea?

– Frumoasă Susan, veni vocea lui aspră. Versată și totuși inocentă. Mă întreb dacă-ți dai seama ce-mi faci.

Susan știa ce-i făcea el și tocmai ăsta era iadul. Fără să-i răspundă, îi dădu pinteni lui Moonflight.

Când ajunseră în sat, fură întâmpinați, ca de obicei, cu râsete de copii și cu lătrat de câini. Aerul părea plin de dragoste și de bunăstare. Torțe luminoase transformau parfumul într-un tărâm al încântării.

Cuptorul subteran se încingea pentru festinul de a doua zi, și deși sătenii purtau haine diferite, toată lumea avea ghirlande de flori la gât și la glezne. Femeile purtau flori și în păr, iar copiii duceau coșulețe pline cu orhidee și gardenii.

Descălecând și dându-i frâul lui Sam, Susan și Laelia fură întâmpinate cu brațele deschise. Luina și șeful Fua le dădură binecuvântarea lor. Toată lumea închină în cinstea faptului că supraviețuiseră furtunii, în cinstea noii lor prietene, Susan, a Luinei și a bebelușului ei. Mai multe torțe fură aprinse, cântară și dansară. Susan simțea cum tremură, incredibil de emoționată.

– Tremuri ca o frunză în vânt, îi șopti Kaleb la ureche. E din cauza emoției sau nu te simți bine?

Își scosese cămașa și stătea cu pieptul gol lângă ea. Avea la gât o ghirlandă de flori crem, al căror miros se amesteca îmbietor cu cel de săpun și de after-shave.

– Sunt ametită de toată emoția asta, recunoscu ea. N-am văzut niciodată ceva mai frumos. Uită-te la fețele lor. Ce minunat ar fi să mă simt atât de liberă, să fiu atât de fericită!

– Mă uit la cea mai răpitoare față dintre toate, teinetitia mea. Dacă aș putea să capturez expresia într-o carte, s-ar vinde în milioane de copii.

– Și tu ești absorbit de moment, îi spuse ea cu un nod în gât. E contagios.

– Sunt absorbit de apropierea de tine.

Privirile li se întâlniră, și la lumina torțelor, Susan văzu dorința care ardea în ochii lui. Totuși, nu făcu nici o mișcare s-o atingă. Era stăpân pe el. Ea era cea care tânjea după atingerea lui, după gustul buzelor lui.

– Dar nu mă atingi.

– Vrei să te ating? întrebă el. Ochii lui deveniseră întunecați de pasiune. Iubirea e liberă și simplă în Samoa. Nu s-ar supăra nimeni dacă te-aș săruta sau dacă te-aș lua în junglă. Asta vrei? Spune-mi ce vrei, teinetitia mea.

Ce vroia ea, era iubirea lui. Nu doar o altă noapte de pasiune. Totuși, dorința îi anula cumva gândurile și promisiunile de a sta departe de el.

O trăsese în umbră, și când buzele lui îi șterseră obrazul, sângele i se transformă în foc lichid. Mâinile lui alunecară în jurul taliei ei și apoi în sus, cuprinzându-i sânii.

– Vreau să fac dragoste cu tine, șopti el răgușit, lipind-o de un copac. Vreau să-ți sărut fiecare parte a corpului care strigă după atingerea mea.

Susan nu vroia nimic mai mult decât să-i cuprindă chipul în mâini și să se piardă în flăcările eliberării. Dar cum putea? Cum putea să cedeze încă unei nopți de dragoste, știind că după ce se va termina, inima ei va fi din nou pustie?

– Te rog! plânse ea, încercând să se răsucească. Nu!

– Nu, ce, teinetitia mea? Să nu te ating așa? Toată ființa ta strigă să te iubesc. De ce să i te împotrivești? Am simțit gustul raiului avându-te în brațe, și știu că și tu ai simțit același lucru. De ce să negăm ceea ce cer corpurile noastre? Tremuri, dar nu numai din cauza încântării din jurul nostru. Mă dorești la fel de mult cum te doresc și eu.

Lent, cu deliberare, îi descheie nasturii de la cămașă. Dedesubt, acoperiți cu o fâșie minusculă de material, sânii ei se ridicau și coborau ritmic. Nu se putea întâmpla din nou, și totuși, se întâmpla!

– Ai costumul de baie pe tine, așa că nimeni n-o să dea atenție dacă-ți scot cămașa. Vocea lui era groasă, aproape gâtuită, când îi aruncă la pământ cămașa. Încet, senzual, mâinile lui se strecurară pe spatele ei și apoi mai jos, trăgând-o mai aproape de el.

Susan își ridică din proprie voință fața ca să-i primească sărutul sălbatic. Gemu, un sunet din adâncul ființei ei, în timp ce Kaleb o sărută și o mângâie cu buzele. Se agăță de el, lipindu-se de mușchii viguroși și prinzându-se cu putere de spatele lui.

– Trupul tău mă înnebunește, gemu el, ridicând-o în brațe. Simt cum îți bate inima, simt gustul dulce al respirației tale. Nu există capăt pentru focul pe care-l trezești în mine și nu e decât o singură cale să-l sting. Vreau să fac dragoste cu tine așa cum n-a mai făcut nici un alt bărbat. În fiecare oră, în fiecare zi. Mă doare dacă nu-ți simt trupul sub al meu!

– Nu putem! icni Susan, ca și cum următoarea gură de aer era ultima. Trebuie să ne alăturăm celorlalți. Se răsuci în brațele lui,

încercând cu disperare să se elibereze. Îl dorea pe Kaleb, trup și suflet, dar era greșit. Oh, Dumnezeule, era greșit!

Kaleb îi dădu drumul puțin câte puțin, până când alunecă de-a lungul lui. Susan simțea cum toți nervii îi iau foc. Încă o clipă și va fi prea târziu. Încă o clipă și va uita că el era bărbatul care n-o iubea.

Kaleb suspină.

– Da, presupun că ar trebui să ne ducem la ei. N-aș vrea să pierzi nimic din festivitate. Până la urmă, avem restul nopții. Vom lăsa asta pe mai târziu.

Niciodată! strigă ea în gând. Scăpase de data asta, și nu se va mai pune niciodată într-o astfel de situație.

Câteva minute mai târziu, stătea pe nisip și urmărea torțele strălucind în bătaia brizei. Întregul sat se implicase în pescuitul cu sulița, și bătrâni și copii. Deși o îndemnaseră să-și încerce mâna la fabulosul lor sport, Susan refuzase, mulțumindu-se să rămână pe plajă și să-i urmărească. Avea nevoie disperată de timpul acesta ca să-și pună ordine în gânduri.

Luina stătea lângă ea, alăptând bebelușul. Cu excepția unei doamne foarte bătrâne și a lui Mutu, care rămăseseră și ei în spate, părea să fie singura săteană care nu era în apă.

– E ca și cum noaptea ar avea o mie de ochi, spuse Luina, referindu-se la torțele mișcătoare. Data trecută, Tuai a prins cei mai mulți pești. Ar trebui să fii acolo cu ei, domnișoară Susan. E ușor și distractiv.

– Nu mă deranjează să privesc, răspunse Susan. E o imagine frumoasă de aici.

– Când Tuai… Ei bine, înainte să fim soț și soție, câteodată stăteam pe nisip și urmăream torțele pâlpâind, întrebându-mă care era în mâna omului meu. Nu te întrebi pe care o ține Kaleb?

– Domnul Kaleb nu e omul meu, spuse Susan înțepată.

– Ah, dar ar trebui să fie. Nu-l iubești?

– Iubirea mea pentru el nu e de-ajuns.

– Iubirea e întotdeauna de-ajuns, domnișoară Susan. Am văzut cum se uită la tine. Văd iubirea în ochii tăi.

Susan simți să i se pună un nod în gât și o podidiră lacrimile.

– Tocmai asta e. În ochii mei se vede iubirea, dar Kaleb n-o simte. Nevoile lui sunt diferite de ale mele.

– Ești atât de sigură? Oare nu s-a amăgit singur cu un fel de afecțiune, când de fapt simte altul? Oare nu-i ceri prea mult? E un bărbat căruia i s-a mai frânt o dată inima. Are nevoie de timp ca să se vindece. Dacă-l iubești, de ce nu-i dai timpul ăsta?

Pulsul Susanei crescu. Toată lumea era împotriva ei?

– E exact invers! El cere prea mult de la mine! Îi păru rău îndată ce termină. Nu era vina Luinei că el era un diavol, iar ea o proastă. Îmi pare rău, spuse ea, luând mâna fetei. Am vrut ca noaptea asta să fie specială, iar acum nu prevăd decât suferință și durere.

Se întrerupse, mușcându-și buza. Când Kaleb va ieși din apă, ce se va întâmpla? Pescuitul se va încheia și el se va aștepta să înceapă de unde rămăseseră. Se va aștepta să-i cadă în brațe într-un abandon total și nimic din ce ar putea să-i spună sau să facă nu-l va convinge că nu vroia să facă parte din noaptea lui de dragoste.

Mai rău, știa cum va reacționa ea însăși când Kaleb va ieși din apă și o va atinge. Știa cum se simțise când își dăduse jos pantalonii înainte să intre în apă. La lumina torțelor, în cel mai scurt slip posibil, trupul lui strălucise.

Dar, dacă nu va fi în preajmă când va veni momentul…

– Mă întorc în sat; aștept acolo, spuse ea dintr-o dată, rugându-se ca Luina să nu-i ghicească gândurile. Mutu e încă acolo și o să-i fac o vizită.

Susan nu vedea fața Luinei, dar știa că era surprinsă. Ei bine, nu avea decât. Susan se lupta pentru viața ei.

Planul ei era să se întoarcă în sat, să încalece pe Moonflight și apoi să gonească nebunește. Sam adusese cu el o lanternă. O va lua din coburul lui de șa și se va întoarce la casa din copac. Chiar Sam spusese că animalele găseau și legate la ochi drumul spre casă.

Necazul începu când pierdu urmele. Nu era distanță mare între recif și sat, doar o jumătate de kilometru, în linie dreaptă. Dar când venise la recif, urmase procesiunea la lumina torțelor, iar sătenii știau unde mergeau. Acum, la lumina palidă a lunii, nu numai că pierdu urma, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum să se întoarcă pe plajă. Oare se învârtea în cercuri?

Și acum, ce? se întrebă ea, sprijinindu-se de un copac. Chiotele vesele ale sătenilor se stinseseră și erau înlocuite de zgomotele nopții în junglă, șoapte ridicându-se la crescendo. Creaturi nevăzute hălăduiau prin copaci, iar păsările de noapte își băteau aripile în zbor. Până la urmă, se părea că tot Kaleb va râde ultimul. O avertizase de mult despre pericolul de a te rătăci în junglă.

Cu un suspin, Susan porni din nou, împiedicându-se la fiecare pas de plante urcătoare. Ceva se târî lângă piciorul ei și-și reținu un țipăt. Era mai bine să nu strige după ajutor. Putea fi aproape de sat, poate chiar la periferie, și Mutu ar auzi. Dar putea fi și prea departe s-o audă cineva. Atunci, și-ar irosi suflul, și avea nevoie de el ca să-și păstreze cumpătul.

Desenă în minte insula. Cu siguranță, mai devreme sau mai târziu va ajunge fie la recif, fie la râu. Nu vru să se gândească la inima insulei, zona aceea vastă despre care o avertizase Kaleb, sălbatică și înșelătoare, plină de mistreți și de capcane. Ar trebui să traverseze râul ca să ajungă în partea aceea a insulei, nu? Sau nu era așa?

În momentul acesta, nu putea fi sigură de nimic.

Mersul era cel puțin obositor. În unele locuri, lăstărișul și tufișurile erau cu totul de nepătruns și trebuia să caute altă direcție. Nu avea cum să spună unde duceau drumurile ei ocolite, sau de cât timp hoinărea prin junglă. Se împotmoli în câteva zone mlăștinoase care se formaseră în urma ploii, dar abia după ce luna și stelele strălucitoare dispărură, ascunse de o pătură uriașă de copaci încâlciți, își dădu seama că ajunsese în inima insulei. Trecuse cumva de râu.

Obosită și durând-o fiecare os, știu că nu mai putea continua. Va trebui să aștepte peste noapte și să spere că la lumina zorilor, va găsi drumul de ieșire. Oare Kaleb observase deja absența ei? Alertase oare satul? O căutau chiar în momentul acesta și nu trebuia decât să strige ca s-o găsească? Deschise gura, dar nu ieși nici un sunet.

Găsi un cotlon într-un copac din apropiere, câteva ramuri încârligate, în care să-și oblojească trupul ostenit. Epuizată, reuși în cele din urmă să adoarmă.

Capitolul 11

În dimineața următoare, Susan fu trezită de foșnetul de frunze care venea de foarte aproape de capul ei. Fără să se gândească, icni și sări din copac. Abia apoi, în siguranță la sol, își permise să afle ce o trezise. Acolo, pe creanga unde-și petrecuse noaptea, se târa un șarpe verde, cu pete galbene. Ochii îi rămaseră pironiți la corpul care se încolăcea pe creangă; ochii lui negri, ca două mărgele, pândeau alerți, în timp ce limba îi zvâcnea înăuntru și în afară.

Tremurând și făcându-i-se rău de la stomac, Susan se îndreptă spre micul luminiș și se așeză pe o buturugă. Se ghemui și-i ascunse capul între genunchi. Supraviețuise nopții – nu prea mai avea rost să se gândească la ce s-ar fi putut târî peste ea în timp ce dormise. Dar va supraviețui și noii zile?

Triluri de păsări rupeau tăcerea dimineții. Ritmice, frumoase, o îmbărbătară pentru călătoria care o aștepta. Nu trebuia să stea pe loc și să aștepte s-o găsească cineva. Putea să moară de foame și să putrezească până apărea cineva. Trebuia să încerce să iasă singură din marea aceea de vegetație.

Părea să se afle într-un soi de pădure a ploii, unde până și florile crescuseră la proporții gigantice. Orhidee de la culoarea lavandei și până la verdele mușchiului alunecau din copaci, și pe alocuri, arbori masivi de ferigi creșteau înalți de zece metri, formând un baldachin verde care acoperea cerul. Văzu multe specii de păsări, unele pe care nu le mai văzuse niciodată. Fluieră. Nu urmase sfatul lui Kaleb de a încerca s-o dreseze pe Tasi, așa că la ce putea să se aștepte? Ca pasărea aceea frumoasă să apară miraculos din copaci? Gândul era mai mult decât prostesc.

Hoarde de fluturi o întâmpinară la marginea unei savane micuțe și nu putu să nege frumusețea lor. Unii erau foarte mici, alții atingeau mărimi fabuloase, cu lungimi de aripi incredibile, de toate culorile. Dansau în toate direcțiile, aterizând pe florile roșii care străbăteau prin vanilia înfășurătoare și ferigile pitice.

Susanei îi era foame, dar cu excepția mănunchiului de banane pe care-l găsi, nu avea cum să știe ce era comestibil. Apa nu era o problemă. Izvoare mici bolboroseau la întâmplare cu apă atât de rece și de limpede, încât părea suficient să învie și cea mai obosită inimă.

Privind înapoi, nu-și putea aminti când începuse să se schimbe peisajul. În minutul ăsta se lupta într-un aer fierbinte și umed, în următrul, lumina curată a soarelui îi mângâia chipul. Baldachinul verde dispăruse și în locul lui strălucea cerul azuriu. Începu să intre în alertă. Peisajul îi era familiar, totuși nu putea să-l localizeze cu precizie. Temându-se să nu fie decât o iluzie, începu să alerge. Făcuse numai câțiva pași grăbiți și neatenți, când dădu de o pantă ușoară în pământ și se împiedică de un copac care creștea jos. Ultimul lucru la care se gândi înainte să ajungă la pământ fură creaturile târâtoare care ar putea să se urce pe trupul ei inconștient.

***

La atingerea caldă pe obraz, ochii Susanei se deschiseră imediat. Deasupra ei se afla chipul frumos al lui Kaleb. Oare murise și ajunsese în rai, plutind într-o lume a viselor și a fanteziilor?

– Proastă mică! mârâi Kaleb, într-un amestec de furie și ușurare. Dacă n-ai fi într-o stare atât de rea, ți-aș rupe picioarele în bătaie!

Ochii ei se concentrară pe chipul lui și ce văzu îi sfâșie inima. Îngenunchease lângă ea; avea hainele ferfeniță și părul încâlcit. Era murdar pe față și avea răni, iar ochii îi erau plini de durere.

– Dumnezeule! gemu ea, încercând să se ridice.

– Uită, mormăi el printre dinți. Ți-ai luxat glezna, după cum e umflată, și ai un cucui de mărimea unei portocale. Numai Dumnezeu știe ce altceva ai mai pățit. Stai cuminte până găsesc o cale să te duc până acasă.

Susan închise ochii; durerea revenise în valuri înnebunitoare.

– Am… văzut palmieri și o cascadă. Am crezut că sunt aproape de casă, așa că am fugit.

– Greșeala ta, iubito, spuse el, strecurându-i ceva sub cap. Nu te-ai uitat pe unde mergi. Suspină adânc. Se pare că ai alunecat și te-ai lovit cu capul de un copac.

– Ce e de cealaltă parte a dealului? întrebă ea, încercând să-și elibere mintea și trupul de tot, în afara faptului că era lângă ea acum și că era în siguranță.

– Cam același lucru. Deși, dacă vrei să știi, te îndreptai în direcția corectă.

– Tu… Arăți îngrozitor, se cutremură ea; inima îi bătea aproape să-i spargă pieptul, la gândul că trebuie s-o fi căutat toată noaptea.

– Și mă simt și mai rău, dar prefer să nu discutăm despre asta. Prioritatea e să întrerupem căutările și să te ducem acasă. Poate după aceea mai putem salva ceva din petrecerea satului. Halal fia fia, cu tot satul în căutarea ta!

Susan clipi, năucită de cuvintele lui pline de furie.

– Îmi pare rău.

– E puțin cam târziu pentru asta, mormăi el. Ești drăguță să-mi spui și mie de ce ai plecat așa? Luina mi-a spus că te duci în sat, dar trebuie să fie mai mult de atât. Nimeni nu s-ar rătăci între recif și sat.

Nimeni în afară de mine, se gândi ea posomorâtă. Dar în situația de față, cum putea să-i spună adevărul? De-ajuns că era furios pe ea pentru că vrusese să se întoarcă în sat. Ce ar spune dacă ar ști că plănuise să fugă cu Moonflight?

– Nu mă simțeam bine, minți ea. Îmi pare rău.

– Ai mai spus deja asta. Dacă nu te-ai simțit bine, oricare dintre săteni ar fi putut să te ajute. Până și eu eram la o aruncătură de băț. Să te ia naiba cu încăpățânarea ta! …Chestia… asta pe care o ai pentru independență.

– Și tu ce-ai pățit? întrebă ea, simțindu-se deodată furioasă din cauza atitudinii lui. Își ceruse scuze. Tot ce se întâmplase fusese din vina ei, așa că nu putea să-i arate puțină compasiune și înțelegere? Ce trebuie să facă să-l transforme în om? Arăți de parcă tocmai ai venit de la război. Și totuși văd că-mi vorbești… cu greu merit așa un efort…

– Atunci, suntem doi idioți, sări el. Acum, stai locului cât încerc să-ți bandajez glezna cu ce a mai rămas din cămașa mea. Și va trebui să-ți găsesc un soi de cârjă. Mai avem destul de mult de mers și să fiu al naibii dacă te car în cârcă.

– Nu arăți în stare să cari nici o muscă, i-o întoarse ea. Să-l ia naiba! Îi plesnea capul de durere și cuvintele lui caustice nu făceau decât s-o zăpăcească și mai mult. Mâinile lui erau aspre și sângerau, și în ciuda durerii de cap și de la gleznă, și a furiei clocotitoare, ar fi vrut să-l sărute ca să-l aline. Tânjea să-i spună cât de mult îl iubea. În schimb, nu făcu decât să-l privească lung.

Kaleb nu-i dădu prea multă atenție, doar îi pansă glezna și apoi căută o creangă de lungime potrivită.

– Cârja ta, bolborosi el. O să te sprijin dintr-o parte, dar în rest, va trebui să te decurci singură.

– Adică, vrei să sar într-un picior, ca să mă doară și mai rău capul? Prefer să stau aici.

Abia dacă se uită la ea.

– Ai o idee mai bună? întrebă el în cele din urmă, aproape cu blândețe.

Susan simți un nod în gât.

– Nu, nu am o idee mai bună, dar nu te înduioșa cu mine. Dacă-mi arăți vreun pic de compasiune, o să încep să plâng în hohote și asta o să-mi sporească durerea de cap mai ceva decât dacă sar într-un picior, ca un iepure rebegit. Să mergem, dacă nu avem de ales.

Când o ajută să se ridice în picioare, se clătină.

– Eu… văd negru în fața ochilor! Se agăță de brațul lui și pământul veni s-o întâmpine.

***

Când se trezi, o briză răcoritoare îi scălda obrajii, iar chipul frumos al Laeliei o privea de deasupra. Era în patul din casa din copac? Gândurile îi erau un amalgam, se simțea confuză. Cum ajunsese aici? Își mișcă mâinile și picioarele și gemu. O dureau toate oasele și toți mușchii.

– Nu te mișca, domnișoară Susan, o rugă Laelia. Doctorul spune că trebuie să stai nemișcată.

– Doctorul? Susan făcu ochii mari. Era în pat, dar nu în casa din copac. Acesta era un pat imens, cu margini negre și cu tăblie la picioare. Camera era masculină, cu pistoale și trofee atârnate pe pereți. Mirosul after-shave-ului lui Kaleb plutea în aer. Unde…? Încercă să se ridice, dar Laelia o ținu cu putere.

– Ești în camera domnului Kaleb, șopti ea. Ai nevoie de îngrijiri medicale și ar fi prea dificil dacă ai sta în casa din copac.

– Atunci, Kaleb stă în casa din copac?

– Momentan. O să-i spun domnișoarei Helen că te-ai trezit.

– Laelia, te rog, cum am ajuns aici? Eram în junglă cu Kaleb.

– Te-a adus domnul Kaleb. A chemat un doctor din Tutuila.

– Cât am fost inconștientă? Susan își ținu respirația; cumva, știa că trecuse mult timp.

– Două zile, dar doctorul Upolu spune că e normal pentru o persoană care a suferit o comoție.

– O comoție? Gemu și-și îngropă capul în pernă.

– Doctorul o să vină mâine. A spus că dacă nu te trezești până atunci, va trebui să te ducă la spital. Zâmbi vesel. Dar te-ai trezit. Toată lumea a fost foarte îngrijorată.

Inclusiv Kaleb?

– Și fia fia, Laelia? Sper că a avut loc, așa cum era plănuit. Sper că n-am stricat totul cu nesăbuința mea.

– A mers bine, răspunse fata, coborându-și privirea. O s-o chem pe domnișoara Helen.

Ceva era în neregulă. Susan simțea.

– Salvă Domnului! exclamă Helen, grăbindu-se în dormitor. Essie era în ceafa ei, și vederea celor două femei fu la fel de binevenită ca un duș la izvor. Susan nu putu să nu zâmbească.

Cu lacrimi în ochi, Essie o sărută pe obraz.

– Ne-ai speriat zdravăn, asta e sigur, scumpo, dar acum totul e bine, eh?

– O să te îngrijim până te faci bine, iar Laelia o să-ți gătească delicatese, interveni Helen cu un zâmbet luminos.

– Kaleb e bine? întrebă Susan, ținându-și răsuflarea. Un mesaj indescifrabil pluti în ochii lor. E… ceva ce nu-mi spuneți? Femeile schimbară priviri. Vă rog! Și Kaleb era într-o stare deplorabilă, și dacă m-a purtat de-a curmezișul insulei…

– Kaleb e bine, răspunse Helen cu un suspin. Oh, are câteva tăieturi și vânătăi, dar nimic grav.

– Atunci, ce? insistă Susan. S-a întâmplat ceva, se vede în ochii voștri. Simți cum o furnică panica și încercă să se ridice.

– Cred că mai bine i-am spune fetei, murmură Essie, altfel o să creadă ce e mai rău și o să sară din pat. Nu e ceva cu care să-ți bați tu capul, scumpo. Doar că ne simțim puțin deprimate, atâta tot. Kaleb va zbura în Arizona îndată ce hidroavionul va putea ajunge de la Tutuila.

– Nu știu ce i-a venit fiului ăstuia al meu, adăugă Helen, dar apoi, ăsta e Kaleb. E la fel de imprevizibil ca furtunile din Pacificul de Sud. A vrut să se asigure că ești pe cale să te faci bine, desigur, și acum că ți-ai revenit… N-o lua peronal, dragă. Dacă l-ai cunoaște mai bine, l-ai înțelege.

Susan își duse mâna la gură. Înțelegea prea bine. Doar că nu-i trecuse prin cap că s-ar putea să vrea să plece atât de curând. Dar n-ar fi trebuit să se aștepte la mai mult.

– Cred că eu sunt motivul pentru care pleacă, spuse ea, închizând ochii. Vroia să ascundă durerea pe care o simțea, tremurul din inimă. Nu ne-am înțeles prea bine.

– Nepotul ăla al meu ar trebui snopit în bătaie, bombăni Essie.

– Nu… nu, nu e vina lui, cel puțin nu în totalitate. Pur și simplu se întâmplă că ne scoatem reciproc la iveală ce avem mai rău, asta-i tot. Ispiră adânc, apăsată. Voi putea zbura până la sfârșitul săptămânii? o întrebă pe Essie. Acum că totul se sfârșise, gândul de a rămâne pe insulă era ca un ultim țăruș implântat în inimă.

– Doctorul vrea să te țină sub observație o săptămână-două, scumpo. Dar nu-ți face griji. Nu e nimic în San Francisco care să nu aștepte până vei putea să călătorești. Orașul va supraviețui și fără noi.

Dar întrebarea era: ea va putea să supraviețuiască pe insulă fără Kaleb? Va putea supraviețui oriunde fără el?

***

Îmbrăcată într-o bluză galbenă și în niște pantaloni scurți asortați, cu blocul de desen în mână, Susan se plimba pe plajă. Trecuse o săptămână de când Kaleb părăsise insula, și arta ei părea singurul lucru care o mai împiedica să-și piardă mințile. Mergea acum fără cârjă, ba chiar se îngrășase puțin, grație artei culinare a Laeliei și dădăcelilor Helenei și ale lui Essie, care se învârteau în jurul ei ca două cloște. Cearcănele de la ochi începuseră să-i pălească, dar dacă te uitai cu

atenție la ea, puteai să-ți dai seama că ochii violeți fuseseră împăienjeniți de atâta plâns. Știa că va fi nevoie de mult mai mult decât o săptămână-două ca să-l uite pe Kaleb Knight, asta dacă va putea vreodată.

Nu avea curaj să se ducă pe porțiunea de plajă unde nisipul era roz, iar scoicile zăceau anapoda, acolo unde o sărutase Kaleb în prima zi. Nici nu putuse să se întoarcă la casa din copac. Chiar și grajdul era insuportabil, dar Sam o ajutase, o lăsase să-l țesăle pe Moonflight. Încuviințase până și să ia o altă lecție de pictură. Nimeni nu aducea vorba despre Kaleb. Era ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Acum, șezând pe nisip, Susan se hotărî să deseneze pontonul. Săptămâna viitoare va pleca la San Francisco și va lăsa în urmă toate schițele și tablourile.

Când auzi huruitul hidroavionului, își ridică privirea, umbrindu-și ochii. Trebuie să fie aprovizionarea săptămânală. Helen se plânsese chiar în dimineața asta că intraseră în criză de toate.

Urmări cum amerizează hidroavionul și cum oprește în fața pontonului. Îl văzu pe bărbatul care coborî înaintea pilotului, bărbatul al cărui păr strălucitor și roșcat arăta ca un semnal luminos în soarele de dimineață. Kaleb! Dumnezeule mare, era Kaleb! Pulsul i se încinse și inima începu să-i bată cu putere. Dintr-o dată, cerul devenise mai albastru ca niciodată, iar apa strălucea ca o mare de diamante. Fiecare nerv i se încordă sub intensitatea momentului.

Kaleb o văzu și fără să ezite, porni spre ea. Purta pantaloni subțiri, de culoarea nisipului și o cămașă galben-pai. Privirea Susanei se opri asupra cataramei de la cureaua lui turcoaz și-și dădea bine seama că slăbise.

– Bună, Susan, o salută el cu asprime. Arăți bine.

– Mama și mătușa ta au avut grijă de mine. Cred că de-abia așteptau o scuză ca să mă îngrașe. Știu că vii? Vocea ei părea departe.

– Nu, va fi o surpriză. Ce-ți fac rănile?

– Mai bine. Pot să merg fără cârjă acum și nu m-a mai durut capul de câteva zile.

Ochii lui de jad îi fixară părul de culoarea alunei, strâns în creștetul capului, apoi călătoriră spre gleznele ei subțiri. La rândul ei, Susan porni de la cataramă, trecu la față și apoi la mâini. Urmele rănilor erau încă vizibile. Kaleb se așeză lângă ea, îngropându-și tocurile cizmelor în nisip.

– De ce te-ai întors? întrebă ea cu aceeași voce de departe.

– Am plecat fără manuscrisul meu.

– Mama ta ar fi putut să ți-l trimită prin poștă.

– Și nu mi-am luat rămas-bun.

Licărul brusc din ochii lui o prinse cu garda jos. Ochii lor se întâlniră și rămaseră țintuiți. Soarele îi scălda părul roșcat.

Susan respiră adânc, tremurând.

– Să-ți iei rămas-bun poate fi îngrozitor de plictisitor. E foarte bine că nu ți-ai luat. Mi-e mai ușor să te urăsc.

– Și mă urăști? întrebă el cu voce scăzută.

– Ce-ai face dacă aș zice că da?

– Nu te-aș crede. O luă de mână și o trase în picioare. Vino, hai să facem o plimbare.

Traversară plaja lent, ca să n-o doară glezna. Brațele lui o sprijineau, erau tandre, dar când își dădu seama că se îndreptau spre zona aceea specială a plajei, Susan se opri.

– …Nu pot.

– Nu poți, ce? Te doare glezna? Când nu-i răspunse, o luă în brațe și făcu distanța rămasă, apoi o puse jos cu blândețe.

– Nu vreau să fiu aici, murmură ea.

Chipul lui veni periculos de aproape.

– De ce nu, teinetitia mea? Credeam că e unul din locurile tale preferate de pe insulă.

– Este. Era. Dar îmi stârnește prea multe amintiri dureroase. Ultima oară când am fost aici, eram prieteni.

– Și apoi, undeva, lucrurile au luat o întorsătură greșită. Prietenia noastră… relația noastră. Și pentru mine a fost un iad, deși nu mă aștept să mă crezi.

Susan scutură din cap aproape frenetic.

– Nu știu ce să cred. Nu știu decât că de câte ori sunt în preajma ta, mă trezesc că-mi pierd controlul și apoi sfârșesc urându-mă.

– De ce? pentru că mă dorești cu aceeași disperare cu care te doresc și eu? De ce ai fugit în noaptea aceea de la recif? Privirea lui îi traversă încet, senzual, chipul. Pentru că ți-a fost teamă că atunci când se va termina pescuitul, te voi lua în brațe și te voi duce într-un loc întunecos ca să fac dragoste cu tine pasional?

– Asta a fost o parte. Își simțea picioarele tremurând sub ea.

– Și restul?

Stătea pe nisipul roz, pe plaja pe care o adora, lângă bărbatul pe care-l iubea; știu că era momentul adevărului.

– Nu puteam să accept o relație bazată doar pe atracție fizică, răspunse ea cu durere în glas. N-aș putea să accept niciodată o aventură trecătoare. Am greșit că te-am lăsat să faci dragoste cu mine în noaptea aceea, în grajd. A fost un moment de nebunie. Sexul fără dragoste nu e decât o necesitate biologică și se uită mult prea repede.

– O necesitate prea puternică s-o ignori, spuse Kaleb, trăgând-o încet în brațele lui. Vezi ce ușor îmi cazi în brațe? Chiar nu simți forța magică a două corpuri care vor să devină unul?

– Ce văd e o femeie nesocotită, care s-a îndrăgostit de un bărbat imposibil, suspină Susan obosită. Un bărbat care are o inimă de piatră. Să continuăm o relație în tremenii ăștia ar însemna doar pierzania mea. Deși inima mea a plâns după tine când ai plecat săptămâna trecută, am știut că așa e cel mai bine. Oh, Dumnezeule, Kaleb, de ce te-ai întors?

– Pentru că și eu te iubesc, teinetitia mea, gemu el, acoperindu-i fața cu sărutări. Prin ce iad am trecut din cauza ta! De ce crezi că m-am întors? Se pare că sunt la fel de vinovat ca și tine. Am fugit pentru că n-am putut înfrunta adevărul. Dar când am coborât din avion în Arizona, am știut că n-o să meargă. Fuga este pentru proștii lumii, și deși sunt în multe feluri, nu m-am considerat niciodată prost.

Amețită, Susan nu putea decât să-l privească.

– Dar mi-ai spus că și iubirea e pentru prosti, îi aminti ea.

– Ah, dar asta a fost în prima zi, frumoasa mea neastâmpărată cu ochi violeți. Înainte să descopăr ce înseamnă dragostea adevărată. Nu pot să-ți spun ce s-a întâmplat. În clipa asta, erai Susan McRay, o tânără frumoasă, cu simțul aventurii, pe care vroiam s-o protejez, iar în următoarea, ai devenit femeia pe care o doream cu toată ființa. Am crezut că va fi de-ajuns pentru o vreme, dar sentimentele mele au atins asemenea proporții, încât n-am mai putut să le neg. Într-o dimineață, m-am trezit și erai acolo. Am știut că te iubesc și asta m-a speriat ca naiba. N-am știut cum să procedez. În noaptea în care am alergat prin junglă, căutându-te ca un nebun, mi-am dat seama că nu mai pot continua așa. Era momentul să-mi iau naibii tălpășița, cât mai aveam curaj.

– Oh, Kaleb, șopti Susan, prăbușindu-se la pieptul lui. Dacă… dacă aș fi avut cea mai mică idee despre ce simțeai cu adevărat…

– Ar fi trebuit să-ți dai seama după cum am reacționat la prietenia ta cu Sam. N-am mai fost niciodată gelos până acum.

A fost ceva nou pentru mine și m-a copleșit.

Își împletiră trupurile, devenind unul. Când gura lui o luă în stăpânire pe a ei, Susan se simți ca și cum ar ajunge acasă. Era fericirea supremă la care visase, lumea abia acum începea. Asta era prima zi din noua ei viață.

– Va trebui să te căsătorești cu mine, ca să mă lase toată lumea în pace, îi murmură Kaleb în păr. Nici nu-ți imaginezi câte am îndurat. Se pare că toată lumea de pe insulă ne-a îndrăgostit și ne-a căsătorit înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Chiar și mama și mătușa Essie. N-au fost deloc fericite când am plecat, dar mi-au spus că mă voi întoarce. Te căsătorești cu mine, teinetitia mea? Vei deveni mireasa mea de pe insulă și-mi vei completa viața cu frumusețea și împlinirea la care visează, dar pe care rar le întâlnește orice bărbat?

Susan încuviință, știind că altă piatră fusese întoarsă. Cu un zâmbet tremurător, îi șopti:

– Mă căsătoresc cu tine, Kaleb. Nu cred că aș putea supraviețui fără dragostea ta.

O reduse la tăcere cu un sărut care ascundea promisiunea tuturor zilelor care vor veni.

Sfârșit.